

မိုးမိုး

300ကျပ်ကျပ်
ပုလင်းထဲ
ဒေါက်ဖိနပ်လေး

BURMESE
CLASSIC
.COM

နတ်ရွာမိုး

၁၉၅-၈၃

အဝကျဉ်းကျဉ်း ပုလင်းထဲက
ခေါက်ဖိနပ်ကလေး/နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁၊
၁၅၃ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူစွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၄၅၀၅၁။
မျက်နှာပုံစွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၉၁။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတင်း
ကျောက်မြောင်း။ ရန်
ကုန်း၊ မြင်းခြံလမ်း၊
အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်

ပြန့်ပွားမှု

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊
အောင်ဘာလေးလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။
ရန်ကုန်မြို့။
၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၀၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁။
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (ဒီဇင်ဘာလ)။
အုပ်ချုပ်(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း(၁)

ပေါင်

ကျက်မထားတဲ့ ဧရာမ အပြာရောင်နုနု
ပြင်ကျယ်ကြီးကို မဟာစုတ်တံကြီးနဲ့ အဖြူရောင်တွေ ဖျင်းခနဲ ဖျင်းခနဲ
ဆွဲခတ်ထားသလို... အဲဒီမနက်ခင်းမှာ ကောင်းကင်ကြီး မော်ဒန်
ဆန်နေတယ်။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!”

ဖွင့်ထားပေမယ့်.. တံခါးခေါက်သံကြောင့်.. မော်ဒန်
ကောင်းကင်ကြီးပေါ်ကနေ သူ့အိမ်ခန်းလေးထဲ အာရုံတွေ ပြန်ပြုတ်
ကျလာပြီး.. တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်!..”

မော်ဒန်ဆန်လွန်းသော နတ်မိမယ်လေး.. ဘုံကြီးပြတ်တဲ့
မိုးနတ်မဒီလေးတစ်ပါး တံခါးဝကနေ သူ့ကို ပြုံးပြနေပါလား။

“ကျေးဇူးပြုပြီး သမီးကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဦး”

“အေး.. ဝင်ပါကွယ်၊ လာ.. ထိုင်”

ဘောပင်ကို ချ၍ စာရေးစားပွဲမှ ထရင်း.. ဧည့်ခန်းဆက်
တီကို ညွှန်ရင်း.. လေညင်းသယ်ဆောင်လာသော သူမ၏မွှေးရနံ့ကို
ရှိုက်ယူ လှိုက်ဆူမိသည်။ သူမ သစ်သားဆက်တီခုံမာမာပေါ် အိခနဲ
ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဦးက စာရေးဆရာ ‘ကြယ်ဝန်းရဲခဲ’ အစစ်ပါနော်”

“ဟုတ်ပါ.. အတုပေါ်နေတယ် ကြားလို့လား!..”

“မှုတ်ပါဘူးရှင့်.. သမီးက သမီးတို့အရွယ်လောက်ပဲ ရှိ
မယ် ထင်ထားလို့ပါ”

ရဲရင့်လင်းလက်စွာ ပြုံးရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးနာမည်နဲ့အသက်လည်း ပြောဦးမှပေါ့”

“ဪ.. ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ဖို့ မေ့နေ
တယ်၊ သမီးရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေလို့ပါ။ သမီးနာမည်က..
ညိုမီဟန်ပါ။ အသက်က လာမာ့နဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)မှာ (၂၀)ပြည့်မှာ
ပါ”

“ဒါဆို အစ်မလေးက ကျွန်တော့်ထက် (၂)နှစ်ကြီးများ
တောင် ကြီးသေးတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က (၁၈)နှစ်မှာ အသက်ကို
ရပ်ထားခဲ့တာ”

သူမ လှပစွာ ရယ်မောရင်း..

“ဒါဆို မောင်လေးပေါ့.. ဟင်း.. ဟင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်တော် အချစ်အကြောင်းတောင် မစဉ်း
စားသေးဘူးခင်ဗျ”

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဦးက အပြင်မှာလည်း ရယ်ရတယ်
နော်၊ သမီးထင်တာထက်လည်း ချောတယ်”

“ကျွန်တော်က အာဆင်နယ် ခရေဇီနော်.. အမြောက်
ကြိုက်တယ်၊ အချစ်အကြောင်းတောင် စဉ်းစားချင်လာပြီ”

“ဟင်!.. အချစ်အကြောင်းတွေ ရေးနေပြီး အချစ်အ
ကြောင်း မစဉ်းစားဘူးဆိုတော့..”

“အဲ့ဒါက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်ရေးနေတာ အစ်မရဲ့”

“စိတ်ကူးယဉ်တာကလည်း တကယ်လိုပဲနော်၊ သမီးက ဦးရဲ့
အမာခံပရိသတ်ပါ။ ငှားဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး.. ဝယ်ဖတ်တာ”

လက်ခနဲ နေသော စိန်နားကပ်နှင့် Leg Chain လေးနှင့်
မော်ဒန်လွန် အဝတ်အစားက သူမ၏နေအင်အားကို ပြသနေသည်။

သူ့စာအုပ်ကို ဝယ်ဖတ်သည်တဲ့။ သူ ပီတိဖြစ်သွား၏။

“လာရင်းကိစ္စလေး ပြောပါဦး”

“သမီးက နယ်က လာတာ၊ ဟိုနားက မဟေသီ အမျိုးသမီး
ဆောင်မှာ နေတာ၊ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မနေ့ကမှ
အဆောင်က သူငယ်ချင်း တင်သီတာက အဲ့ဒါ ကြယ်ဝန်းရဲခဲအိမ်လို
ဖြတ်လျှောက်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြတာလေ၊ သော့တန်းလန်းနဲ့ပို့ ဒီနေ့
မှ လာမိတ်ဆက်တာ စာရေးဆရာဆိုတာကို ဒီတစ်ခါပဲ အရှင်လတ်

www.burmeseclassic.com

လတ် မြင်ဖူးတာဆိုတော့ ရင်တွေပန်းတွေတောင် တုန်နေတယ်”
ရင်အိအိလေးကို လက်လှလှလေးနှင့် ဖိရင်း ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။

သူ အနီးကပ် အလှကသိုဏ်း ရှုနေလိုက်၏။
“ပြီးတော့ ကုန်ကြမ်း. . . အဲ. . . ကုန်ကြမ်းလည်း မဟုတ်
ပါဘူး. . . ကုန်ချောပေါ့နော်၊ အဲဒါလည်း ပေးချင်လို့ဆိုပါတော့”
လာပြန်ပဟ။ ဒါမျိုးတွေက ရိုးအီနေပြီ။ ဘာမှအဆန်းတ
ကြယ်မရှိဘဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ်ဖြစ်စဉ်မျိုးတွေ လာဦးမည်ထင်သည်။
သို့သော် ချောင်ပိတ်သည်ကို. . . လှလှပပပင် သည်တစ်ခါ ခံချင်နေ
မိသည်။

“ကဲ. . . ပြောပါဦး၊ တလေးတစား နားထောင်ပါ့မယ်
ကျောင်းအစ်မလေး။”

သူမ ခဏစဉ်းစားနေသည်။ မျက်ဝန်းများက ဟိုးအဝေးသို့
ရောက်သွားမှန်း သိသာနေ၏။ ပြီးမှ. . .

“ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးက သဘာဝတရားကြီးကို ချစ်တယ်၊
ချစ်တာထက် ပိုတယ်. . . တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတယ်. . . ကြည်လင်
အေးမြတဲ့ ချောင်းရေပေါ်မှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျင်းပတဲ့ မီးမျှော
ပွဲတော်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲလမ်းတပ်မက်ခဲ့တယ်”

စကားလုံး သုံးနှုန်းပုံက စာဖတ်အားကောင်းကြောင်း ပြသ
နေသည်။ သူ အထင်ကြီးစ ပြုလာ၏။

“သူနေထိုင်တဲ့မြို့နဲ့လည်း နီးတော့ အဲဒီမီးမျှောပွဲတော်ကို
အပျိုပေါက်ကတည်းက နှစ်စဉ်ရောက်တယ်. . . ပဲခိုတ်တွေ လေ

တွေနဲ့ ရှင်ဥပဂုတ္တလှေတော်ကို ဝန်းရံကြည်ညိုရင်း. . . ကြယ်စင်
ရွှင်ယု မောင်နှမရင်းလို စကြတဲ့. . . ဒုတိယသင်္ကြန်ပွဲတော်လည်း ဖြစ်
တယ်၊ ချောင်းရေကြည် အေးမြမြနဲ့ လှေချင်းကပ် လှမ်းပက်ကြတဲ့
အရသာ. . . ၊

ငှက်ပျောဖက်နဲ့ထုပ်၊ ရေထဲ ပြုတ်ကျတဲ့ထမင်းထုပ်တွေကို
တပျော်တပါး လှေပေါ်မှာ စားသောက်ရတာကိုလည်း ပျော်တယ်၊
အဘွားအိုတွေ. . . အပျိုတွေထက်သာအောင် ယိမ်းတဲ့ တက်ခတ်
ယိမ်းအကကိုလည်း သူမ ချစ်တယ်. . . ၊

ဖယောင်းစက္ကူ၊ စွန်စက္ကူနဲ့ မီးကြာခွက်တွေ လိုက်ဝေတယ်၊
အနောက်ဘက်မှာ တိမ်တောက်နေပြီ. . . တစ်ယောက်တစ်လက်
မီးကြာခွက်တွေ စီစီညီညီ ရေမှာ မျှောကြပြီး. . . ချောင်းရေကြည်
ကြည်မှာ ရောင်စုံမီးကြာခွက်တွေ လင်းလက်ထနေအောင်. . .
နေရောင်ဟာ မှိန်ပြပေးလိုက်တယ်”

ဟာ. . . စကားပြောကောင်းလှချည်လား။

သူ မရောက်ဖူးသော မီးမျှောပွဲတော်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်လာ၏။ သည်ကလေးမ ဘာပါလိမ့်။

“ရှင်ဥပဂုတ္တ ဖောင်တော်ကို မျှောချလိုက်ပြီ၊ ဖောင်တော်ကို
ဝန်းရံပြီး ချောင်းအပြည့် ရောင်စုံမီးပွဲတော်ကြီး ရေထဲ မျှောနေတဲ့
အလှဟာ ကမ်းပေါ်က တက်ကြည့်ရင် ရှုမဝအလှပါပဲ၊ ရင်ထဲမှာ
ညွတ်နူးစွာ ဆွတ်ကျင်ရတဲ့ ဘာသာရေးပွဲတော်အလှပါပဲ”

အဝေးကို ကြည့်ရင်း လွမ်းရင်း မျက်ရည်ဝေရင်း ပြောနေ
သောကြောင့် သူမ ပြောနေသော ကုန်ချောထဲက ဇာတ်လိုက် မင်း

www.burmeseclassic.com

သမီးသည် သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း သေချာသလောက် ရှိသည်။ ထပ်မံသေချာချက်မှာ . . .

“ချောင်းရေကြည်ကြည်မှာ မီးရောင်စုံအပြည့်ကြီး မျောနေတဲ့ ညအလှ . . . ဦး မြင်ကြည့်ပါ။ သမီးငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲလန်းခဲ့တဲ့ ခဏခဏလည်း အိပ်မက်မက်တဲ့ ကြည်နူးလွမ်းမောဖွယ်အလှပါပဲ”

သူမ ခဏစကားရပ်ရင်း ပြန်လည်လွမ်းဆွတ် မွတ်သိပ်နေပုံရသည်။

“သမီး ဘာစားဦးမလဲ! . . ခဏနားဦး၊ ဦး ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်”

“သမီး ဘာမှမစားရသေးပါဘူး . . . မသောက်ဘူး၊ အခုချောင်းရေဟာ ကော်ဖီရောင်ဖြစ်နေတာကို ပြောပြမလို့ပါရှင်၊ ရွှေတူးတဲ့ လောဘသမားတွေလေ . . . တောက်!! . . ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အမာဆုံး တက်ခေါက်သံကို ပထမဆုံး ကြားဖူးခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“စက်ယန္တရား အကောင်းစားကြီးတွေ ရှိတာပဲ၊ စစ်တောင်းမြစ်ထဲ တူးမြောင်းတစ်ခု ဖောက်လိုက်ပေါ့၊ စစ်တောင်းမြစ်ရေဟာ ထူးဆန်းတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လာရောလို့မရဘူး၊ အဲဒီမီးမျှောပွဲက အင်မတန် ကြည်သန့်လွန်းတဲ့ချောင်းရေတောင် အပေါင်းမခံဘူး၊ ကြည်လွန်း သန့်လွန်းလို့ သင်ပါရဲ့၊ သူနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ပြောနေသလိုပဲ၊

ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ ချွေးစက်တွေ . . . သဘာဝတရားရဲ့ သွေးစက်တွေဖြစ်တဲ့ ရွှေသမားတွေရဲ့လောဘတရားကို

စစ်တောင်းဟာ မပေါင်းအပ် မသင်းအပ် ဆိုပြီး လမ်းသပ်သပ်တစ်ကြောင်း ပေးပြီး အညစ်အကြေးတွေများတဲ့ ပင်လယ်ထဲ သွန်ပစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကော်ဖီနှစ်ရောင် ရွှံ့ရေတွေကိုပေါ့ . . . အခု ချောင်းရေတော့ ပျက်ခဲ့ပြီ၊ သမီးလဲ့အိပ်လို့ရတဲ့ ရှင်းသန့်တဲ့ သဲသောင်တွေလည်း ငွက်ထခဲ့ပြီ၊ သမီး ငယ်အိပ်မက်တွေလည်း ပျက်သွားပြီ”

သူမမျက်နှာလေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက် အုပ်၍ ကျကျကျပါအောင် ပခုံးကလေး တုန်နေအောင် သိမ်ခနဲ ငိုကြွေးချလိုက်ပါတော့သည်။

ဟာ . . . ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမအိပ်မက်တွေ အဖျက်ဆီးခံရသတဲ့။

သူမဘေးနားသို့ သွားထိုင်လိုက်မိသည်။ ငါ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမလဲ။

ရင်ထဲတွင် လောလောဆယ် ဖြစ်တည်နေပုံကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလိုက်သည်။

သူလည်း သဘာဝတရားကို ချစ်တတ်ခဲ့သူလေ။

သဘာဝတရား၏အလှကို နှမြောတသ ငိုကြွေးနေသော ချစ်စဖွယ် နှမငယ်တစ်ယောက် အလိုလိုပင် သူ့ရှေ့ ရောက်နေပါပြီကော။

တဏှာချစ်ခြင်းသည် ရှင်းခနဲ ချက်ချင်းကင်းသွား၏။ အမိအဖကို အတူတူချစ်သော မောင်ချင်းနှစ်စိတ်သည် အလိုလို ကိန်းဝပ်လာ၏။

မိခင်သဘာဝတရားကြီးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်သော ညီမ

ငယ်သည် ကျောက်လေး သိမ်းအောင် သူ့နံဘေး၌ တစ်မိမိမိမိ ငိုကြွေးနေ၏။ ငါ ဘယ်လိုနှစ်သိမ်းပြီး သူ့ကို စိတ်ပြောင်းပေးရမလဲ။ ရပြီ . ထင်သည်။

“ညီမလေး. . . ညီမလေး. . . ဝအောင်ငိုကြွေးလိုက်ဦး၊ ငိုလို့ မဝသေးရင် ဒီထက်ငိုကြွေးစရာတွေ ပြောပြမယ်နော်”

မျက်ရည်မျက်နှာလေး မော်၍ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လာသည်။

“ရေကြည်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း ရွှံ့ငွက်အရောင်ပြောင်းသွားတာလေးကိုတောင် မင်း ငိုကြွေးတတ်တယ်နော်. . . ၊ လောဘသားတွေကြောင့် သဘာဝကမ္ဘာကြီးဟာ မင်းကလေး ထင်တာထက် ပျက်စီးနေပြီ. . . နားထောင်မလားဟင်”

သူမ စိတ်ဝင်စားသွားပုံရ၏။ အနည်းငယ် အငိုတိတ်သွားသည်။

သူက အိတ်ကပ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေး ထုတ်ပေးရင်း. . .

“လူသားတွေဟာ လူမှန်းသူမှန်း သိစကတည်းက မိခင်ကမ္ဘာမြေကြီးကို စော်ကားခဲ့ကြတယ်၊ စိမ်းလန်းတဲ့သစ်ပင်တွေကို ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ကာကွယ်ထားတဲ့ အိုဇုန်းလွှာပေါက်ပြဲအောင် ဓါတ်ငွေ့တွေ သုံးဖြန်းတယ်၊ မြေကြီးအတွင်းပိုင်းက သယံဇာတတွေကို အင်နဲ့အားနဲ့ နှိုက်ယူကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီးက နာကျင်စွာ တုန်ခါမှုတွေ ပြလာတယ်. . . ၊

ငလျင်လှုပ်တာ၊ တောင်ပြိုတာ၊ ဆူနာမီ၊ အယ်လ်နီညို၊ လာနီညာ စတာတွေဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ညည်းညူသံတွေပေါ့၊ အင်

အားကြီးတဲ့မုန်တိုင်းတွေဟာလည်း မိခင်ရဲ့သတိပေးချက်တွေပေါ့၊ လူတွေ အခုမှ ပြူးပြုပြင်၍ ဖြစ်ပြီး ကျေးဇူးတရားကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ကြမလဲလို့ ဦးနှောက်စား နေကြရပြီလေ”

“ဟယ်. . . ဦးလည်း သမီးလိုပဲ ခံစားနေရတာပဲနော်၊ ဆက်ပြောဦးမယ်နော်”

“အင်း. . . ဆက်ပြောပါ၊ အဲဒီဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလေးက သဘာဝတရားကို ချစ်တယ်၊ မျက်ရည်လွယ်တယ်၊ လှလည်း တော်တော် လှတယ်”

“ဦးကလည်း. . . . အဲဒီဇာတ်လိုက်မင်းသမီးဟာ သမီးမှန်းသိနေသလိုပဲ”

“ဪကွယ်. . ငယ်အိပ်မက်တွေ ပျက်လို့ မျက်ရည်တုတ်တုတ် ကျနေမှပဲ. . . သမီးပဲပေါ့၊ ကဲ. . . ဆက်ပါဦး”

ချက်ချင်းပင် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်ရည်သုတ်၍ ပြုံးပြရင်း ခဏချင်းပင် တင်းမာသော မျက်နှာထား ပြောင်းသွားပြန်လေ၏။

“သမီးတို့မျိုးရိုးထဲမှာ အမြဲတမ်း ဗိုလ်လုပ်တတ်တဲ့ ဩဇာတိက္ကမ အင်မတန်ရှိတယ်ဆိုတာကို တသသ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိတဲ့. . . ကြီးတော်ကြီးရှိတယ်၊ သမီးက မုဆိုးမ မေမေနဲ့ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုလေ၊ နှင်တို့သားအမိမှာ ကျားကျားလျားလျား အားကိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် လိုအပ်တယ်တဲ့၊ နက်ဖြန် လာစေ့စပ်မယ်တဲ့၊ သူက ညည်းကို မီးမျှောပွဲမှာ မြင်ဖူးပြီး အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခဲ့တာတဲ့. . . ရွှေသူဌေးတဲ့၊ သိန်းတစ်ထောင် တင်တောင်းမယ်တဲ့၊ သမီးတို့လည်း ဖေဖေထားခဲ့တာတွေ စားမကုန်ပါဘူး၊ ရွှေ

သူဌေးလို့ ကြားလိုက်တာနဲ့တင် . . သမီး အော့နလုံးနာသွားတာကို
ဦး ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ အမေ့ကိုတော့ သမီးပိုင်တယ်။ အမေ့ငယ်
ကြောက် . . သူ့အစ်မ သမီးကြီးတော်ကြီး အစီအစဉ်ကို သမီး ဘယ်
လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ အမေ့ကို ငိုယိုပြောဆိုပြီး မနက်အစောကြီး
ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေးလာတယ်။

သမီးသူငယ်ချင်း သီတာနဲ့ ချိတ်ဆက်ထားပြီးသားလည်း
ရှိတယ်လေ”

“သမီးရဲ့တကယ့်ရည်ရွယ်ချက် အိပ်မက်အသစ်က ဘာလဲ”

“သမီး အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ . . . အေးချမ်းမေလိုလေ။
တစ်စစ ကျိုးပဲ့ပလေစေ၊ အဆိုတော် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့
အရာရာကို စွန့်ခွဲပြီ”

နောက်ဆုံး၌ သူမဇာတိနှင့် သူမ၏ကြီးတော်ကြီးနာမည်ကို
သိလိုက်ရသောအခါ . . ရေခဲလို အေးခဲနေသော တိမ်တိုက်တွေနှင့်
သူဦးခေါင်း ငျောင်းခနဲ ဝင်တိုက်လိုက်သလို ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
မိုက်ခနဲလည်း . . ဖြစ် . . သွား . . ရ . . ပါ . . လေ . . ၏။

ထိုးကြည့်မှသိမယ့်တိန်း

အရပ်စကား...

သူများကို

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထိုးရင်...

ကိုယ့်ကိုယ်ကို...

လက်ညှိုးလေးချောင်း ပြန်ထိုးမိနေသတဲ့...။

မိရိုးဖလာ အရပ်စကား...အမှားပါ...

မိတ်ဆွေစဉ်းစား...။

ပြန်ထိုးနေတာ သုံးချောင်းထဲရယ်...

ပြီးတော့ လက်ညှိုးလည်း မှုတ်ဘူး

လက်ခလယ်...

လက်သူကြွယ်နဲ့

လက်သန်း...

ရမ်းသန်းပြောနေတာမှုတ်ဘူး

မယုံ...ထိုးကြည့်...။

အဲဒီနံပါတ်(၂)

“တီ...တီ...တီ...တူ...တူ”

ပုလွေသံ ထည့်ထားသော သူ့ဖုန်းသံ မြည်လာ၏။ နံပါတ်
ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်၏။

“ဟဲ့... ငါ့ကြယ်၊ နင့်ဆီ ဆက်တိုင်း ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပ
ချည်းပဲ၊ သေနာကောင်... နင် ဘယ်တွေ သဝေထိုးနေလဲ”

စစ်ချင်းပင် ဆောက်နဲ့ မထွင်းဘဲ ဘက်ဟိုးနှင့် ကုတ်ထွင်း
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ် ကြီးမေ၊ အလုပ်မပြီးသေး
လို့ ဖင်ယားတာတောင် မကုတ်အားပါဘူး၊ ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပဆို
တာ ဂြိုဟ်တုစလောင်း လွဲချော်မှုတွေပါ”

“နင် ငါ့ကို ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ မိညိုနဲ့ သမီး နင့်တူမ ဖြူမ
ပျောက်နေတယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အဆိုတော်ရူး ရူးပြီး ရွှေသူဌေးနဲ့
ပေးစားမှာကို ရှောင်ပြေးသွားတယ်၊ ငကြယ် . . . နင် တွေ့အောင်
လိုက်ရှာ၊ နေဦး . . . နေဦး၊ နင် အခု မိရာကားနဲ့ ငါ့ဆီလာ . . . ဒါပဲ”

ကြီးမေ့ရမ်း . . . ကြမ်းလေပြီ။

ဟုတ်ကဲ့။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဤသို့ဖြင့်... ဤဇာတ်လမ်း

လေသည်။

ငယ်ငယ်က မြင်ဖူးသောဖြူမသည် ညိုမိဟန် ဖြစ်နေ၏။ အနည်းငယ် ပစ်မှားမိသောစိတ်သည် ငယ်ထိပ်မှ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ဝမ်းကွဲတူမပါ။ အစီအစဉ်အရ သူမကို ဦးလေးတော်စပ်ကြောင်း အသိမပေးအပ်။ ဇာတ်ရှုပ်ကုန်မည်။ မီးစင် ကြည့်၍ ကရမည်လား။ စင်ထားသော မီးစင်ခွင်ထဲ ဇာတ်ကောင်တွေ ဝင်လာမည်လား။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ အင်း... နှစ်ခု စလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကံကြမ္မာဆိုတာက ဘယ်လိုမှ ပြောမရ။ ဟုတ်ရဲ့လား မိတ်ဆွေ။ တစ်ခုခုတော့ ဟုတ်တော့မည်။ ထင်သည်။ ဟုတ်ကဲ့။ ထင်ပါသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

(ကြ) နေရာ၌ ကြယ်ဝန်းရံခအနေဖြင့် သူ့ဇာတိမြို့ကို ပြန် ခန်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် ထက်သန်တက်ကြွနေ သော ကြီးမေဂျမ်း ခေါ် ကြီးမေဒေါ်တင်တင်သော်ဆီ အခေါ်တော် ရှိ၍ . . . ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဟန်နှင့် ဩဝါဒ ပြန်လည်ခံယူခန်းကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့ . . . အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ)

ကြီးမေဂျမ်းဆီက ပြန်လာပြီး လေးရက်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။

(ကြီးမေဂျမ်းနာမည်ရင်းက နေတက်ရေတက် စနေသမီးမို့ တင်တင်သော်ဟု တွင်ပါသည်။ ဆွေထဲမျိုးထဲ အချင်းသာဆုံး ခေါင်

သူကြီး၊ အပျိုကြီးလည်း ဖြစ်သမို့ အားလုံးရှိရသည်။ နှုတ်ကြမ်း
အာကြမ်း သူစီမံရာ ဖြစ်ပေးရစတမ်းမှာ အစဉ်အလာလမ်းရိုးခံသမို့
နောက်ကွယ်တွင် “ကျမ်းစိန်” ဟုသာ တညီတညွတ် သညာသစ်
ထွင်ခဲ့ကြခြင်းရယ်ပါ။ သူ့ကိုလည်း လူမှန်းသိစကတည်းက ပြုစုပျိုး
ထောင်ခဲ့သမို့ ငယ်ကြောက်စာရင်းတွင် သူက တစ်ဂဏန်း ဖြစ်ခဲ့ရ
ခြင်း ဖြစ်ချေ၏တမုံ။)

သူ သုံးရက်လုံးလုံး အမျိုးသမီးဆောင်ရွက် အခေါက်
နှစ်ဒါဇင်ခန့် ဖြတ်လျှောက်၏။ ဝင်လေ့မရှိသည့်ပြင် တစ်ယောက်မှ
မတွေ့၍ ဖြူမ. . အေ. . ညိုမိဟန် သတင်းပလင်းကို အရှင်းမသိရ
ပေ။ ခြံစည်းရိုးမှ ချောင်းမိ၏။ သည်ညနေတော့ ဧည့်ချိန်မို့ ထင်
သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ လူရိပ်လူယောင် မြင်ရသည်။ သူ အရဲစွန့် ဝင်ခဲ့
သည်။

“အဟမ်း. . .”

ခြံဝ သစ်ပင်အောက်တွင် ကလေးမတစ်ယောက်။

“ဒီ. . . ဒီမှာ ညီမလေး”

“ရှန်!”

စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းဖတ်နေသော စာအုပ်လေးကို လက်ညှိုး
ကြား ညှပ်ပိတ်၍ မော့ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

ဟိုက်. . . ငါစာအုပ်ပါလား။ ညစ်သွားသည်။

မိတ်ဆက်တာတို့ ဘာတို့ညာတို့ သူသိပ်မလုပ်တတ်။ ကြုံ
လာလျှင်လည်း အနေကြပ်နေတတ်သည်။ ငါ့ကို ကြယ်ဝန်းရံခမှန်း
မသိပါစေနဲ့။ မီးများသောနယ်မြေလည်းဖြစ်သည်လေ။

“ညို. . ညို. . မိဟန် ရှိရင် တွေ့ချင်လို့”

“သမီးကလည်း အဆောင်သူအသစ်ဆိုတော့၊ နေဦး. . .
တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်ပေးမယ်နော်”

ဧည့်ခန်းရှိ ချောင်ကျကျခုံလေးတွင် လက်ချင်းကိုင်၊ ခေါင်း
ချင်းဆိုင်၍ တွတ်ထိုးနေသောအတွဲလေးဆီ ကောင်မလေး ထသွား
၏။ သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြော၏။ ပြောပြီး
သရက်ပင်အောက်က ခုံတန်းလေးဆီ ထွက်သွား၏။

စုံတွဲကောင်မလေးက သူ့ကို အသေအချာ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ
ဟယ်. . . ဟူသောအာမေဇိုတ် လုပ်ဟန် သိသိသာသာလေးနှင့် ပျော်
သွားပုံရသည်။ သူ့ကောင်လေးကို ခဏနော်ဟူသော လက်ညှိုးလေး
ထောင်ပြပြီး သည်ဘက်ခြံတံခါးဝဆီသို့ ဟိုဘက်ဧည့်ခန်းမှ အပြေး
တစ်ပိုင်း လေးငါးလှမ်း လှမ်းထွက်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကောင်လေး ရှိနေ
သည်။ ကြည့်နေမည်ကို သတိရသွားပုံနှင့် အရှိန်လျှော့ချလိုက်သည်
ကို သူလှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့ကို အသေအချာ သိနေမှန်း သေချာ
သည်။

တစ်ယောက်ချင်း ဆိုလျှင်တော့ သူ သိပ်မကြောက်ပါ။
အနားမရောက်တရောက်တွင်ပင် အပြုံးလက်လက်နှင့်. . .

“စာရေးဆရာ ကြယ်ဝန်းရံခမလားဟင်!”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

တရိုတသေပင် ဦးခေါင်းညွတ် လက်နောက်ပစ်၍ ဖြေလိုက်
သည်။

“တရိုတသေ ဖြေစရာ မလိုပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သမီးတို့

က ကြည်ညိုလေးစားနေကြသူတွေပါ။ . . ဦးညွတ်နေကြသူတွေပါ။
အစ်ကိုကြီးအိမ်ကို သိနေပေမယ့် တစ်ဆောင်လုံးက အလုပ်လုပ်နေ
ကြရတော့ နားချိန်မတူ အားချိန်မတူ ဖြစ်တော့ အုပ်စုလိုက် လာမယ့်
အစီအစဉ် ခဏခဏ ပျက်ပျက်နေရတယ်။ . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ဘုရား. . . ဘုရား။ နားချိန်မတူအောင် ခိုင်းနေတဲ့ အလုပ်
ရှင် သူဌေးတွေကိုပင် ကျေးဇူးလှမ်းတင်ရတော့မလိုလိုပါလား။

“တစ်ခါတော့ သမီးရယ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရယ် လာ
သေးတယ်။ လေးရက်လောက် ရှိသွားပြီ။ အစ်ကိုကြီး မရှိဘူး. . . ခရီး
သွားတယ်တဲ့။ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဂစ်တာတီးနေ
ကြတယ်။ စိုင်းလားရှိုး ဆုံးသွားတဲ့အထိမ်းအမှတ်တဲ့”

ဟင်း. . . ဟိုသေနာကျကြီး လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ အိမ်သော
တစ်ချောင်း သူ့မှာပဲ ရှိတာဟု တွေးရင်း. . .

“နေပါဦးကွဲ့. . . အဲ့ဒီလူပုံစံက ဘယ်လိုလဲ!”

“အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် လှချင်သေးပုံပဲ. . . (၄၅-၅၀)ပဲ။
ဆံပင်တွေကို ကာလာနှစ်မျိုး တင်ထားတယ်။ . . စိန်နားကပ်နဲ့။
ညလေးတို့က ခေတ်မီပုံပဲတဲ့။ ဘီယာသောက်ကြပါဦးလား၊ လာပါ။ .
ဝင်ပါတဲ့။ ကိုကြီးတို့က ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်တောင် မကိုက်တတ်ပါ
ဘူးတဲ့။ လူကတော့ လူချောကြီးပါပဲ။ အရမ်းစွာတဲ့ သူငယ်ချင်း တင်
သီတာက ပက်ခနဲ ပြန်ပြောပစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြန်ပြောပစ်ခဲ့လဲ!”

“လက်မထည့်ဘဲ ခြေမ ထည့်တာတောင် မကိုက်ဘူးဆိုတာ
ယုံပါတယ်ရှင်၊ ငုံပြီး စုပ်နေမယ့် နှာဘူးကြီးတဲ့။ ဟင်း. . . ဟင်း”

သူပါ ရောရယ်ရင်း လျှာဦးထုပ်အနီ မျက်လုံးအနီ သွားအနီ
နှင့် နောင်တော်(လူပြုလူလွတ်ကြီး)ကဗျာဆရာ ကိုမြို့ကို မြင်ယောင်
လာသည်။ ဟ. . . နေပါဦး။ ဖြူမ ပြောဖူးတာ ခေါင်းထဲ ပြန်ပေါ်လာ
သည်။ တင်သီတာ ဆိုသောနာမည်။

“နေပါဦး. . . ညည်းတို့ သွားတာ သုံးယောက်ဆိုတော့
နောက်တစ်ယောက်က. . . ဘယ်. . . ဘယ်သူလဲဟင်!”

“ညိုမီဟန်တဲ့. . . အရမ်းချောတာ၊ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”
“ဟင်!”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ကိုယ် ဘယ်ကို ခရီးထွက်တယ်
ဆိုတာကို အဲ့ဒီနှာဘူးကြီးက ပြောလိုက်သေးလား!”

“သူတို့လည်း မသိဘူးတဲ့”

“ဟူး. . . ”

တော်ပါသေးရဲ့။ ဇာတိမြို့ချင်း တူနေသည်ကို ညိုမီဟန်
ခေါ် ဖြူမ သိသွားရင်း. . . သိသွားရင်း. . . အင်း. . . သူကလည်း
“ခရီးသွားသည်” ဟုပဲ တံခါးဝတွင် စာကပ်ခဲ့သည်လေ။ ခုမှပဲ လာ
ရင်းကိစ္စကို သတိရသည်။

“အဲ့. . . စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ လာရင်းကိစ္စ ခုမှ
သတိရတယ်၊ အဲ့ဒီညိုမီဟန်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ဟင်း. . . ညိုမီဟန်နဲ့ သိလိုလား!”

ခေါင်းထဲ ချက်ချင်း စကားလုံး ရွေးရ၏။ သိတယ်. . .
လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်က လာသွားတယ်ဆိုလျှင် ဖြူမ ဒိုင်လျှိုထား

ပါက သူတို့ချင်း ပြဿနာရှိနိုင်သည်။

“မသိပါဘူးကွယ်... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူတို့မညှိမီဟန် ဒီမဟေသီဆောင်မှာ ရှိတယ်... စောင့်ရှောက်ပါလို့ ပြောလို့ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် လာတွေ့တာ”

“ဪ... ဪ... မရှိဘူး၊ စောစောလေးကတင် အဖုံစားတွေ ဆင်ပြီး တင်သီတာနဲ့ ထွက်သွားတယ်”

“နေတောင် ဝင်တော့မယ်၊ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“မသိဘူးလေ... သူတို့ ဒီလိုပဲ ထွက်နေကျပဲ၊ အဆောင်ပိတ်ချိန် ပြန်မရောက်ရင်လည်း မနက်မှ ပြန်လာတတ်တယ်”

“ဟင်... အဲ့ဒီတင်သီတာက ဘာလုပ်သလဲ!”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စပ်စုလေ့ သိပ်မရှိကြဘူး”

သူ ဖြူမအတွက် စိတ်ပူစပြုလာ၏။ စိတ်ပူသည်ထက် ကြီးမေ့ဖမ်း မျက်နှာကြီး(ဧရာမ လဝှမ်းကြီး တီးလိုက်သလို) ဗျန်းခနဲ ဝင်လာ၏။

အင်း... နက်ဖြန်တော့ မတွေ့တွေ့အောင် လာစောင့်မှဟု တွေးရင်း... အပ်ရမည့်ရက် ကျော်နေသောစာမူ မပြီးသေးသည်ကိုလည်း သတိရပြန်၏။ သူက အပ်ရက်ကျော်လေ့ မရှိသည်ကို ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ ကြိုတောင် အပ်သေး၊ ကျော်အပ်လေ့ လုံးဝမရှိခဲ့။

အင်း... ဖြူမလည်း ထက်မြက်တဲ့ ပညာတတ်ကလေးပေကပဲ။ ငါပူသလိုတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ထုတ်ဝေသူ မျက်နှာဖြူဖြူကြီး မနီဖို့က ပိုအရေးကြီးသည်။ နီးရာခါး ဆိုသမို့လား။ ကိုင်စရာ

စာမူပြီးမှပဲ ဖြူမကိစ္စ ဆက်ကိုင်တော့မည်ဟု စိတ်လျှော့လိုက်မှ... ပေါ့ပါးသွားသည်။

“ဒါနဲ့... မင်းနာမည်လည်း ကြုံတုန်း မှတ်သားထားခွင့်ပြုပါလား”

“အင်နီတဲ့... မှတ်ပုံတင်နာမည် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ စာရေးဆရာပီပီ သိလိုက်ပေါ့နော့၊ အင်နီတို့ကတော့ ပွင့်လင်းတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်အောက်ခံအကျီထဲက ကပ်ပြားတစ်ခုခု ထင်သည်၊ ဆွဲထုတ်ရင်း...

“အကြောတွေ တင်းနေရင် လာခဲ... အတွင်းပြေရုံမက အပျင်းပါ ပြေစေရမယ်၊ အင်နီက... မာဆတ်”

ရင်ဘတ်ကြားက ထွက်လာသောကြောင့်ထင်။

မွှေးရုံမက နွေးတေးတေးလေး။

“ညှိမီဟန် ပြန်လာရင် ဘာပြောပေးရမလဲ!”

“ဘာမှမပြောပါနဲ့... ကြယ်ဝန်းရဲခဲလို့လည်း မပြောပါနဲ့၊ သူ့ဦးလေးရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အကူအညီလိုရင် ပေးဖို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ လာတယ်လောက်တော့ ပြောလိုက်ပါ၊ နေဦး... ကိုယ်သိချင်တာက တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“မေးလေ... သိတာအကုန်ဖြေမယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကိုယ့်အိမ်ကို ညည်းတိုသုံးယောက် သွားတုန်းက စိုင်းလားရှိုးအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပရင်း စားသောက်ဂစ်တာကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် တီးဆိုနေတာ... ဆို... တော့... ကာ...”

ဥပမာ... ဟိုသီချင်းမျိုးလား၊ စိုင်းခမ်းသီအတွက် ဗိုလ်ထီး ဆိုတဲ့ ကြေကွဲသံကြီးနဲ့ မင်းသွားနှင့်တော့... သွားနှင့်တော့... နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်လေ... ညီလေး... ရေ၊ အဲလိုသီချင်းမျိုးလား ဟင်”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီနှာဘူးကြီး ဆိုနေတာက အိုးကလေး လှုပ်ပါဟေ့... အိုးကလေး လှုပ်ပါဟေ့တဲ့၊ စောပုလင်း ဝေ ဆိုလား၊ အဲဒီလူက သူ့ဥပဓိရုပ်နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး၊ ဖင်လေး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်၊ အဆီဘူးတပြုပြနဲ့ ထတောင် ကနေသေး”

ဪ... ဝမ်းနည်း... ကြေကွဲ... လွမ်းဆွတ်... နှမြော တသ၊နေလိုက်ကြပုံများ ပြောပါတယ်။

ပဲပြုတ်ထယ်သောစကြာဝတေးမင်း

တစ်ည
ငါအိပ်မက်မက်နေတယ်...
အိပ်မက်မက်နေမှန်း
ငါမသိဘူး။

အိပ်မက်ထဲမှာ
ငါဟာ...စကြာဝတေးမင်း...တဲ့။
စကြာဝတေးမင်းဆိုတာ
ဘယ်လိုတန်ခိုးရှင်မှန်းလည်း...
ငါမသိ။

စကြာဝတေးမင်းဆိုတာ...
ဘာတာဝန်...ဘာအလုပ် လုပ်မှန်းလည်း...
ငါမသိ...။ ဒုက္ခပဲ...။

ငါငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေတုန်း
“ပဲပြုတ်” တဲ့...။
ငါနိုးလာတယ်...။
အို...အဆင်ပြေသွားတယ်
(စားစရာ)
ပဲပြုတ်ထယ်သောရမယ်လေ။ ။

အခန်း(၃)

အိပ်

ကောင်းနေတုန်း ဖုန်းမြည်လာသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေ၏။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်ပင် နားထောင်လိုက်၏။

“ဦးလား.. သမီးပါ.. ညှိမိဟန်ပါ။ သမီး ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေလို့ပါ”

ခေါင်းနားပန်းကြီးပြီး အိပ်ချင်စိတ်တွေ ဖြန်းခနဲ ရေလောင်းခံ လိုက်ရသလို လန်း.. (ဟာ.. ကာရန်တွေ လျှောက်စဉ်းစားနေမိပြန်ပြီ) တကယ်က ပန်းရမည့်ကိစ္စ လာတော့မည်။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်သလဲ သမီး၊ ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ!”

“အမျိုးသမီးဝေဟာက”

“ဟမ်!..”

ဟမ်ခနဲဖြစ်ပြီး သူ ခဏကြောင်အ.. ထထိုင်လိုက်စဉ်..

“ဦး.. ရယ်.. သမီးအားကိုးစရာမရှိလို့ပါ။ သမီးကို လာကယ်ပါ.. လာထုတ်ပေးပါ.. အဟင့်.. အဟင့်၊ သူ.. သူတို့ သမီးကို တစ်မျိုးထင်ပြီး မဟုတ်မဟတ်တွေ လုပ်ရမယ်လို့ ပြောနေကြပြီ”

“အေး.. အေး.. လာပြီ”

လွှားခနဲပင် အိပ်ခန်းထဲက ပြေးထွက်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

(ဟာ.. ဘယ်ကလာ၊ ဒါ ဘုရားထိုင်ရှိခိုးလို့ ပြီးမယ့် ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။)

သူ့မိန်းမ ပူစူးနှင့် စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသော အောင်အေး ဘုရားစင်ရှေ့၌ အိပ်နေသည်။ အောင်အေးက ကောင်းကောင်း ကျိုးနေသည်။ ညက ဆယ်နာရီကျော်မှ ဂျော်နီအပြာပတ်တစ်လုံး ကြွက်ကြွပ်ကြော်တစ်ထုပ်ဆွဲ၍ လင့်ချူဇာနှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကားဝယ်ရောင်းသမားဖြစ်၏။

“ပုလင်းမဖွင့်နဲ့ဦးကွာ.. ငါ ဒီစာမူ အပြီးသတ်ဦးမယ်၊ ဇာတ်သိမ်းရေးနေတာ၊ ပြီးမှ ဖောင်ပိတ်ပွဲပေါ့”

အောင်အေးက သောက်လာပြီးလည်းဖြစ်၍ သူ့ဘေးရှိ DREAM BED ပေါ် ပက်လက်လှန်ရင်း ပူစူးမနှင့် ရန်ဖြစ်လာရခြင်း အကြောင်းကို အလိုက်မသိ အားမနာ တော်ကီထိုင်ပွားရင်း ပေါက်

ကွဲနေသည်။

သူ့မိန်းမပူစူးက တိုးရစ်ဂိုက်ဖြစ်သည်။ သူမ ပုဂံသွားနေစဉ် သူမကြောင်သိုးကြီး ဇိုးဇန်အောင် နယ်ကျွံ မိတ်လိုက်ရင်း တစ်ဖက် ရပ်ကွက်က ကြောင်ထီးတွေနှင့် ဖိုက်တင်ပလေးလာသည်တဲ့။ အဖုံးပွင့်နေသော ချေးကျင်းထဲ ကျလာပုံရသည်တဲ့။

“ငါလည်း ဘယ်ကိုင်ချင်မလဲကွ၊ ရေချိုးခန်းထဲ ကန်ထည့်ပြီး လက်ကိုင်ရှာဝါနှင့် ချောင်ပိတ် ပန်းပစ်တာပေါ့။ ပြောင်တောင် မပြောင်သေးဘူး၊ ငါ့ကုတ်ခြစ်ပြီး ပိတ်မထားမိတဲ့တံခါးကနေ ထွက်ပြေးရော၊ ငါလည်း နေကွာဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်တယ်၊ ငါက သောက်ချင်နေပြီလေ”

ပူစူးက သူမကြောင်ကြီးကို သိပ်ချစ်တာ သူသိနေခဲ့သည်။ ခေါ်တာတောင် သားကြီး.. မေ့သားကြီးနှင့် ခေါ်လေ့ရှိ၏။ သူ့နားထဲ ဇိုးဇန်အောင်နှင့် စိုးဇန်အောင်ပင် မနည်းကွဲအောင် နားထောင်ယူရသည်။ သည်းပုံချွဲပုံ ပြောပါသည်။

“သူ ပုဂံက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ထုံးစံအတိုင်း ကောက်ပွေ့ပြီး နမ်းတာပေါ့.. ချေးစော်နံနေတုန်းလေ၊ ဟမ်.. ဆိုပြီး ရေထပ်ချိုးမယ် လုပ်တော့.. ကြောင်က အအေးပတ်ပြီး ဖျားနေပြီ၊ ပြဿနာက အဲဒီက စတာပဲ၊ ငါက ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ ငါပဲကွ၊ သူ့ကြောင်မသား နှာဘူးထလို ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ.. မင်းပဲ စဉ်းစား”

“ဘာမှ စဉ်းစားလို့လည်း ရမှာမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကဲ.. အောင်အေး ပုလင်းဖွင့်”

အိုစမာဘင်လာဒင် ကျဆုံးသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နှစ်ယောက်သား ဆော်လိုက်ကြသည်မှာ ပုလင်းကြီး ဖင်ကပ်သာ ကျန်သည်။ အခံရှိသော အောင်အေး မကျိုးဘဲ နေမည်လော။ နှစ်ချက်ထိုးခါးနီးမှ ပွဲသိမ်းခဲ့သည်ပဲ။

“ဟေ့ကောင် အောင်အေး၊ ထစမ်း. . . ထဦး၊ အရေးကြီး တယ်. . . သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ဘာလဲကွာ. . . အိုစမာဘင်လာဒင် အသက်ပြန်ဝင်လာ သတဲ့လား၊ ဟို. . . တာလီဘန် ပြောသလို အကောင်တစ်ထောင် ပွားလာလို့တဲ့လား!”

“ဟေ့ကောင် အောင်အေး. . . နောက်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်ထ မျက်နှာသစ်၊ လစ်စရာရှိတယ်”

ဒီကောင်လည်း ပြုံးပြီ၍ ငုတ်တုတ်ထသည်။ သူက အေး ဆေးတည်ငြိမ်စွာ အမြဲနေတတ်သူမို့ ရေးကြီးသူတ်ဟာ ဒီလိုအဖြစ်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဟန်နှင့် ခြင်ထောင်အပြင်ထွက်လာသည်။

“မင်းမျက်နှာသစ်နှင့်ကွာ အောင်အေး၊ ငါ အိမ်သာအမြန် တက်ချေဦးမယ်”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဒုက္ခပဲ ဖြူမပြောတဲ့ မဟုတ်မဟတ်တွေများ လုပ်နေရပြီလား။ ဖွဟဲ့. . . လွဲပါ စေ. . . ဖယ်ပါစေ။ သူ အိမ်သာထဲ ဝင်ခဲ့၏။ သူကိုယ်တိုင် မနက်က ချက်ထားသော ဝက်နံရိုး၊ နေပြည်တော် မျှစ်ချင်နှင့် မြည်းခဲ့ကြသေး သည်ကို သတိရလာသည်။ ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးအောင် အားသွန် ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းလိုက်ရသည်။

ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်နေသည်။ အောင်အေး မျက်နှာသစ်ပြီး ပုံရသည်။ သူ အမြန်သစ်လိုက်သည်။ သွားတိုက်တာကိုပင် သုံးလေး ချက်နှင့် အပြီးသတ်လိုက်သည်။

သူ့အိပ်ရာကို စနစ်တကျ ခေါက်သိမ်းတုန်း ရှိသေး၏။

“ဟေ့ကောင် အဲ့ဒါတွေ ထားခဲ့. . . မျက်နှာသွားသစ်”

“မင်းက စနစ်ကျမှ ကြိုက်တဲ့ကောင်လေ၊ ငါစောင်ခေါက် တာ အနားမညီရင်တောင် မင်းက ပြန်ခေါက်တဲ့ကောင်လေ”

ဖောင်းခနဲ ကုပ်ပိုးတစ်ချက်ရှိက်၍. . .

“သွားဆိုသွားကွာ”

မကြုံဖူးခဲ့သော ရိုက်ခြင်းငေါက်ခြင်းကြောင့် အောင်အေး နောက်ဖေး ထွက်ပြေးသွား၏။ အင်း. . . ပုလင်းဖင်ကပ် လက်(၂) သစ်စာက ပြောင်နေပြီ။ ညီရင်းလိုလည်း ချစ်ရသော သူငယ်ချင်းမို့။ နို့မို့ဆို လက်သီးနှင့် ပစ်ထိုးမိတော့မည်။ နှစ်ဦးသား ဝူးခနဲ မောင်း ထွက်ခဲ့တော့ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။

အဟင့်. . . သူ. . . သူတို့ သမီးကို တစ်မျိုးထင်ပြီး မဟုတ် မဟပ်တွေ လုပ်ရမယ်လို့ ပြောနေကြပြီ. . . တဲ့။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

အထားမှ ပါမသွားသဖြင့် . . . နောက်ဆုံး၌ သူ့ စာပေတိုက်က သူ
ကြယ်ဝန်းရံခဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ ညိုမီဟန်သည် တူမဝမ်းကွဲ မိကောင်း
ဖခင် သားသမီးဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ထောက်ခံပေးခဲ့ရသေးသည်။
ဒါကြောင့် ပန်းရမည့်ကိစ္စဟု ပြောခဲ့ရခြင်းပါ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

(ကြ)နေရာ၌ အတိုကျဉ်း၍သာ တင်ပြခွင့်ပြုပါ။

စာရေးသူ)

မူအရ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးက တရားရုံးတွင် အတည်
တကျ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပါမည့်အကြောင်း စာချုပ်နှင့် အခိုင်
အမာ ကျမ်းကျိန်လက်မှတ်ထိုး၍ အမျိုးသမီးဂေဟာမှ ထုတ်သွား
နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ နာမည်ကြော်ကြားသူတစ်ဦး
က ထုတ်ယူခွင့် ရှိသည်။

ဘဝထပ်နာမည့် မိန်းကလေးများဘက်က အကာအကွယ်
ပေးသော အင်မတန် ကောင်းမွန်သင့်မြတ်သော မူများဖြစ်ပါသည်။
လိုလည်း လိုအပ်ပါသည်။

ဒုတိယနည်းဖြင့် သူ ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါတောင် သူ ကြယ်ဝန်းရံခဲ ဖြစ်ကြောင်း ဘာအထောက်

လူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခု ဝင်ထိုင်၍
အစားအသောက် မှာပြီးမှ . . .

“နေပါဦး ညိုမီဟန်၊ နင် ဖုန်းဆက်တုန်းက သူတို့က ညည်း
ကို ဘာတွေ မဟုတ်မဟပ်တွေ လုပ်ခိုင်းလို့လဲ!”

“အို . . . ညိုမီ တစ်ခါမှ စိတ်တောင် မကူးဖူးတာတွေ လာ
လုပ်ခိုင်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဘာတွေတုန်းလို့”

“စက်ချုပ်သင်ရမယ်တဲ့၊ ဇာထိုးပန်းထိုး သင်ရမယ်တဲ့၊
မလုပ်နိုင်ဘူး . . . မသင်ဘူး ပြောတော့ အဲဒါဆို ကြိမ်ထိုးရမယ်တဲ့၊
ပိုတောင်ဆိုးသေး . . . စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ပြောရင်းပင် နွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာကလေးမှ မျက်ဝန်း
မျက်ရည်က စိုလာသေး။ သူ သက်ပြင်းချရင်း . . .

“နေစမ်းပါဦး . . . နင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို အဲဒီရောက်
သွားတာလဲ . . . ပြောစမ်း”

လေသံက ထိန်းနေသည့်ကြားက နင် . . . ငါ . . . ဖြူမ ဖြစ်ချင်
လာနေသည်။ နားရင်းလည်း ထရိုက်ချင်လာသည်။ ရုတ်တရက်
သူမ မဖြေသေး။ သူပင် ဆက်မေးမိပြန်သည်။

“ဖြေလေ . . . နင်နဲ့ ပေါင်းနေတဲ့ တင်သီတာကကော ဘာ
အလုပ် လုပ်တာလဲ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ လိမ်တာ ငါမကြိုက်
ဘူး”

ကြောက်ရွံ့ဟန်လေးနှင့် ဆလင်းဘက်ခံကြိုးကို ကျစ်လိမ်
၍ . . .

“သူ . . . သူက အဆိုတော်”

“ဘယ်မှာ ဆိုတာလဲ!”

“ဘီ . . . ဘီယာဘားမှာ”

“တောက် . . . နင်က ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ!”

“လိုက် . . . လိုက်လေ့လာတာ”

“လေ့လာရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာလဲ!”

အောင်အေး ဝင်လာသည်။ သူဝင်သင့်သောအချိန်နှင့်
ကွက်တိပါပင်။

“ဟေ့ကောင် သူငယ်ချင်းမို့ကြယ်၊ မထွက်စဖူး မင်း ဒေါသ
ထွက်နေတယ်၊ ဒေါသထွက်နေရင် အမှန်အတိုင်း ဘာကိုမှ မရဘူး
လေ၊ အဲဒါ လူငယ်တွေကို မင်းဆုံးမနေတဲ့ မင်းစကားနဲ့ မင်းစာကို
ငါပြန်ရွတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း.. . ဆောရီးကွာ”

အောင်အေး ဝင်မလာလျှင် ဇာတိနှင့် တကယ် တူမတော်
တာတွေ ပေါ်တော့မည်။ ပေါ်လို့ လုံးဝမဖြစ်သေး။ အစားအသောက်
များ ရောက်လာသည်။ စိတ်လျှော့ချလိုက်၏။

“ကဲ... စား ညှိမိဟန်၊ ညည်းဆာနေရောပေါ့”

ကောင်မလေးက ဟန်ဆောင်မှု ကင်းသည်။ စိတ်ပြောင်းလွယ်ပုံလည်း ရသည်။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်ခြင်း၊ မာနကြီးခြင်းကို ထိလွယ်ရှလွယ်၊ ညွတ်ပြောင်းလွယ်ခြင်းနှင့် ပေါင်းစပ်ထားသည်။ ဗိုက်ဆာနေတာဆီ ချက်ချင်းစိတ်ပြောင်းသွားသည်။

သူမ မှာထားသော ကြေးအိုးဆီချက်ကို ပလုတ်ပလောင်း
ငုံစားတော့သည်။ အောင်အေးကို သူ မျက်ရိပ်ပြု၍ ထလိုက်သည်။
ဖုန်းဆက်မည့်ဟန်ပြု၍ သူ ထသွားသည်။ အောင်အေးကလည်း
သန့်စင်ခန်းပြော၍ လိုက်လာပေမည်။ သူ သန့်စင်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
နောက်က အောင်အေး လိုက်ဝင်လာသည်။

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မိုးကြယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောဦး”

“နောက်မှ အကြောင်းစုံ ပြောပြမယ်ကွာ၊ လောလောဆယ် ကောင်မလေးရှေ့မှာ ငါ့နာမည်အရင်း ‘ဓူဝံကြယ်’ ဆိုတာကို မခေါ်မိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ဖိုးကြယ်လို့တော့ မင်း အခုနခေါ်ပြီးပြီ၊ သူ မရိပ်မိဘူး။”

“ဘာကို ခိုပိမိမှာ ကြောက်နေတာတုန်း၊ မင်းဘာတွေ ရှုပ်
ထားလို့လဲ!”

“နောက်မှ ရှင်းပါမယ်ဆိုတာက အဲဒါ ငါတူမပဲ၊ သူက ငါ့ကို သူ့ဦးလေးမှန်း မသိသေးဘူး၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်၊ လောလောဆယ် ငါ့ကို နှစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတဲ့ ငါ့ပရိသတ်. . . ဒါပဲ၊ ခုဝံ့ကြယ်ဆို သူသိသွားမယ်. . . သတိထား၊ လာ. . ခွဲပြန်မယ်”

“လှတာတော့ တော်တော်လှတယ်နော် ဦးဦး”

“ဘာဦးဦးလဲ... အေးပေး ဆွဲထိုးမှာနော်”

သူ စားပွဲကို ဖုန်းပိတ်ဟန်ဆောင်ပြီး အရင်ပြန်ရောက်နှင့်
သည်။

“ဟိုကောင်ရော”

“သန့်စင်ခန်းတဲ့ . . သူက ဘယ်သူလဲ!”

“မိန်းမနဲ့ ခဏစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်မှာ လာအိပ်တဲ့ တို့သူငယ်ချင်း”

လူမျိုးလူလွတ် မဟုတ်ကြောင်း တစ်ခါတည်း ပတ်တောပိတ်
ပစ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ချင်မနေနဲ့၊ အဲဒီကောင် ငပွေး”

အောင်အေး ပြန်ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုင်ထိုင်ချင်းပင်...

“မပြိုမီဟန်. . ကျွန်တော်တို့. . လှပတဲ့ မိန်းကလေးရှေ့မှာ
ဘီယာလောက် သောက်ခွင့်ရှိလား!”

အောင်အေးက လူယဉ်ကျေးသဘောမျိုးနှင့် ခွင့်တောင်း
သည်။

ဒီကောင်က ဒါမျိုးတွေ လုပ်တတ်သည်။

“သောက်ပါ. . . ကျွန်မက ဘီယာဆိုင်မှာတောင် သိချင်း

တက်ဆိုလာတဲ့သူပဲ... အဲ... အို”

အခုနက ‘သွားလေ့လာတာပါ’ ပြောထားသမို့ တူလေး ပစ်ချပြီး သူမပါးစပ် သူမ လက်ဝါးနှင့် လှမ်းပိတ်သည်။ သူက စိတ် အေးလက်အေးဟန်နှင့်...

“ကဲ... ဖြစ်စဉ်မှန်ကို စားရင်းသောက်ရင်း အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြ”

“မဆူရဘူးနော်”

ပြောပုံလေးက သွေးက နည်းနည်းတော့ စကားပြောပုံကို ညွှန်းသည်။ သွေးသားတော်စပ်သူမို့ တကယ်ကြောက် နေပုံလေးပါ။

“အေးပါ... မဆူပါဘူး၊ မညာကြေးသာပြော”

အောင်အေးက ဘီယာမှာသည်။ ညိုမီဟန်က ငါးမန်း တောင် ဟင်းချိုကို ပန်းကန်လုံးအသေးနှစ်လုံးထဲ ခပ်ထည့်၍ သူနှင့် အောင်အေးရှေ့သို့ ရိုရိုသေသေ ချပေးသည်။ ချပေးရင်း ဘီယာဆိုင် တစ်ဆိုင်နာမည်ကို ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မကြားဖူး၊ ဘီယာဆိုင်တွေကလည်း မှီလို(ကွမ်းယာဆိုင်လို) ပေါက်ရောက်နေ သည် မဟုတ်လား။

“တင်သီတာက အဲဒီမှာ ဆိုနေတာ နှစ်ချီနေပြီ”

“တင်သီတာနဲ့က ဘယ်လိုခင်ခဲ့တာလဲ”

“ညိုမီတို့မြို့ကို ဝိုင်းလတ်တစ်ခုနဲ့ သူလာဆိုဖူးတယ်လေ၊ မနှစ်က ညိုမီသူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်မှာပေါ့၊ ညိုမီတောင် ချစ် ရည်းစားထားချင်တယ်နဲ့... အချစ်ဘယ်ကစ၊ ဝင်ဆိုလိုက်သေး တယ်၊ ကြီးတော်ကြီးသိတော့ ဆူလိုက်တာလေ၊ ဖက်ခွက်စား အလုပ်

တဲ့... မျိုးဖျက်မတဲ့၊ ဘယ်လောက် အင်းတိတ်ခံကြီးလဲဆိုတာ တွေး သာကြည့်၊ ထားပါ... သီချင်းမတိုက်ဘဲ ဘိ ဘား ကွက်တိ Mood အပြည့်နဲ့ ဆိုပစ်လိုက်တာလေ၊ တင်သီတာရော ဝိုင်းကရော ဖြူသွား တယ်၊ ရန်ကုန်တက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ကိုဖြစ်မယ့် ‘ဇ’ ပဲတဲ့၊ လိပ်စာပေးခဲ့တယ်၊ အိုင်က... ဟဲဟဲ... ရူပါလည်း တင်သီတာထက် လန်းတယ်လေ၊ ဝိုင်းနဲ့ ပါလာတဲ့ နာမည်တက်ခါစ ဘဲတစ်ပွေဆို ကြွေတယ်တဲ့၊ ရူပါ သိပ်မလာတဲ့အပြင် ဆေးပုံမို့ ငြင်းပစ်လိုက်တယ်”

ဘီယာဘူး ပြန်ချရင်း သူက ဝင်ကိုပြောရတော့သည်။ ငေါ ထွက်နေလို့...

“ဟုတ်ကဲ့ မင်းသမီး... ကြော်ငြာတော်လောက်ပြီ၊ မိန်း ဇာတ်ပြန်ဝင်ဦး”

“သူ့ဆိုင်က ကြီးပေမယ့် စင်ပေါ်မှာ ကီးဘုတ်(K.B) နဲ့ ဘော(စ်)သမားနှစ်ယောက်တည်းမို့ ပထမနေ့ အဖော်လို့ပဲ ပြောပြီး အကဲခတ်တာပေါ့၊ နောက်နေ့ကျတော့ တင်သီတာက ဂျေလပ်ဇီ မရှိဘူး၊ ဝန်တိုစိတ်ကင်းတယ်၊ အဲဒါ သူ့ကို ချစ်တဲ့အချက်ပဲ၊ ကီး ဘုတ်သမားကို သွားပြောတယ်၊ နယ်မှာ စတားပဲ၊ သီတာ့ထက် လှ တယ်၊ သီတာ့ထက် ပိုတော်တယ်တဲ့၊ K.B သမားက... နည်းနည်း သီချင်းတိုက်ကြည့်ရအောင်တဲ့၊ စမ်းတဲ့သဘော နည်းနည်းပါတာပေါ့၊ ဘာသီချင်းဆိုမလဲတဲ့၊ ဆရာနုတ်(စ်)ထဲက မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ကြိုက်တာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ၊ မရရင် ညိုမီ ဒီတစ်သက် သီချင်းမဆိုတော့ဘူး ဆိုတော့... ပြုံးတယ်၊ ချမ်းချမ်းရဲ့ “အချစ်ပဲလိုတယ်” ထုတ်တယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ တင်သီတာထက် ပိုတော်တဲ့ ခိုင်ခိုင်ခင်ခင် မနေ့ညက

ဆိုတဲ့သီချင်း...ဟင်းဟင်း... ဒီဆိုင်မှာ ချမ်းချမ်းအစစ် ဘီယာ လာထိုင်သောက်နေရင်တောင် ချမ်းသွားအောင် ဆိုပြလိုက်တယ်။ K.B သမားလည်း အဲ့ဒီတစ်ပုဒ်နဲ့တင် ရပြီတဲ့။ နှစ်နှစ်ကာကာကို ပြီးတယ်။ ဒီလူလည်း တော်ပါတယ်။ ဖွန်ကြောင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆောရီးနော်... အရပ်သုံး ဘန်းစကားမို့ပါ”

“ရပါတယ် မညှိမီဟန်၊ ယူ စကားပြောတာက အိုးပင်း အင်နီးစင့်ပဲ... ရိုးစင်းပွင့်လင်းတယ်”

အေးပေး... ပြောထားလျက်သားနဲ့ လုပ်ပြန်ပြီ... ပစ်ပြန် ပြီ။ နှစ်ဝမ်းကွဲ တူမမို့ပေါ့ကွာ၊ အရင်းဆို... မင်းတော့လား။

“ဟေ့ကောင်... ပွေးဆေးကြော်ငြာ ဖြတ်မဝင်နဲ့ကွာ”

သူမ ဖြစ်ခဲ့သော လောလောဆယ် ဒုက္ခကို ချက်ချင်းမေ့ သွားပြန်သည်။ သူမ အောင်မြင် အနိုင်ရခဲ့သော သုခထဲ တမဟုတ် ချင်း ရွှေသွားပြန်၏။ ပြုံးပျော်နေလိုက်ပုံများ။ စကားပြောကောင်း တာတော့ သိပြီးပြီနော်။

သည်ကောင်မလေးကို အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးကြည့်ရလျှင် အကောင်းဆုံး ဖန်ခွက်လှလှလေးတစ်လုံးနှင့် တူသည်။ ဝင်လာသော အရည်ပေါင်းစုံသည် သူ ဖန်တီးထားသည့်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေရမည်။ မာကျောသည်။ သို့သော် (လိုအပ်သောအမြင့်မှ ကျလျှင်) ကွဲရှလွယ် သည်။ ဟာ... ဒီဥပမာလည်း သိပ်မထိမိသေးပါဘူး။

“အဲ့ဒီညမှာ အနောင်ဇာပေါ့နော်... အစီအစဉ်များ အလှည့် ကျတာက တင်သီတာ၊ အဲ့ဒီဆိုင်က K.B သမားနဲ့ အဆိုတော် အလှည့်ကျ အစီအစဉ်က ရေးဆွဲရတဲ့မူ ရှိတယ်။ လူစည်လာရင်

ဘောစီများလာရင် ခိုင်ခိုင်ခင်ခင်ကို တင်လေ့ရှိတယ်။ မတင်လည်း တောင်းရင် တင်ပေးရလေ့ရှိတယ်။ ဘောစီများလာတော့ တင်သီတာ က ခိုင်ခိုင်ခင်ခင်ကို တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ချမ်းချမ်းရဲ့ အချစ်ပဲ လိုတယ်နဲ့ ပန်းကုန်းငါးကုံးနဲ့ ပန်းခြင်းသုံးခြင်း ရတယ်။ လက်ခုပ်သံ တွေ တော်တော်များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားကောင်းနေတဲ့ဝိုင်း တွေလည်း ရှိတယ်။ ပရိသတ်အကုန် မရရှာဘူးပေါ့နော်”

“ဆက်လက်ဖျော်ဖြေမှာကတော့ ဧည့်သည်အဆိုတော် ညှိမီဟန်ဖြစ်ပါတယ်။ သူကလည်း အချစ်ပဲ လိုတယ်ကိုပဲ သီဆိုခွင့်ပြု ပါတဲ့၊ ယှဉ်ပြိုင်မှု မဟုတ်ပါရှင်... တိုက်ဆိုင်မှုပါ။ ခံစားနားဆင်မယ့် သူတွေ ချမ်းချမ်း အော်ရီဂျင်နယ်ကီးထက် တစ်ဆင့်မြင့်ကီးကို ကြား ရပါလိမ့်မယ်ရှင်” တဲ့။

ခိုင်ခိုင်ခင်ခင်လို့ ကြေညာရင် စင်ပေါ်မတက်ခင်ကတည်း က လက်ခုပ်သံက ပေါ်လာစမြဲ။ ခုတော့ တစ်ချက်မှ ပေါ်မလာဘူး၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွယ်။ ရုပ်ကို မြင်လိုက်တော့ လက်ခုပ်သံ ခန်းမ တစ်ဝက်နီးပါး ထွက်လာတယ်။ ဟ... အမိုက်စားလေး ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ညှိအားအပြည့် ထည့်ပြီး အပြုံးနဲ့ ဆွဲဝေပစ်လိုက် တယ်။ တော်တော်ငြိမ်သွားမှ K.B ကလည်း စ,ဝင်တယ်။ ဝင်ဝင်ချင်း နဲ့ ပထမ တစ်ပိုဒ်မှာကတည်းက လက်ခုပ်သံတွေ ဝေါခနဲ ထွက်လာ တယ်။ အပိုင်သီချင်းဖြစ်တာရယ်၊ အားပြိုင်မှု ရှိနေတာရယ်... ဟင်... အထင်သေးထားတဲ့ ပရိသတ်၊ ညှိမီဟန်ဆိုတာ ငါပဲဆိုတဲ့ အတ္တစိတ်နဲ့ ပရိသတ်ရဲ့လက်ခုပ်သံ၊ ပြီးတော့ သမီးရဲ့အိပ်မက်... အားလုံးဟာ ညှိမီစွမ်းအင်ကို တွန်းအားပေးတယ် ထင်တာပဲလေ။

တကယ့်ကို Mood ဝင်ပြီး မျောပါသွားတယ်။ လာစွပ်နေတဲ့ပန်းကုံးတွေ တစ်ဒါလင် ကျော်မယ်ထင်တယ်။ . . မရေမိဘူး၊ ပန်းခြင်းခုနစ်ခြင်း၊ သီချင်းပြီးတော့ စင်ပေါ်ကနေ အရိုအသေပြုရင်း ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်းအားလုံး ခန်းမအပြင် မြက်ခင်းပြင်ဝိုင်းတွေကပါ စားပွဲထိုးတွေရော တခဲနက် လက်ခုပ်တီးနေကြတယ်။ အလို. . . အင်မတန် မာနကြီးတယ်ဆိုတဲ့ စိန်မျိုးနွယ်ဝင် မန်နေဂျာမကြီးတောင် ကောင်တာဘေး ဆင်းရပ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး လက်ခုပ်တီးနေပါပေါ့လား၊ နောက်တစ်ပုဒ်. . . နောက်တစ်ပုဒ်. . . ညိုမီဟန်. . . ညိုမီဟန် ဆိုတဲ့အော်သံ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေကြားကပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်. . . ကျွန်မ အချိန်မရလို့ပါလို့ ပြောပြီး ပန်းကုံးတွေကို K.B သမားနဲ့ ဘေ့စ်သမားကို စွပ်ပေး၊ ပန်းခြင်းတစ်ခု ကိုင်ပြီး တင်သီတာကို ပေးဖို့ ဆင်းခဲ့ပါတယ်”

“ခဏနားပါဦး မညိုမီဟန်၊ ဟေ့. . . ချာတိတ်၊ Coke အေးအေးလေးတစ်ဘူး အမြန်ပေးကွာ”

“ဟုတ်တယ်. . . ခဏနား မင်းသမီးရေ၊ စားလိုက်သောက်လိုက်ဦး”

ညိုမီဟန် ခေါ် သူ့တူမ ဖြူမသည် စကားပြောကောင်းရုံမက Talkative ခေါ် စကားများသော မိန်းကလေး အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်ကြောင်း သူတွေ့ရှိရသည်။

သူမနှင့်သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ သူမ လေးနှစ်သမီးကျော် ကျော်ပင် ရှိဦးမည်ထင်သည်။ သူ ပထမနှစ် ကျောင်းတက်ရန် မြို့ထွက်လာကတည်းက မတွေ့တော့ခြင်းဖြစ်သည်။ အာဇီတက်ရ

သည်ကို ဝါသနာမပါ၍ ဖလော်ဆော်ဖီ ယူကတည်းက ကြီးမေဂျမ်းနှင့် အကြီးအကျယ် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အာဇီတက်တဲ့ရတော့ကော ကြီးမေက ဝန်ထမ်းလုပ်ခိုင်းမှာမို့လို့လား၊ ပွဲရုံတွေနဲ့ ကွန်တိန်နာကားတွေပဲ ဦးစီးခိုင်းမှာ မှတ်ဘူးလား၊ ဖီလော်ဆော်ဖီဆိုတာက ကုန်သည်ပွဲစား ကားသမားတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို လူတွေရဲ့အန်ကွန်းရှပ်(စ်)မိုင်းကို ဖတ်ကြားတဲ့ပညာဗျ”

“အဲ့ဒါက နင့်ကို ငါသင်ပေးလို့တောင် ရတယ်၊ ပါးစပ်မဟခင်တောင် အူဘယ်နှစ်ခွေ. . . သူ့ဖင်ဝ. . . စအိုဝ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ပွဲရုံမန်နေဂျာသာ လုပ်နေတာ. . . ငါ့သားက အာဇီတက်ဟဲ့လို့ လက်မထောင်ချင်တာဟေ့. . . လက်မထောင်ချင်တာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ရိုက်တော့လည်း ဘယ်လောက်ခန့်ညားသလဲ!”

“ကျွန်တော် မိန်းမမယူဘူး”

“မယူလို့မရဘူး. . . ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ ဘလှကြိုင်သမီး အေးမြကြိုင်လေးနဲ့ လူကြီးချင်း စကားပြောပြီးပြီ၊ နင်ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ယူဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“ဟာ. . . ရက်စက်ပါ၊ ကြီးမေရာ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ. . . အရက်မသောက်ရ. . . တစ်သက်လုံး သက်သတ်လွတ် စားရမယ့် ကိစ္စကြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထောင်ဖောက်သွင်းသလိုကြီးဥစ္စာ”

“နင့်ကို အဲ့ဒါ အပါယ်တံခါးပိတ်တာလေ”

“အပယ်ပဲ အကျခံမယ်၊ ထောင်တော့ မကျမခံဘူး”

“ဘာလဲ. . . နင်က ငါ့မျက်စေ့အောက်က လူသိမြောက်

တော့မှာမို့ ငါ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

သူ အံ့သည်တုန်းက ဘာမှပြန်မပြောခဲ့။ သူ အသက်(၂၀) ပြည့်ပြီးပြီ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ အသက်(၂၀)ပြည့်မှ ထုတ်ယူခွင့် ပြုခဲ့သော ဘဏ်ငွေစာရင်းစာအုပ် သူ့တွင် ရှိသည်။ သို့သော် ဖီလော်ဆော်ဖါ အလောင်းအလျာလေး သူ့ထံ လစဉ်မှန်မှန် ကြီးမေ ငွေပို့ခဲ့ပါသည်။ ပထမနှစ် ကျောင်းပိတ်၍ မြို့ပြန်တော့လည်း (၆)နှစ်သမီး ဖြူမလေးက သူ့မိဘတွေနဲ့ မြန်မာပြည်တစ်ပတ် ဘုရားဖူး ထွက်နေခဲ့၏။ ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာတော့ သူက တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်အသီးသီးရှိ သူ၏သူငယ်ချင်းများထံ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတအဖြစ် လိုက်လည်ရင်း ကြယ်ဝန်းရံခကို တည်ဆောက်ပြီးခဲ့ပြီလည်းဖြစ်သည်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် မဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် “မနော့က ပြောတဲ့ မနက်ဖြန်” ကလည်း စာပေလောကသားများပါ ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုကြသော လုံးချင်းဝတ္ထု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံးနှစ်ပြီး၍ ပြန်လျှင် အသင့်ဖွင့်ထားသော ထောင်
ဗူးဝကြီးက စောင့်နေမည်။ သို့မဟုတ် အထက်က ပြောဖူးသလို
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထောင်ဖောက်ပြီး အထဲသွင်းရမည့်ဘေးက ဝေးခဲ့ပြီ။
ကျောင်းပြီးတော့ မြို့ပြန်မနေတော့ပေ။ ဘယ်လိုလုပ် ဖြူမကို မှတ်မိ
မည်နည်း။

ဓူဝံကြယ်သာ ကြားဖူးမည့် အစ်မဝမ်းကွဲ ဒေါ်ညိုနွဲ့သမီး ဖြူမကလည်း ဘယ်လိုလုပ် ကြယ်ဝန်းရံခဟာ သူ့အမျိုးမှန်း ဦးလေး မှန်း သိပါတော့မည်နည်း။ သူပြန်မလာတော့၍ ကြီးမေ ဒေါ်တင် တင်သော်က (အီးမည်းနှင့် နှပ်ချေးနယ်၍ သုတ်သည်ဟူ၍ ထင်

သွားလားမသိ။) သတင်းစာ အစောင်စောင်၌ အမွေပြတ် ကြော်ငြာ
သည်။

လူကြီးသူမ ဩဇာအာဏာ တော်လှန်ရေးသမားကို တင်
တင်သော်ဟာ ပြတ် ပြတ်သားသား အဲ့ဒီလို အရေးယူပြတာကို တွေ့
ကြပြီမှတ်လား၊ ဟူသော ပြကွက်တစ်ခုသာပါ။ သူမကြီး လုပ်တိုင်း
မဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်သည့် ကာခိုင်းပြကွက်
တစ်ခုသာပါ။ ထားပါ။

ယခု မျိုးဆက်သစ် တော်လှန်ရေးသမကလေးက ဖြူမ ခေါ် ညိုမီဟန်။ ညည်း ဖောင်ဖျက်ပြီးပြီ။ အောင်မြင်အောင်တိုက်။

“ဦး . . . ညိုမီ ဆက်ပြောရတော့မလားလို့၊ ဦး ဘာတွေ
တော့နေတာလဲ”

“ဟမ်း. . . ဟိုကောင် အောင်အေးရော”

“ပူစူးဆိုလား၊ ဖုန်းလာလို့ အပြင်မှာ သွားစကားပြောနေတယ်”

သူ၏(စာရေးဆရာ) ဓလေ့ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်ကို ပြန်
 တွေးမိလျှင် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်သည် မျက်စိရှေ့မှောက်မှ ပျောက်ပျောက်
 သွားတတ်လေ့ရှိသည်။

“ကဲ. . . နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

“ဒီလိုဖြစ်တာ... ဦး”

ဂီတဟာ...
ရှေးသွပ်နေတဲ့လောကကြီးမှာ...
ကျန်ခဲ့တဲ့...
တစ်ခုတည်းသော
စိတ်ထားမှန်ကန်မှုဖြစ်တယ်။

အခန်း(၄)

ဆိုင်

မန်နေဂျာ မစ္စကွန်တို ခေါ် ဒေါ်မျိုးမမကိုယ်
တိုင် သူမအား တစ်ညကို သီချင်းနှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်ခန့် လာရောက်သီဆို
ပေးရန် နှုတ်ခမ်းနီနီကြားက သွားဝါဝါကြီးတွေ အကြာကြီး လှစ်ပြု၍
ဖိတ်မန္တက ပြုသည်။

သူမက တီးဝိုင်းအပြည့်မဟုတ်၍ ခဏစဉ်းစားနေသော
အခါ... ဤဆိုင်က ချောင်ကျသည့်အပြင် အလတ်စားမို့ ထုတ်လုပ်
သူများ မလာနိုင်ဟု တွေးနေသောအခါ...

“ညီမလေး ညှိမိဟန်ကို အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ သူများ

“သူ့ကို ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ပေးပေးထားတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံတာကအစ ခပ်ကြောကြော . . ဒါလေးတောင် အလွတ်မရဘူးလား၊ အဲ့ဒီကီးမှတ်ဘူး . . တင်ပို့ကျနေတယ်ဘာညာ သူကပဲ ဆရာလာလုပ်နေတော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်က ဂီတမှူးပါဗျာ၊ on note အတိုင်း အတိအကျ တီးပေးနေတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ပဲများပြီး ဘားကျော်ပြီး ဟစ်လိုက်သေးတယ် . . မနည်းပြနဲ့ထိန်းယူ

ရတယ်၊ အင်း.. ဒီဗိုလ်မ.. ညိုမီဟန် လာရင်တော့ တစ်ပွင့်ပြုတ်ပြီ”

“သူများနေတဲ့ ဘောစိကလည်း(Top 20) ဒီမှာ အချမ်းသာ ဆုံး အယောက်နှစ်ဆယ်ထဲ ပါတယ်လို့ ဒေါ်မျိုးမမက ပြောဖူးတယ် လေ၊ မင်းဘက်ကို ဟိုက မြားဦးလှည့်လာတော့ သူ အပြင်းအထန် အောင့်သွားတာပေါ့”

“ညိုမီကတော့ အဲဒီများတာတို့ ချိတ်တာတို့ ဘောစိတို့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သီချင်းဆိုခြင်းနဲ့ ကိုယ့်အောင်မြင်မှု သရဖူကို အရ ယူဖို့ပဲ၊ ဟုတ်တယ်.. လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းတဲ့ ကွင်းငယ်လေးကနေ ပထမခြေလှမ်း စရမှာပဲ”

“ဒါဆို မညိုမီဟန်အတွက် Notes တွေ ပေးလိုက်မယ်နော်၊ ကြိုက်တာရွေးခဲ့၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“သီတာလည်း အရမ်းဝမ်းသာတယ် ညိုမီ၊ နက်ဖြန် ဆိုင်ပိုင် ရှင် ကိုယ်တို့ဘောစိ လာမယ့်နေ့ပဲ၊ အကောင်းဆုံး ကျွေးပစ်လိုက်စမ်း ချစ်သူငယ်ချင်းလေး”

တင်သီတာက သူမကို ဖက်၍ ပါးကလေးကို နမ်းသည်။

(ဪ.. သူတို့ရဲ့ ဘုံရန်သူကို တိုက်ခိုက်ဖို့ လက်နက် ကောင်းတစ်ခုအဖြစ် ငါ့ကို အသုံးပြုလိုက်ကြတာကိုး)

စိတ်ထဲက ပြောခြင်းသာပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလက်နက် ဖြစ်ရတာကိုပင် သူမ ကျေကျေ နပ်နပ် ခံယူပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြင်းအားရှိတယ်ဆိုတာကလည်း ပေါက်ကွဲပြမှု သိကြရတာကိုး။

ထိုညဉ့်က ညဉ့်တစ်ချက်ကျော်မှ ပွဲသိမ်းသည်။ ကိုမောင်

မောင်ဆွေက ည တက္ကစီဖြင့် ရန်ကင်းပြန်သည်။ သူမနှင့် တင်သီတာ က(တင်သီတာအဒေါ်တွေလည်း မနိုးချင်၍) အဆောင်မပြန်တော့ဘဲ တင်သီတာနှင့်သိသော အအေးခန်းဧည့်ရိပ်သာတစ်ခုတွင် မှတ်ပုံ တင်တောင် မပါဘဲ ဝင်အိပ်လိုက်ကြလေသည်။

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅

“အဲဒါ ပထမနေ့ အတွေ့အကြုံပါပဲ။ ဒုတိယနေ့ကျတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘုတ်နဲ့ကို ရေးထားတာ၊ ဧည့်သည်အဆိုတော် ညိုမီဟန် တဲ့၊ တင်သီတာက မန်နေဂျာ ဝမ်းသာအောင် ငါ ဖုန်းကြိုဆက်ထား တာလေလို့ ပြောတယ်၊ ဟယ်. . . ငါက ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းလဲ မဟုတ်၊ အယ်လ်ဆိုင်ဇီလည်း မဟုတ်၊ အေသင်ချိုဆွေ မဟုတ်၊ ချမ်းချမ်း မဟုတ်၊ ဘာလို့ ဘုတ်နဲ့ ကြော်ငြာထားတာလဲ”

“ဘီယာသမားချင်း လေချဉ်တက်ရင်း လေညင်းဆောင်တဲ့ အသံဟာ. . . ညိုမီဟန်ချည်း ဖြစ်နေခဲ့တာလေ” တဲ့။

“တကယ်လည်း ခြောက်နာရီမထိုးခင်မှာ ဝိုင်းအတော်များ များ စကားသံတွေ ပုလင်းသံ ဖန်ခွက်သံတွေ ခဏငြိမ်သက်သွား တယ်၊ တော်တော်ကျေနပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီထက် ကျေနပ်ဖို့ကောင်း တာက မန်နေဂျာမကြီးကိုယ်တိုင် နှင်းဆီနီကြီးတစ်ပွင့်နဲ့ တံခါးဝက

ကြိုနေခြင်းပါပဲ။ သွားဝါဝါကြီး(၃၂)ချောင်းလုံး အပြင်ကို ခုန်ထွက် လာမလား အောက်မေ့ရပါတယ်၊ ဘော့စ်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေလည်း ညီမလေးကို လာကြည့်လိမ့်မယ်. . . အကောင်းဆုံးနော်” တဲ့။

အကောင်းဆုံးပဲ ဆိုလိုက်ပါတယ်၊ အမှတ်တရ ဖြစ်ရတာက တော့ “အချစ်ဘယ်ကစ” ဆိုအပြီးမှာ လူရည်သန့်ကြီးတစ်ယောက် ပန်းခြင်းနဲ့ တက်လာပါတယ်၊ စင်ပေါ် ရောက်မှ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ က ငွေတစ်သိန်းထုပ်ကို ထုတ်ပြီး ပန်းခြင်းထဲ ထည့်ပေးခြင်းပါပဲ။ တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်။ ကိုယ့်ကို နေမိုးမြင့်လို့ မှတ်ထားပါတဲ့။ သူပြန် ဆင်းသွားမှ. . .

“အလှူအတန်း ရက်ရောပုံရတဲ့ ခုနကလူကြီးလူကောင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီဆုတော်ငွေကိုလည်း ကျွန်မရဲ့လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြစ်တဲ့ K.B ဆရာ. . . ဘော့စ်ဆရာနဲ့ အဆိုတော် ညီမအစ်မ များကို ညိုမီဟန်က ပြန်လှူဒါန်းပါတယ်. . . နတ်လူသာဓုခေါ်ပါစေ ရှင်”

“သာဓု. . . သာဓု. . . သာဓု”

“ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့အသံ အဲ့ဒီ ညဉ့်ယံမှာ ဘဝဂ်ညံသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . မင်း တော်တော်ကို တော်တာပဲ”

အောင်အေးလည်း ဘီယာသီးအောင်ပင် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေတော့သည်။

“... မျက်နှာလေး ငယ်နေရှာတဲ့ ခိုင်ခိုင်ခင်ဇော်ကိုလည်း ညိုမီပိုက်ဆံနဲ့ညိုမီ ပန်းကုံးဝယ်ပြီး တလေးတစား တက်စွပ်ပေးလိုက်

ပါတယ်၊ ညှိမီ ပန်းကုံးဝယ်နေကတည်းက ပရိသတ်ရော စင်ပေါ်က ခိုင်ခိုင်ခင်ခင်ပါ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမှန်း သိပါတယ်၊ မီးမောင်း ကလည်း အဝိုင်းလိုက် လှမ်းထိုးထားတယ်လေ”

အောင်အေးက... .

“ဟာ... . သိပ်လှတဲ့အကွက်ပဲ၊ ဟိုခမျာ မင်းကို ပြိုင်လို့လဲ မရတော့ဘူး၊ မင်းသဘောထားကို ဘော့စ်နဲ့ပရိသတ်ကလည်း မလေးစားဘဲ နေလို့ကိုမရတော့အောင် ခင်ဗျားလေး လုပ်ချလိုက် တာပဲ... . ဝဲရီးဂွတ် ပဟေဠိယာ”

အလွန်ကောင်းမွန်သော အပြုအမူဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်အေးက လူတွေ၏အားသာချက်ကို မသိမသာ ချီးမွမ်း မြှောက်ပေးတတ်သောပညာရပ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူ။

“ကျွန်မက မန်ယူခရေဇီ အာစင်နယ်(အမြောက်သင်္ကေတ) သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် အောင်အေး၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မင်း အော်နေကျ အာမေဇိုတ်သံ ရှိတယ်လေ၊ အော်လိုက်... . ဂိန်လို့”

“အေးကွာ... . မေ့နေလို့ လာပြီ... . ဂိန်... . ဂိုင်... . ဂိုင်... . ဂိုင်... . ဂိန်”

အောင်အေးက တကယ့်ခဲမှန်သော ခွေးသံနှင့် အော်သံဖြင့် ဘေးဝိုင်းတွေက(နားစွင့်နေသည်နှင့်အညီ) ခပ်အုပ်အုပ် ဝိုင်းရယ်ကြ လေ၏။ အင်း... . ပူစူးမနှင့် ပြန်အဆင်ပြေသွားပုံရ၏။ သူ အူမြူ နေပုံအရပါ။

“ပြဿနာက မနေ့ညက စဖြစ်ပုံ ပြောပါတော့မယ်၊ သူငယ်

ချင်း တင်သီတာဟာ ပိုက်ဆံကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရအောင်ရှာတယ်၊ မြိုးခြံချွေတာစားသောက်တယ်၊ တစ်ပြားကို နှစ်ပြားဖြစ်အောင် ခွာ ကြည့်နေတာ အလွန်တိကျတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ရှိတယ်၊ ပဲပြတ်ရောင်းပြီး သူ့ကို ကျောင်းထားခဲ့တဲ့ သူ့အချစ်ဆုံး သူ့မိခင်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို သူပြန်ဆပ်ချင်နေခဲ့တယ်၊ နယ်က သူ့မိခင်ကြီးက အဆုတ်ရောဂါနဲ့ နာတာရှည် ချောင်းဆိုးနေတယ်၊ ကုရင် ပျောက်တယ်၊ ငွေတော့ ကုန်မယ်တဲ့၊

သူငယ်ချင်းရယ်... . အမေအတွက် အသက်ရင်းဖို့တောင် စဉ်းစားထားပြီးသား တဲ့၊ မျက်ရည်တွေကြားက ပြောတဲ့စကား၊ ညှိမီ ဆယ်သိန်းထုတ်ပေးတယ်... . သွားကုလို့၊ မယူဘူး... . ငါ့ဟာငါ ဆပ်ချင်တာတဲ့၊ ဦးလို ရေးတတ်ရင်တော့ ဝတ္ထုပဲနော်၊ ညှိမီတို့ညီ အစ်မနှစ်ယောက် ဖက်ပြီး ငိုရတာ အရသာရှိလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် အဆောင်ရွေမှာ ကြိုတဲ့ကား ရောက်နေလို့ ရေမိုးချိုး အယုံစား ဖီး လိမ်းဝတ်စားပြီး အရာရာကို သီချင်းဆိုဖို့ပဲ Mood ထည့်လိုက်ပါ တယ်”

“အဲ့ဒီညက တင်သီတာက ထူးအိမ်သင်ရဲ့ အမေ သီချင်းကို မျက်ရည်အစစ်တွေနဲ့ ဆိုတယ်၊ ရသမြောက်လိုက်တာလေ၊ ကျွန်မတို့ အားလုံး မျက်ရည်ဝေ့ကုန်တယ်၊ ပရိသတ်လည်း နင့်သွားတယ် ထင် တယ်... . ငြိမ်ကျသွားတယ်၊ ပြီးသွားတော့ လက်ခုပ်တီးဖို့တောင် ခဏမေ့နေပြီးမှ ဝေါခနဲ လက်ခုပ်သံ ထွက်လာတယ်၊ ဟို ဦးနေမိုးမြင့် ပန်းခြင်းနဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်နဲ့ ဆုချရင်း တင်သီတာကို တစ်ခုခုပြောတယ်၊ တင်သီတာက ခေါင်းညိတ်တယ်၊ ကျွန်မ အလှူအတန်း လုပ်ချင်ပါ

တယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် နာတာရှည်မိခင်ကြီးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ သိပ် အရေးကြီးနေလို့ပါတဲ့၊ ဒါပဲ ပြောပြီး ငိုလျက်သားနဲ့ ဆင်းပြေးလာ တယ်၊ သူ့ဘဝကို လှစ်ခနဲ လှုပ်ပြလိုက်တာပါပဲ၊ မြင်တတ်သူကတော့ သူ့တစ်ဘဝလုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရမှာပါ၊ တိုတိုပဲ ပြောရရင် အဲဒီည အပြန်မှာ တင်သီတာနဲ့ညှိမိကို ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုနေတာက ဦးနေ မိုးမြင့်ပဲပေါ့၊

ဆိုက်ကနပ်စ် ကားနက်ကြီး... လက်လက်ကို ထ၊နေတာ ပဲ၊ ညှိမိက ရှေ့ခန်း ဦးနေမိုးမြင့်ဘေးမှာ ထိုင်ရတယ်၊ တင်သီတာက မေးဆတ်ပြလို့ ဝင်ထိုင်ရတာပါ၊ သူက နောက်ခန်းမှာ သူ့အဒေါ် မိသားစုအတွက် ကြက်သားကုန်းဘောင်ကြော်ဘူးကလေး ကိုင်လို့ ပေါ့”

ညက်ညက်ညောညောပဲ မောင်းထွက်ရင်း...

“မင်းကို ကိုယ်အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ် ညှိမိဟန်၊ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အလွန်ကံကောင်းခြင်းပဲ”

“ရှန်... အခု ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ၊ သီတာ့အဒေါ် အိမ်ကို မှုတ်ဘူးလား!”

“မဟုတ်ဘူး... မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ နေမယ့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း”

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘယ်သူက ရှင့်ကို လက်ခံမယ် ပြောလို့လဲ၊ ကျွန်မ အဲလိုအတန်းအစား မဟုတ်ဘူး... ကားရပ်ပေး၊ ကျွန်မတို့ ဆင်း မယ်... အခုရပ်၊ သီတာ ပြောဦးလေဟာ၊ ကိုယ် မိကောင်းဖခင် သားသမီး၊ နယ်မှာ ကိုယ့်အမေဟာ သူဌေးမကြီးဆိုတာ ပြောလိုက်

လေ... ရပ်ဆို... ရပ်”

“ခဏပဲ ညှိမိရယ်... လိုက်ခဲ့ပါ”

“ခဏလည်း မလိုက်ဘူးဟာ... သူ့မူးနေတာကြီးကို၊ တံခါး ဖွင့်ပြီး ခုန်ချလိုက်မှာနော်... ရပ်ဆိုရပ်”

ဝုန်းဒိုင်းကဲ့စပြုလာတော့ ဦးနေမိုးမြင့် ခေါင်းယမ်းရင်း ကား ထိုးရပ်တယ်။

သူ့ဘက်က ခလုတ်နဲ့ တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။

“နတ်ပြည်ပို့ပေးမလို့ပါ ညှိမိ၊ မင်းက မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန် ဆင်းနေခဲ့တော့လည်း မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကပ်ပေါ့၊ တင်သီတာကတော့ နတ်ပြည်ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ဟင်... သီတာ... ငါတစ်ယောက်တည်း”

“တည်းခိုခန်း သွားအိပ်လိုက်၊ ငါဖုန်းဆက်ထားနဲ့မယ် ညှိမိ တဲ့တာ”

“ဝူး... ”

“တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေတုန်း ရှောင် တခင် ဝင်စစ်တယ်၊ မှတ်ပုံတင် ရှိပေမယ့် နည့်စာရင်း သွင်းမထား တော့ လိုင်းထင်ပြီး အဆွဲခံရတာပဲ၊ ခပ်တိုးတိုး အသံတစ်ခုကို ကြား ဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးတယ်... ဂီတ၊နားလေ၊ ဦးနေမိုးမြင့် ပြောတာ သူပဲကွ၊ ဂေဟာ တန်းပို့ပေးလိုက်တဲ့ အတည်ပေါက် အငယ်အနှောင်းအဖြစ် လက်ထပ်ယူမယ့်အကြံ ထင်ပါရဲ့၊ ဦးတို့များ မလာရင်... ဟမလေး... မတွေ့ရဲပါဘူးရှင်”

www.burmeseclassic.com

မတွေးရဲတာက ငါဟ။

စစ်ပြေငြိမ်းစ ကြီးမေ့မိက ငါ့ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ကို
 နှူကလီယားဗုံး တန်ချိန်တစ်သိန်း ကြံချတော့မှာဟ။
 ဟမလေး. . . သီသီလေးပါလားလေ။
 မတွေးရဲတဲ့အတွေးပါ ခင်ဗျား။

NO PRACTICE MAKES PERFECT.

လေ့ကျင့်ခြင်းသည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း...တဲ့။

NOBODY PERFECT.

ပြီးပြည့်စုံသူ မရှိ...တဲ့။

ဒါဆို...ဘာလို့လေ့ကျင့်နေမှာလဲ...။

ကဲ...။ ။

အခန်း(၅)

တနင်္ဂနွေ မနက်ခင်းသည် မြူတိမ်ကင်းရှင်း၍ ဝင်းဝင်းပပ ရှိလှ၏။ လွန်ခဲ့သောငါးရက်ကထွက်သော သူ၏စာအုပ်ကို သည်နေ့ လာယူရန် သူ့မှားထား၍ အင်နီနှင့် ညိုမီဟန် နှစ်ယောက်သား မနက်ဆယ်နာရီဝန်းကျင်၌ အတိအကျ ရောက်ရှိပြီး ဧည့်ခန်း၌ ကော်ဖီပိုင်းထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပွင့်လင်းသော အင်နီက သူ၏ မာဆတ်ဖောက်သည်များအကြောင်း ဟာသနော၍ ပြောပြနေသဖြင့် တသောသော ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“အသက်က (၆၅-၇၀)လောက် ရှိမယ်၊ ဘန်ကောက် လုံ

ချည်နဲ့ ခါးပတ်နဲ့၊ တုတ်ကောက် မာဖလာနဲ့၊ ဘာ အကြောင်း
တာတွေ အကုန်လျှော့ပေးစမ်းတဲ့၊ ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေး
မယ်တဲ့၊ မှောက်အိပ်နေတုန်းက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပက်လက်
လှန်လိုက်မှ... လားလား... ဖက်အုံးနဲ့ ပေးညှားလိုက်ရတယ်”

သူက ပြီးရုံသာ ပြီးသည်။ ညိုမီဟန်က တခွီခွီ ရယ်တော့သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ မျက်နှာမူနေသော သူ့မြင်ကွင်းထဲ ပရာဒိုတစ်စင်း အိမ်နဲ့ ခေါင်းထိုးဆိက်လာသည်ကို မြင်လိုက်၏။

“ထိုင်ကြဦးနော်. . . မင်းတို့ကို ပေးဖို့ စာအုပ်တွေ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ပုဏ္ဏားကွယ် ခြားနေသော စာရေးစားပွဲဆီ သူ သွားထိုင်၍ စာအုပ်နှစ်အုပ် ထုတ်သည်။ ထိုစဉ် ဘီယာတစ်ကန်၊ ပန်းသီးခြင်းတစ်ခြင်းနှင့် လူတစ်ယောက် ပရာဒိုကားဆီမှ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာနေ၏။ အသားက ညှိမှောင်မှောင်၊ နဖူးက နည်းနည်းပြောင် သည်။ အရပ်က မနိမ့်မမြင့်၊ သူ ဝတ်ကျင့်ရှိပုံမရသော စတိုင်ဘောင်း ဘီ အောက်နားက နှစ်ဆစ်ခန့် ခေါက်ထားရသော်လည်း ဟမ်းဖုန်းက ခါးချိတ်ထားသေးသည်။ ဘောင်းဘီအသားရောင်နှင့် ပန်းသွေး ရင့်ရင့် အကောင်းစားအင်္ကျီက ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်။ ရွှေဆွဲကြိုး က ငါးကျပ်သားခန့် ရှိနိုင်သည်။ ဟမ်းချိန်းက အနည်းဆုံး သုံးကျပ် သား။ ဘယ်လက်သူကြွယ်နှင့် လက်ခလယ်မှာက ဝင်းဝင်းပြက်ပြက် စိန်လက်စွပ်က ထင်းခနဲ ထွက်နေ၏။

ကွမ်းသွေးအရဲသား သွားနှင့် ပြုံးပြရင်း..

“ဆရာကြယ်ဝန်းရံခ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဌာ. . . ထိုင်ပါ”

“ရှာလိုက်ရတာ ဆရာရယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့... ဆိုက် ဆိုက်မြက်မြက် ရောက်လာချိန်မှာ ဆရာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှိနေတာ ကိုကိုကြီးနဲ့မမကြီး မပေတာပဲ”

“ဘာလဲဗျ. . ကိုကိုကြီးနဲ့မမကြီးဆိုတာ. . ”

တီယာကန်နှင့် ပန်းသီးခြင်းကို သူ့ထံ နည်းနည်းတွန်းပို့
ရင်း...

“ကိုကိုကြီးနဲ့မမကြီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နယ်က ဘီလူး
မောင်နှမပါ။ တန်ခိုးကြီးတယ်။ ရုပ်တုကြီးတွေနဲ့ကို ကိုးကွယ်ကြတာ”

“ဩ . ဩ . ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုခုသောက်မလား . . .
အမောပြေပေါ့၊ အပူလား . . . အအေးလား !”

“နေပါစေ ဆရာ၊ ကားထဲမှာ ရေခဲဘူး ပါ၊ပါတယ်၊ ကျွန်
တော် ဘီယာ တစ်လမ်းလုံး မော့လာတာ. . ဟင်း. . ဟင်း”

“လာရင်းကိစ္စလေး တဆိတ်လောက်”

“ကျွန်တော်က ဆရာပရိသတ်ပါ။ ဆရာစာအုပ်တွေကို ထွက်ရင် လေးငါးအုပ် ဝယ်တာ၊ တစ်အုပ်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်၊ ကျန်တာတွေက ခွေတူးတဲ့ ကျွန်တော့် အလုပ်သမားတွေကို ဝေတာ၊ စာပေဒါနပေါ့”

ညိုမိမာန်နှင့် အင်နီ အတိုင်းသား ကြားနေရပေမည်။ သည်
လူ့အသံကလည်း နှစ်ကိုယ်ကြား လေးပေခန့်အကွာကို မိုင်ကုန်
ပေါ်လျှန်းတင်ထားသည်ကိုး။ သူ့ဇာတိကို ပြောအပြီး . . .

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်နွယ်ချောပါ။ ဆရာကို ဂရု လာ

ပြုရင်း ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုစာမူလေး လာပြတာပါခင်ဗျာ”
အင်္ကျီဝိုက်သားထဲက စာရွက်တစ်ထပ်ကို ထုတ်၍ စားပွဲ
ပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ တင်သည်။ သူ ယူ၍ကြည့်သည်။

“ခေါင်းစဉ်က ကောင်းသားပဲ၊ မာနခဲ၏ဇွဲကို ရိုက်ချိုးခြင်းတဲ့၊
ဟင်း. . ဟင်း. . ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးလဲ၊ နည်းနည်းပြောပြပါဦး”

“ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်ပါဆရာ. . အဲ. . စိတ်ကူးယဉ် နည်းနည်း
ကဲထားတယ်၊ ဇာတ်သိမ်းမှာတော့ အဲဒီအတိုင်း သိမ်းကို သိမ်းရစေ
မယ်၊ နွယ်ချောတဲ့. . . တစ်ချောတည်း ရှိတယ်”

“ဇာတ်ကျောရိုးလေး လုပ်ပါဦးဗျ၊ ရော့. . . စီးကရက်
သောက်ပါဦး”

“ရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ပွတ်ချွန်းနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ပဲ
ခဲတတ်တာ၊ အဲ. . . ဇာတ်လမ်းထဲမှာ သိပ်အချစ်ပြင်းတဲ့ဇာတ်လိုက်
က ကျိကျိတက် ချမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဘာမဆို သူလိုချင်တာ အကုန်ရ
တယ်၊ မရရအောင်လည်း ယူတတ်တယ်၊ သူတို့မြို့က မီးမျှောပွဲကို
လာတဲ့ တစ်ပြည်သူလေးကို အရမ်းခိုက်သွားတယ်၊ တပည့်တပန်း
တွေနဲ့ လိပ်စာစုံစမ်းခိုင်းတယ်. . . ရတယ်၊ သူတို့ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲ
က ဂေါင်ဘယ်သူလဲဆိုတာပါ သိလာတယ်၊ အသီးလိုရင် ဘာကိုကိုင်
ရသလဲ ဆရာ”

“အညှာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါပဲ ဆရာ. . . ချမ်းသာတဲ့လူဟာ ငွေပိုမက်တယ်ဗျ၊
ကောင်မလေးရဲ့ကြီးမေကြီးကို သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ တူလို့
ပါဆိုပြီး ဝင်တာပေါ့၊ အမေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ

လို့ မျက်ရည်လည်ပြီး ပြောလိုက်တော့ ဘွားတော်ကြွေတာပဲ၊ ဟဲ. .
ဟဲ. . . ဘွားတော်ရှေ့မှာ ပုံထားတဲ့ လက်ဆောင်တွေကလည်း
အကြိုက်ပဲလေ”

သူတို့နယ်ဘက်က အသုံးအနှုန်းဖြစ်သည်။ အကြိုက်ပဲ ဟူ
သည်မှာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး အများကြီးဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

“ဝတ်ထား စားထားတာနဲ့ ကားကို လှမ်းအကဲခတ်ပြီး. .
သားလို့ တန်းခေါ်တော့တာပဲ၊ မြေကြီးထဲက ရွှေကိုတောင် နှိုက်လာ
တဲ့ကောင်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသည်းပွတ်ကို
ဆိုက်ကိုနဲ့ နှိုက်ယူရတာက ဘာခက်တာမှတ်လို့ ခက်နေတာက အဲဒီ
ဇာတ်လမ်းထဲက သောက်ကမြင်းမလေးဗျ၊ လူကိုတောင် မမြင်ဖူး
သေးဘူး၊ မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးတယ်လေ. . . ကျွန်တော်က
ကြီးမေဒေါ်တင်တင်သော်ရဲ့ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း. . . ဝတ်ကောင်းစား
လှ ဝတ်ခဲ့လို့ ရပ်မိရပ်ဖ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းတွေနဲ့ မြန်းဖို့အ
ရောက်. .

မနက်အစောကြီး ကားနဲ့ အိမ်က ထွက်ပြေးသွားပကွဲ့. . . တဲ့၊
နောက်ကောက်ကို ကျခဲ့တာ၊ အရှက်လည်း ဟက်တက်ကွဲတော့တာ
ပေါ့၊ တောက်. . . ဒီဂန်းနာမလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် မြေလှန်ရှာ
ပြီး သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ကိုကိုကို ပေါင်းပါတော့မယ်လို့ မပြော
မချင်း ဒင်းကျောပြင်ကို ပြောအထင်နဲ့ တအုန်းအုန်း ထုလိုက်ချင်
တာ၊ အဲဒီဇာတ်လမ်း ဇာတ်သိမ်းခန်းက မင်းသားခြေသလုံးကို
ကောင်မလေးက ကြိုးဖက်ပြီး ငိုယိုတောင်းပန်ခန်းနဲ့. . . ”

“အဟမ်း. . အဟမ်း”

“ဖြန်း!!”

“အ. .”

“တကယ်ချသဟ”

“ဟင်. . မင်း. . မင်းကလေးက ဘယ်ကနေဘယ်လို. .

ဒီကု၊ အား. . ပါးကို ပူးသွားတာပဲ. . လုပ်ရက်ပါပေ့ကွယ်”

“ပြောဦးလေ ဂန်းနာမတို့၊ သောက်ကမြင်းမလေးတို့ လုပ်ပါဦး၊ မာနခဲ၏ွဲကို ရိုက်ချိုးခြင်းတို့၊ ဇာတ်သိမ်းက နောက်တစ်ချက် ကျန်သေးတယ်၊ လာစမ်း ဟိုဘက်ပါး”

အင်နီက သူမကို ဆွဲထားသည်။ သူကလည်း. . .

“သမီး ညိုမီဟန်. . ဒါ ဦးဧည့်သည်လေ”

“စော်ကားလွန်းလို့ပါ. . ရုပ်ကဖြင့် နှစ်ပြားမတန်ဘူး၊ ကော်ပတ်စေးခြစ်တဲ့လူကမှ သူ့ထက် သားနားဦးမယ်. . သူ့ရုပ်ကပဲ၊ ညိုမီကျောပြင်ကို ငြောတင်ထုဦးမတဲ့၊ အင်နီ ဖယ်ဟာ၊ နောက်တစ်ချက် ဆော်မလို့”

“တော်. . တော်လောက်ပါပြီ၊ ကြောက်. . ကြောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

တကယ်ဆော်မည့် ညိုမီဟန်ကို ကြောက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းကို ပြေးပါတော့သည်။ ရှုဖွယ်နပ်ကို လက်က ကိုင်ပြေးခြင်းဖြစ်၏။ ကားပေါ် ရောက်မှ ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြု၍. . .

“ဆရာရေ. . ဇာတ်သိမ်းမှာ ညားဖြစ်အောင် ညားပေး. . ဟမလေး”

ဝိုးခနဲ ပြေးလာသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်က ဒေါင်ခနဲ ကား

တံခါးကို သွားမှန်မှ ဝှူးခနဲ မောင်းပြေးပါလေတော့သည်။

“ရုပ်ကိုက သမီးထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဲဒီမသာကောင်တွေပဲ. . . ချောင်းရေသန့်သန့်ကို ကော်ဖီရောင် တောလက်ဖက်ရည်ရောင် ပြောင်းပစ်လိုက်တာ. . . မြေမျိုမယ့်ကောင်တွေ”

“အေးဟယ်. . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ. . နော်”

အင်နီက မှတ်ချက်ဝင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူ့ဟမ်းဖုန်းမြည်လာ၏။ အောင်အေး။ သူ အင်တာကွန်း ဖွင့်ထား၍. . .

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကြယ်. . . ညနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ငါလာခေါ်မယ်၊ ညိုမီဟန်ကို ငါကိုယ်တော်မြတ် ရှုစားတော်မူချင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် အောင်အေး၊ ဝဲစားကများ. . . ငါ့ရွှေမင်းသမီးကို ရှုစားတော်မူမယ်လေးဘာလေးနဲ့၊ မင်းလျှာကို ဝဲဆေးလိမ်းပေးရမလား ခွေးကောင်”

“ဂိန်. . ဂိုင်. . ဂိုင်. . ဂိုင်. . ဂိုင်. . ဂိန်”

ဖုန်းထဲမှ တကယ့်ခွေးသံ ထွက်လာ၍ အင်နီနှင့် ညိုမီဟန်က တခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။

“တကယ်လာခေါ်မှာနော် ဖိုးကြယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေ တေးထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက်ပါ ခေါ်လာမှာ၊ သူက လူသစ်တန်းက အနှစ်ကောင်းလေးတွေ လိုက်ရှာနေတာ၊ ငါကလည်း ညိုမီဟန်ဆိုတဲ့ ဘုံကြိုးပြတ် နတ်သမီးလေးအကြောင်း အပိုဆာဒါး ဆောင်းပြီး အာပျောင်းအောင် ပြောပြထားတော့ သူကလည်း အတော်စိတ်ဝင်စားနေတာကွ၊ မင်းဆက်ဆက်စောင့်နေ. . . ဒါပဲ”

“နေဦး အောင်အေး၊ ဒီညနေ ငါက စာမူအပ်ရမှာကွ၊ ငါ ထုတ်ဝေသူနဲ့ . . . တစ်နေရာရာ ရောက်ချင်ရောက်နေနိုင်တယ်၊ တကယ်လို့ မအားရင်လည်း မင်းတို့ဘာသာ သွားကြပေါ့၊ ငါ အိမ်မှာ မရှိဖို့က များတယ်၊ ဖုန်းဆက်မယ်ကွ၊ မင်းကော ပူပူမနဲ့ အဆင်ပြေ သွားပလား။”

“အေးကွာ . . . ဝိဇ္ဇာ ထပ်ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ကြောင်ဖြူ လျော်လျော်လေး၊ ကြောင်နာမည်က ဝိတ်နွာတဲ့”

“ဘာရယ်ကွ . . . မင်းဟာက ဝိတ်ဇာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဝိတ်နွာဆိုလားလို့”

“အေးကွ . . . ဝိတ်နွာလို့ပဲ နာမည်ပေးလိုက်တယ်၊ နွာကြား လေးနဲ့ အမောက်ကလည်း ကာတွန်းဝိဇ္ဇာအတိုင်းပဲ”

“ချေးကျင်းထဲ မကျအောင်တော့ ဂရုစိုက်ပေးပါကွာ၊ ဖြူ လျော်လျော်ဆိုတော့ ကြောင်သူတော်လေး နေမှာပါ”

“ကြွက်တောင် လန့်ပြေးနေလို့ ဖိုးကြယ်ရေ၊ ဝိတ်နွာက မျိုးရိုးလည်း ကောင်းတယ်ကွ၊ သူ့အဖေနဲ့သူ့အဘိုးက ကြွက်တိုးလို့ လန့်ပြီးသေတာတဲ့”

“ဟေ့ကောင် အောင်အေး၊ ငါမလာဖြစ်ရင်လည်း အစစ အရာရာ စိတ်ချမယ်နော် . . . ဒါပဲ၊ ငါ့အခြေအနေ ငါပြန်ဆက်မယ်”

“ငါလည်း ညှိမိဟန်ကို ကာကွယ်ရမယ့်တာဝန် ရှိပါတယ် ကွ၊ အဲဒီတာဝန်ကိုလည်း ကြည်နူးစွာ ထမ်းဆောင်လိုပါတယ်”

“အင်း . . . အစလေးက ငေါထွက်လာလိုက်သေးတယ်၊ ခွေး . . . ကောင်”

“ဂိန့် . . . ဂိုင် . . . ဂိုင် ဂိုင် ဂိုင် . . . အူး . . . ဝူး . . . ဝူး ”
ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ အင်နီနှင့်ညှိမိဟန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်
မောမဆုံးအောင် ရှိနေတော့သည်။ တော်သလင်း အူသည့်ခွေးအသံ
မျိုးကို လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ချသွားသေးသော . . . ချစ်သူငယ်ချင်း
အောင်အေး။

“ထုတ်လုပ်သူ ပါလာမယ်တဲ့ ဦး၊ သမီးကို လာကြည့်မှာတဲ့၊
ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကြည့်လုပ် . . . ဒီတစ်ခါ ဂေဟာကနေ ငါလာထုတ်ပေးမှာ
မူတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ် . . . ”

စိန်ကဲ...ကျောက်ကဲ
ပတ္တမြားကဲထက်
လူကဲခတ်ရခက်တယ်တဲ့၊

ကျုပ်က
ကျောက်ကုန်သည်မှတ်ဘူးလေ...

သူ့အနေအထား
စကားအသွားအလာ
သူ့ဘာလိုချင်တာလဲ
သူ့ဘာလုပ်သလဲ၊

အဟုတ်ပဲ
လူကဲခတ်ရတာ
လွယ်မှလွယ်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း(၆)

ကို

ကိုကို စတွေ့တွေ့ချင်းမှာပဲ... ကြင်ကြင်နာနာ
ကြည့်တဲ့ နွေးထွေးတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ညှိမီ အကဲခတ် ဖတ်ကြားနိုင်
ခဲ့ပါတယ်။ တွေ့မြင်နေကျ ရာဂမျက်လုံးတွေကြားမှာ... ပူပင်မှု၊
စိတ်မချမှု၊ အကာအကွယ်ပေးလိုမှု အပြည့်ရှိနေတဲ့ ကိုကိုမျက်လုံးက
အထင်းသားပါရှင်။

“ကိုလင်းမောင်မောင်တဲ့... ညှိမီဟန်၊ ပန်းသခင် တွေး
ထုတ်လုပ်ရေးက၊ ညှိမီဟန်ကို အလုပ်များတဲ့ကြားက တကူးတက
လာကြည့်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကိုကိုလက် ရှေ့ထွက်လာမလား စောင့်ကြည့်မိတယ်။ ထွက်
မလာခဲ့ပါဘူး။ အခွင့်အရေး မယူတတ်သူဆိုတာ စတွေ့ရတာပါပဲ။
လက်ကိုင်ရနည်းလားဆိုတဲ့အထဲမှာ ကိုကို မပါဘူး။ အဆောင်ကို
ပြန်ပို့ပေးမယ်တဲ့။ ည(၁၁)နာရီက ကျော်တော့မယ်။ ကိုအောင်အေး
က...

“စိတ်မပူနဲ့ ညှိမီဟန်၊ မဟေသီ အဆောင်ပိုင်ရှင်က ကိုလင်း
မောင်မောင်နဲ့ အသိအကျွမ်းတွေ”

လမ်းမှာ မေးမိတယ်။ အရမ်းလည်း သိချင်နေတဲ့အဖြေ
စကားမို့ပါ။

“ညှိမီ သီချင်းဆိုတာကို ဝေဖန်ပါဦး ဦးလင်းမောင်မောင်”

“ဦးတော့ မတပ်သင့်သေးပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းထက် ကြီးရင်
သုံးနှစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလင်းမောင်မောင်၊ ညှိမီကို အားမနာစတမ်း
ဝေဖန်ပါ”

“အားမနာတမ်း ပြောရရင် သူများသီချင်းဆိုတယ်ဆိုတော့
ကိုယ့်ထက် ရှေ့ရောက်နေတဲ့ သမ္ဘာကြီးတွေရဲ့ထျန်အတိုင်း အာ
အတိုင်းပဲ ဆိုရတယ်။ ကိုယ်က လိုက်ကွန်ရင် သူတို့ကို စော်ကားရာကျ
တယ်။ သီချင်းလည်း ပျက်ရော၊ ကိုခင်မောင်တိုးဆိုရင် ကိုအံ့ကြီး
ထျန်အတိုင်းပဲ လိုက်ဆိုတယ်။ အေးအေးမြင့်ရဲ့နိုင်ငံကျော် အစိန္တေယျ
ကို ဟိုကလေးမ ပြန်ဆိုတယ်။ အသံထဲ ပဲများတော့... ပျက်ရော၊
မကောင်းဘူးလို့တော့ ပြောခွင့်မရှိပါဘူး၊ မကြိုက်ဘူးလို့တော့ ငြင်း

ခွင့်ရှိတယ်။ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ အယ်လ်ဆိုင်းဒီ သီချင်းမှာ မင်း ဒီနေ
ကွန့်တယ်”

“သူ့ထက်များ ကောင်းသွားမလားလို့ပါ”

“သူက ကောင်းပြီးသား ပေါက်ပြီးသားသီချင်း၊ မင်းက
ဘာမှမှ မဟုတ်သေးတာ၊ သူ့ကို ကျော်လို့မရဘူး၊ သူ့နီးပါးဆိုရင်ပဲ
လုံလောက်နေပြီလေ”

အင်မတန် မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ စကားတွေပါလား
လေ။ နောက်ခန်းကနေ စွေစောင်းစောင်း မြင်နေရတဲ့ မုတ်ဆိတ်
ကျင်စွယ် ရိတ်ထားလို့ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် ရောစွက်နေတဲ့ ကိုကို
မျက်နှာတစ်ခြမ်းနီးပါးကို လှမ်းငေးလိုက်မိတယ်။ ဆင်စွယ်ရောင်
အသားအရည်နဲ့ တိုက်ပက်ပဲ ဆံပင်နက်နက်တွေက လိုက်ဖက်စွာ
လူကြီးလူကောင်းဆန်နေပါတော့တယ်။ Young Gentleman လို့
ခေါ်တဲ့ ငယ်ရွယ်သော လူကြီးလူကောင်းလေးပေါ့နော့။ နောက်
ကြည့်မှန်ထဲကနေ ညှိမီကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေမလားလို့ မျှော်လင့်
နေခဲ့မိတယ်။ ကားမောင်းရင်း သူ အနေအထား နည်းနည်းပြောင်း
လိုက်ရုံနဲ့ ဘက်မှန်ထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း(လှပနေတဲ့ ညှိမီကို) မြင်နိုင်
ပါတယ်။ ကိုယ်တော်က စကားသာ အမျှင်မပြတ် ပြောနေတယ်။
တစ်ချက်ကလေး မှန်ထဲ မကြည့်၊ နောက်ပြန် စောင်းငဲ့မကြည့်၊
မျှော်သူက ကိုယ်ရိတ်လေးလို့ ဟစ်ပစ်လိုက်ရ ကောင်းမလား။

“မင်းတကယ်ဖြစ်ချင်သလား!”

“ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့်ရှင်”

“ဘာလို့ ဖြစ်ချင်တာလဲ!”

“ညိုမိငယ် အိပ်မက်မို့ပါ။ ဖောင်ဖျက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာလေ။ သိန်းထောင်ချီ တင်တောင်းတဲ့ ရွှေသူဌေးကို ငြင်းခဲ့တာလေ။ ဩဇာ အာဏာ ပြင်းလွန်းတဲ့ ကြီးတော်ကြီးကို အာခံ တော်လှန်ခဲ့တာလေ။ အောင်မြင်တဲ့ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ပေါ့ရှင်”

ကိုကို နည်းနည်းပြီးလိုက်သလားလို့။ သူမ မာနက ငေါထွက်လာသဖြင့် အသံနည်းနည်း မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်။ ဆောရီး ကိုကို(နောက်တော့ ပြန်ပြောပြတယ်။ အဲဒီမာနသံလေးကို ကြိုက်သွားတာတဲ့)

“မင်းက အကောင်းစား မဟုတ်သေးပေမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ နည်းနည်းသွေးရင် ထက်ရှလာမယ့် ခါးကောင်းတစ်လက်လို့ပဲ ကိုယ်ဝေဖန်ထားဦးမယ်”

“ညိုမို့ကို ဘယ်လိုကျောက်တုံးတွေနဲ့ ပွတ်တိုက်မှာလဲ!”

“မင်း အပွန်းအပဲ့တော့ မဖြစ်စေရဘူးလို့ အာမခံတယ်။ မင်းကို စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်ပေးမယ်။ . . ဘယ်လိုလဲ၊ စဉ်းစားချိန်ပေးဆိုလည်း ပေးတယ်”

ညိုမိဟန်ပါတဲ့။ လူကဲခတ် မညံ့ပါဘူးရှင်။ ပြီးတော့ ဦးသူငယ်ချင်း ကိုအောင်အေးလည်း ပါနေတာပဲ။ ဒီနေ့မှပဲ ဦးက သူထုတ်ဝေသူနဲ့ ငွေဆောင်ပါသွားရတယ်လေ။

“စဉ်းစားချိန် ယူမနေပါဘူး၊ ညိုမိ လူကဲခတ်တတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုအောင်အေးလည်း ပါနေတာပဲ၊ ကိုလင်းမောင်မောင် သွင်းမယ့်စခန်းကို ခြေစုံပစ်ဝင်ပါတယ်။ ပွန်းချင်ပွန်း ပဲ့ချင်ပဲ့ ညိုမိ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမယ်”

“ကောင်းပြီ. . အထုပ်ထုပ်ထား၊ သဘက်ခါမနက် ကိုးနာရီလောက် လာခေါ်မယ်”

“အစ်ကိုအောင်အေးပါ ပါမှာလား!”

“ကိုအောင်အေး မပါရင်ကော အမိလေးက ကိုယ့်ကို မယုံကြည်ဘူးလား!”

“ခြေစုံပစ်ဝင်ပါတယ်ဆိုမှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ယုံလို့ပေါ့ရှင်၊ အကင်းပါးပုံပါးကွက်နဲ့”

ပက်ခနဲ ပြန်တုန်ပစ်လိုက်မိတယ်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး လက်လက်စူးစူး ပြုံးပြပါတယ်။

“ကိုအောင်အေး အမိလေးအကြောင်း ပြောပြတဲ့အထဲမှာ အဲဒီတစ်ခုပဲ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ ကိုလင်းရ”

“နည်းနည်းစွာတယ်ဆိုတာလေးပါ”

ကားက ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ အဆောင်တံခါးမကြီးက ကားဝင်နိုင်အောင်ပင် ဖွင့်လျက်သားဖြစ်နေ၏ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားပုံရ၏။ ခြံထဲ ခေါင်းထိုးရပ်လိုက်ပြီး. . .

“ရော. . . ညိုမိ၊ ဆီကြော်မုန့်တွေ မစားနဲ့၊ မင်း ညဉ့်လယ်စားဖို့ အားရှိမယ့်မုန့်တွေ ဒီညကစ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရမယ်၊ ကဲ. . . အဆောင်မှာ သွားနား၊ ကိုယ် ပိုင်ရှင်နဲ့ နှုတ်ဆက်စကား နည်းနည်း ဝင်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ လာ. . . ကိုအောင်အေး”

ကားပေါ်ကနေ သူပေးတဲ့အိတ်မာလေး ဆွဲရင်း ဆင်းရပ်နေ

မိတယ်။ ဂွန်နီက . . ဆီးယူတူမောရီး ဆိုပြီး အိမ်ထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်
သွားတဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ညှိမီ ငေးရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ပေါ့။ မုန့်ထုတ်ကို ကြည့်ရင်း . . အင်း . . သူဟာ စနစ်တကျ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်တတ်သူ စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်လိမ့်မယ်။

ခုမှပြန်သတိထားမိတယ် စတင်မိတ်ဆက်တော့ သူ့စားပွဲ
ပေါ်မှာ Coke အချိုရည်သုံးဗူးပဲ တွေ့တယ်။ ဘီယာခွက် မတွေ့ဘူး။
ဘီယာဆိုင်လာပြီး အချိုရည်ပဲ သောက်တဲ့ ရှားပါးယောက်ျားပါပေ
တကား။

ငွေလျားပန်းတိုင်

အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်တဲ့
အောင်မြင်ရင်
ပန်းတိုင်ရောက်ပဟဲ့ဆိုပြီး
ဒဲ့ခနဲရပ်လိုက်ရမှာလား...။
ပန်းတိုင်ဆိုတာ...
ရပ်နေတာမှတ်ဘူး...
ရွေနေတဲ့ အမျိုးအစား...
ဆက်ကြိုးစား
မသေခင်စပ်ကြား။ ။

TRY! TRY!
TILL TO DIE.
ဟူသောသိုးဆောင်းစကားမှ

အခန်း(၇)

ကို

အောင်အေး မပါဘူး၊ ကားအထပ်အရိုက်ကိစ္စ ရှိနေလို့တဲ့။ ယုံကြည်အားကိုးစွာပဲ သူ့လင့်ခရုဏကားပေါ် အထုပ်ပစ် တင်လိုက်ပါတယ်။ အဆောင်မှာကျန်တဲ့ အင်နီတို့အဖွဲ့တွေက မျက် ရည် ဝဲဝဲ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ အောင်မြင်ပါစေတဲ့။ တစ်ယောက်က မကြားတကြား... အိုအောင်မင်းအောင်တဲ့။ သူကြားသွားလား... အားနာလိုက်တာလေ။ ဪ... မေ့နေလိုက်တာ။ တင်သီတာ လား။ ညှိမီ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ နတ်ဘုံမှာ ရင်ခွန်ပျော်မြူးနေကြောင်းနဲ့ သူ့မိခင်ကိုလည်း သူ့ဘဲဘဲကြီးက အကောင်းစားဆေးရုံ တင်ပေးပါ

ညိုမိလည်း ပြန်ပြီးပြလိုက်တယ်။ ညိုမထားဘဲ ညာဘက်လက်ဝါး နှစ်ခု လေထဲ မြောက်တက်လာတယ်။ ပြိုင်တူပဲ ညင်ညင်ဖွဖွ ဖျောင်း ခနဲ ရိုက်လိုက်မိကြတယ်။ ကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဘာစကားမှ ပြောမနေဘဲ ကားပေါ်က အထုပ်နှစ်ထုပ် ဆွဲဆင်းလိုက်တယ်။ ဇူးခနဲ ကားထွက်သွားတယ်။ အထုပ်ပြေးဆွဲရင်း နွေးနွေးက...

“ဟဲတော့... မမက နွေးစိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ထားတာထက် အများကြီး လှတယ်၊ ပေး... မမ၊ နှစ်ထုပ်လုံးပေး၊ သုံးလွှာကို တက်ရ မှာ၊ ကိုကြီး ပြောပြီးရောပေါ့၊ ညီမနာမည်က နွေးနွေး၊ ဟောဒါက နွေးရဲ့မာတာမိခင်ကြီး ဒေါ်ခင်ခင်”

ညိုမိ အိတ်ကလေး ပစ်ချပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်ပါတယ်။ ဖိနပ်ပါ ချွတ်တယ်။

“ဒါဟာ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့အပြုအမူပဲ သမီး၊ ကိုယ့် အမေအိမ်ကို ပြန်ရောက်တယ်လို့ပဲ သဘောထား၊ ပေး... တစ် အိတ်”

“မဟုတ်တာ အမေခင်ရယ်၊ အမေ ရှေ့က တက်ပါ၊ သမီးတို့ ညီအစ်မ နောက်က လိုက်လာပါမယ်”

ရောက်ရောက်ချင်း နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာရိပ်က အေးမြနေပုံ လုံခြုံနေပုံပါရှင်။

မွေးပွ အီတလီကော်ဇော ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားတဲ့ ဧည့်ခန်း က မွေးယုံခြင်း အေးမြခြင်းကို တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ပေးပါတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လိုအပ်တဲ့ ခေတ်မီပစ္စည်းတွေ စုံစုံလင်လင် တပ်ဆင်ထားပါတယ်။

ပလပ်စမာ နံရံကပ် တီဗွီ စကရင်ကြီးက ဘယ်နှစ်လက်မ မှန်းတော့ ညိုမိ မသိဘူး။ ကြီးပေ့။ တော်တော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စခန်း သွင်းခံရခြင်းပါပဲ။

“ဒါ မမအိပ်ခန်း”

“ကို... ”

“ဒီလိုအသံမျိုး ထွက်တာတောင် ကိုကြီးမကြိုက်ဘူး၊ ခဏ နော် မမ... အပန်းဖြေဦး၊ နွေး... တံခါးပတ္တာကို ဆီထိုးပေးမယ်”

ဟာ... သူ သိပ်ကို အသေးစိတ် လူပျိုလား။

နွေး... ဆီဘူး ယူမလို့ ထင်တယ်။ အိတ်တွေ ချပြီး ပြန်ပြေး ထွက်သွားတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကိုယ့်အိပ်ခန်းကိုကိုယ် ဆန်း စစ်ခွင့် ရပါတယ်။ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း တွဲလျက်သားရှိတယ်။ အိပ် ရာကြီးက အိနေတယ်။ ခဏထိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ အိပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာ တယ်။ အဝတ်ထည့်ဖို့ လူတစ်ရပ်စာ ဝီရိန်လုံး၊ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ အလှပြင်ပစ္စည်း အစုံအလင်။ ညိုမိပင် မမြင်ဖူးသော brand တံဆိပ် တွေ။ အိပ်ရာ ဘေးမှာက မီးစလောင်းလေး... လှလိုက်တာ။

ရေချိုးခန်းမှာက ရေပန်းနဲ့ ရေချိုးကြွေလှုံနဲ့... ဟီဟီ... ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတဲ့ ကြွေလှုံကြီး လုံအောင် တံခါးပိတ်... ဂျိတ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်။ ဖျတ်ခနဲ ဘုံဘိုင်ဖွင့်လိုက်တာ ကြွေလှုံ ထဲ ရေနွေးငွေ့ ချောင်းချောင်းထနေတဲ့ရေတွေ ဝင်လာတယ်... ပြန်ပိတ်။ နောက်ခလုတ်က ရေအေး၊ သမအောင် အပူအအေးစပ် ပြီး မင်းသမီးတွေ သူ့ အလှဆုံးနေရာတွေကို ဘာနဲ့ ကာကွယ်သလဲ။ ဩ... ဆပ်ပြာမြုပ်။ ဟုတ်ပြီ... ဒါပဲ ဖြစ်မယ်။ SOAP CREAM တဲ့။

ရေနွေးနွေးထဲ နည်းနည်းညှစ်ထည့်လိုက်တယ်။ လက်နဲ့ပဲ ဟိုမွှေ သည်မွှေ မွှေလိုက်တယ်။ ဟား. . ဟား. . ရပြီ။

ကန်တော့ပါရဲ့ရှင်. . . ရေချိုးခန်းတံခါး သော့ချပိတ်လိုက် တယ်. . . ပိုလုံသွားတယ်။ ကန်တော့ပါရဲ့ရှင်. . . ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ပကတိ အလှတရားကို မငဲ့အုပ်ခင်လေးမှာတော့ အရေပြား ကို လာထိနေတဲ့ လေကိုတောင် ကန်တော့လို့ ပြောလိုက်မိပါရဲ့. . ။ ဒီအခန်းထဲက လေကိုတောင် ကြည်ညိုလေးစားနေပုံပါရှင်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဗီရိုတစ်လုံးက အလွတ်၊ နောက်ဗီရိုတစ်လုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက် တော့ ညဉ့်ဝတ်အိပ်တဲ့အင်္ကျီ ဒါဇင်ဝက်နဲ့ အိမ်နေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဂါဝန်ရှည် ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ တစ်ဒါဇင်လောက်ကို ချိတ်တွေနဲ့ ချိတ်ဆွဲထား တယ်။ သင်းသင်းသန့်သန့် ပရုတ်လုံးနဲ့က မွေးလိုပုံ့လို။ ဩချပါ တယ်။ တစ်ရက်အတွင်း သူ့စီစဉ်လိုက်ပုံရပါတယ်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဝတ်ကြည့် ရင်း ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း အလိုလို သီချင်းညည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနဲ့ နူးညံ့တဲ့အမိန့်တော်အတိုင်း သီချင်းဖြစ်နေပါ လား။

“ဒေါက်. . . ဒေါက်. . . ဒေါက်”

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ နွေးနွေးရဲ့ရှင်းသန့်ကြည်လင်တဲ့ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထားတဲ့) အပြုံးမျက်နှာလေး ပေါ်လာတယ်။

“မမ. . နေ့လယ်စာ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ မမ ဆာရင်. . မမ စားချင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ မမ ဆာနေပြီ”

“မမနဲ့ အဲဒါဂါဝန် သိပ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါ. . ညီမလေးအကျိုးတွေလားဟင်!”

“မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ အဲဒါ မနေ့ကမှ ကိုကြီးဝယ်လာပြီး အဆင်သင့် ထည့်ထားပေးတာ”

သူမ ဘာပြန်ပြောစရာ မရှိတော့ပါ။ နွေးနောက်က ထမင်း စားခန်းဆီကို လိုက်လာခဲ့တယ်။

“မေမေက စားပြီးပြီ၊ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိနေရင် ထမင်း စားရတာ ရှိန်နေမှာစိုးလို့တဲ့၊ နွေးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် လွတ်လွတ် လပ်လပ် စကားပြောရင်း ကြိုက်သလိုစားတဲ့၊ ပြီးတော့ မေမေက ဝိကာလဘောဇနာ တည်ဆောက်တယ်လေ”

ဟုတ်ပါရဲ့. . . မွန်းလွဲတော့မည်ပဲ။ ငါ ကြွေလှဲထဲ ဖိမိခံနေတာ အတော်ကြာသွားပုံပဲ။ အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ဘဲပေါင်းက မှီပွင့် ကျောက်ပွင့်နှင့် အငွေ့ထောင်းထောင်း ထနေတယ်။

“ဒါက ရှောက်သီးသုတ်၊ ဒါက ကြက်ကြွပ်ကြော်ကို ပျားရည် ဆမ်းထားတာ၊ ဒါက မေမေကိုယ်တိုင် ကြော်တဲ့ သီးစုံအစိမ်းကြော်နဲ့ ပဲပြားအုန်းနို့ဟင်း”

“ဟာ. . . အဆောင်မှာ မမ ငတ်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ တစ်ခါတလေ ခေါက်ဆွဲသုတ် ဘာလချောင်ကြော်နဲ့ တုတ်ရတာ နွေးနွေးရေ”

မြိန်ယုက်လိုက်ပါတဲ့ ထမင်းပိုင်း။ ကိုယ်တိုင်ပင် ရေခဲရေ ထယူတဲ့အခါ ကိုကိုကပ်ထားတဲ့ ဟင်းလျာစာရင်းအောက်မှာ စတားပြပြီး “ထမင်းကို ငိုက်နှင့်အောင် မစားပါနှင့်” ဟု ရေးထားတယ်။ ဟုတ်သား. . . သူ့သတိပေးချက် မြင်မှပဲ ညှိမီ ငိုက်က ဝနေပြီ၊ ပါးစပ်က ငတ်ကြီးကျနေသေးတာပါလား။ လက်ကျန်လေး ငါးလုပ်ကို ဆက်မစားတော့ဘဲ လိမ္မော်သီးကို ညှစ်ထားတဲ့ လိမ္မော်ရည်ထဲ သံပုရာသီး အနည်းငယ် ညှစ်ထည့်ပေးတဲ့ နွေးနွေးရဲ့ဖျော်ရည်ကို တစ်မိမိမ့် သောက်နေရင်း. . .

“နွေးအစ်ကိုကြီးအကြောင်း ပြောပြသင့်သလောက် ပြောပြပါလားဟင်၊ အဲလိုစပ်စုခွင့်ရော ရှိရဲ့လား မသိဘူး၊ သူ အထူးတလည် မှာထားတာတွေ ရှိရင်လည်း ပြောထားဦး ညီမလေး”

“အထူးတလည် ကိုကြီးမှာထားတာတော့ မရှိပါဘူး မမ၊ ဪ. . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ စပ်စုမှာပဲတဲ့၊ ညှိမီ စပ်စုလာရင် ကိုကြီးအဖြစ်မှန်တွေချည်း ပြောပြလိုက်တဲ့၊ ညည်းဘက်က ကိုကြီးအပေါ် ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်တွေလည်း ရှိနေခဲ့မှာပဲတဲ့၊ နွေးနွေး ထင်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်တဲ့”

“ဟာဟာ. . . ဒီပလိုမေစီကျကျ အိမ်တွင်း ဒီမိုကရေစီပါလား၊ သူက မြင့်တယ်နော်”

“စာအရမ်းဖတ်တာကိုး မမရဲ့”

“သူက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်. . . စပြီးစပ်စုပြီနော်”

“သူ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်တစ်လုံး ချင်းချောင်းထဲ

မှာ ရှိတယ်။ ဘယ်ဧည့်သည်မှ မခေါ်ဖူးဘူး။ သူ့တပည့်ကျော် ကိုထင်ပေါ် ဆိုတာနဲ့ နေတယ်။ နွေးတို့တောင် မရောက်ဖူးဘူး။

“သူ့မှာ နာကြည်းချက် တစ်ခုခု ရှိလို့လားဟင်!”

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်လောက်က သူ့ချစ်သူ အမေရိကန်ဗီဇာပေါက်ပြီး သူ့ကိုပါ အပြီးလိုက်ဖို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စ ကတောက်ကဆ ဖြစ်တယ်။ ဟိုက အပြီးနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ အခု ဟောင်ကောင် အမေရိကန်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ် ကြားတာပဲ။ အဲဒါပဲ နွေးနွေးတို့ သိသလောက်ပေါ့နော်”

“သူတင်ပေးခဲ့တဲ့ အဆိုတော်တွေကော နွေးသိလားဟင်!”

နွေးနွေးက ဒီနေ့ နာမည်ကြီး အမျိုးသားအဆိုတော် နှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးအဆိုတော်တစ်ယောက်နာမည်ကို ရွတ်ပြတယ်။ နာမည်သိပ်မရှိတဲ့ မအဆိုတော်နှစ်ယောက် နာမည်ကိုလည်း ရွတ်ပြတယ်။ ညိုမီ ဖြိုသွားတယ်။

“ကိုကြီးက စာချုပ်တွေဘာတွေ ချုပ်လေ့မရှိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသူကို နာမည်ရအောင် တင်ပေးလိုက်ပြီးရင် ပီတိဖြစ်နေပုံပါပဲ။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံပေးတဲ့သူတွေဆီ ပါသွားကြတာ များပါတယ်။ . . ကိုကြီးက ဆယ်သက်စားမကုန်အောင် ချမ်းသာတာလေ၊ အသောက်အစား အပျော်အပါးလည်း ကင်းတော့ လူဖြစ်ရကျိုးတောင် မနပ်ဘူးလို့ နွေးကတောင် ထင်တယ်။ . . ယောက်ျားပဲဟာနော်”

“နွေးကိုကြီးက အသည်းကွဲနေတာလားဟင်!”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းမက သင်္ချာနဲ့ မဟာဘွဲ့ရတဲ့ ကွန်ပျူတာပညာရှင်လေ၊ ကိုကြီးကို တွက်ချက်ပြီး လာနွယ်တာ။

လှလည်း လှတော့ ကိုကြီးလည်း သောတာပန်မှ မဟုတ်တာ။ . .

ဈာန်လျှောတာပေါ့၊ SONG MIXING အသံရောတာ အရမ်းတော်တယ်တဲ့။ . . ချီးကျူးဖူးတယ်။ သိပ်လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးတော့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီမင်္ဂလာသတင်း ကြားတဲ့နေ့က အိမ်မှာပဲ ထမင်းနဲ့ဆိတ်သားနဲ့ ချက်စားကြတယ်။ ကိုကြီးပဲ ချက်တာ။ . . နောက်ဟယ်ပြောင်ဟယ်နဲ့၊ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုအောင်အေးလည်း ပါတယ်”

“ခွေးလို အူမပြဘူးလား အဲဒီလူ”

“ဟုတ်တယ်။ . . ဟုတ်တယ်။ အရမ်းတူတာပဲ။ ကာရာအိုကေ မိုက်ထဲက တကယ့်ခွေးသံ ထွက်လာတယ်။ . ဟင်း။ . ဟင်း”

ထမင်းပွဲ အတူဝိုင်းသိမ်းတော့။ . .

“မလုပ်ပါနဲ့ မမညိုမီရယ်။ ကိုကြီး မှာထားလို့ပါ။ သိသွားရင် ကျိန်းနေပါမယ်။ ခဏနေရင်သာ အချို့ပွဲ စားရင်း မမညိုမီ နွေးကို သီချင်းဆိုပြ၊ ကိုကြီးက မေမေ့ကို ပြောနေသံ ကြားတာနော်၊ သွေးစရာတောင် မလိုဘူး အန်တီခင်တဲ့၊ နည်းနည်းလေး ပွတ်လိုက်ရုံနဲ့ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာမယ့် ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့် မတော်တဆ တွေ့ထားတယ်တဲ့၊ ဟိုခွေးကောင် ကောင်းမှုတဲ့။ . . ဟင်း။ . ဟင်း၊ ရော့။ . . မမ၊ ကိုကြီးပေးထားတာ၊ မမ ထမင်းစားပြီးတိုင်း တစ်လုံးတိုက်ပါတဲ့၊ အိုရာမင်အက်ဖ် ဆေးလုံး”

ဟင်။ . . သူဟာ အသေးစိတ်လှချည်လား။ ဂရုစိုက်အားကောင်းလွန်းလှပါကလား။ ပီတိစိတ်လား မြတ်နိုးကြည်ညိုစိတ်လား၊ ဟိုးရင်ဘတ်ထဲက လိပ်ခနဲ တက်လာရပါတယ် ကိုကိုရယ်။ မေမေတောင် အဲလောက် ဂရုမစိုက်ဖူးပါဘူး။ . (ကန်တော့နော် မေမေ)

ဒါမှ ငါ့ရဲ့နတ်ဘုံအစစ်ပါလားလို့လည်း နှစ်နှစ်ကာကာ ရင်မှာ ဖြစ်ရပါတယ်ရှင်။ ပန်သီး စပျစ်သီး စားရင်း.. .

“နွေး.. မေမေခင် တရားထိုင်နေသလား သွားကြည့်၊ မမ သီချင်းဆိုပြမယ်”

“မေမေက ဒီအချိန် အိပ်ပြီ၊ မေမေအိပ်ခန်းကို အသံလုံအောင် ကိုကြီး စီစဉ်ထားတယ်လေ၊ မကြာခင် ကာရာအိုကေခန်းကို မှန်လုံ အသံလုံ လုပ်ပေးဦးမယ် ပြောတာပဲ”

နွေးနွေး တောင်းဆိုသော ချိုပြုံး၊ မာမာအေး၊ အေးအေးအောင် သီချင်းမှအစ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း၊ အေသင်ချိုဆွေ၊ အယ်လ်ဆိုင်းဖီ၊ ခင်ဘုန်း၊ ချမ်းချမ်း သီချင်းများပါ အကုန်ဆိုပြလိုက်တယ်။ ဝူဖါ အသံစနစ်ကလည်း တီးဝိုင်းကြီးနဲ့ ဆိုနေရသလိုပဲ ပြည့်စုံလှတယ်။

“မမရယ်.. ဒါကြောင့်လည်း ကိုကြီးက ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်လို့ ပြောတာကိုး၊ ကိုကြီးက ချီးကျူးခဲ့တယ်”

ညနေခင်းကျတော့ အင်းယားကန်ပေါင်ဘက်သို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လေညှင်းခံ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်။ ပန်းတိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသလိုပါပဲ။

နေ့တစ်နေ့

ငါ့ပြတင်းပေါက်တစ်ခြမ်းကို
ငါလှမ်းဖွင့်လိုက်တယ်..
ခါတ်ကြိုးပေါ်နားနေတဲ့
စာကလေးသုံးကောင်ခွဲ
တိုလီမိုလီကောက်နေတဲ့
ကလေးငယ်လေးယောက်နဲ့ တစ်ခြမ်း
ထိုးဟောင်နေတဲ့ မိုက်ကန်းကန်း၊
ခွေးတစ်ကောင်နဲ့တစ်ဝက်..
လက်လှမ်းနေတဲ့..
ပြတင်းတစ်ခြမ်းကို
ငါဆက်မဖွင့်ဖြစ်ဘူး
ခက်တာက
ငါကန်းမနေတာပဲ။ ။

အခန်း(၈)

အင်း

ယားကန်ပေါင် မနက်ခင်း နှင်းမကွဲ
 တကွအချိန်တွင် ကျန်းမာရေးအတွက် ခပ်ဖွဖွပြေးသူများ နိုင်ငံရေး
 စကားတင်းကို သင်းဖွဲငြင်းခုန်ပြောရင်း တုတ်ကောက်နှင့် လမ်း
 လျှောက်သူများ၊ ရေငွေပါသော လေပြည်ညင်းနှင့် ရောဂါကင်း
 အောင် ကုသနေသူများ၊ ပျိုပျိုအိုအို၊ ကိုကိုမမ ညီညီမ ကလေးငယ်
 များမကျန် လူဟန်ဖန်ဆင်းထားသော နတ်မိမယ်လေးနှစ်ပါး ကက်
 ဆက်လေး ဖွင့်ပြီး (ကန်ပေါင်အောက်ခြေ ကွန်ကရစ်မြေပေါ်တွင်)
 အေးရိုးဗစ် ကစားနေသောမြင်ကွင်းကို အင်ယား ကန်ပေါင်၏အပို

ဆောင်း အလှအသစ်အဖြစ် အဆစ်မတောင်းပါဘဲ ကြည့်ခွင့်ရလာ
လေတော့သည်။

(နှိုင်းကြီးသား ပီသစွာ) ရပ်ငေးနေသူတွေတော့ မရှိ။
ခလုတ်တိုက်သည်အထိ လည်ပြန်ကြည့်သွားသူတွေတော့ ရှိသည်
ပေါ့။

“မမညိုမိက အတတ်မြန်တယ်နော်”

“ဦးသုမောင်ကြီး ပြောသလိုပေါ့ကွယ်၊ မမက ကရင်ဒုံးယိမ်း
ကဖူးတယ်လေ၊ တို့ တိုင်းရင်းအေရိုးဗစ်က သီချင်းလေးတောင်
အပိုဆောင်း ဆိုခွင့်ရသေး”

“ဟုတ်တယ်နော်. . လာ. . မမ၊ ကန်ပေါင်ပေါ် တက်ပြီး
အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရအောင်”

အင်မတန် အသက်ရှူ၍ကောင်းပါသည်။ လန်းဆန်းသွား
ချက်။ အပြန်၌ MOON BAKERY တွင် မြီးရှည်စားကြသည်။ မြိန်လှ
သည်။ မေမေခင်အတွက် နန်းကြီးသုတ် ဝယ်ကြသည်။ အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ ကော်ဖီနှင့်ကွတ်ကီတွေနှင့် ကြိုဆိုနေသည်။ မေမေခင်
ကို သူမကိုယ်တိုင် နန်းကြီးသုတ် နယ်၍ မိခင်လိုပင် တယုတယ
တည်ခင်းပေးသည်။ သည်နေ့သည် ကိုကို အဆက်အသွယ်ပင်
မလုပ်ဘဲ သူမ နေသားကျအောင် တမင်ပစ်ချထားသော သုံးရက်
မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။

စားသောက်နေစဉ် အိမ်ဖုန်းဝင်လာသည်။

ပြေးကိုင်သောနွေးက. . .

“မမ. . ကိုကြီးဖုန်း၊ မမနဲ့ စကားပြောမလို့တဲ့”

ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သံ ကော်ဖီစားပွဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟဲလို. . . ညိုမီပါ ကိုကို”

ပါးစပ်က အလိုလိုပင် ကိုကိုဟု ထွက်ကျသွားသည်။ စိတ်ထဲ
က ခေါ်ခဲ့တာ။

“ကိုကိုတဲ့လား. . . ချိုလိုက်တဲ့အသံလေး၊ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ
အမြဲခေါ်တော့နော်”

“ဟုတ်”

“တမင်နေသားကျအောင် ပစ်ထားတာ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား
ညိုမီလေး”

“အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ. . . ကွဲကွာနေတဲ့ အမေနဲ့ညီမ
လေးကို ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ၊ ကျေးဇူးပါ ကိုကို၊ အစစအရာရာအတွက်
ပြောတာပါ”

“တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အားပြည့်အနားယူချိန် ပေးထားတာ၊ အဆင်
သင့် ပြင်ထား၊ နာရီဝက် အချိန်ရမယ်၊ ကိုကိုရောက်လာမယ်. . .
ဒါပဲ”

သူမ ချက်ချင်း ရေပြေးချိုးသည်။ နွေးနွေး၏အနုပညာနှင့်
မိတ်ကပ်လိမ်းထားမှန်းတောင် မသိစေရအောင် ပင်ကိုယ်မျက်နှာ
အလှကို ခြယ်မှုန်းသည်။ ကိုကိုက ငယ်ရွယ်သော လူကြီးလူကောင်း
လေးမို့ သိပ်ကလက်သော အဝတ်အစားကို မဝတ်သင့်။ အသား
ရောင် အောက်ခံ အသားကပ် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဒူးဖုံးသည် ပန်းနု
ရောင် အပွင့်အခက်များ ပါသည့်ဂါဝန်ကို စွပ်ချလိုက်သောအခါ
ဖိုဖိုယဉ်ယဉ် လုံလုံခြုံခြုံ DESIGN ဆန်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်

မှန်ထဲက ထွက်လာ၏။ ခြေသလုံးအလှကို FOOT-CHAIN လေးနှင့် ကြိုးသိုင်း ပင်စယ်ဟီးလ်နှင့် ပင့်တင်လိုက်၏။ ဆလင်းဘတ် အညို နုနု ခပ်ကြီးကြီးကို လွယ်ကြည့်၏။

“သိပ်မိုက်တယ် မမ၊ ဆံပင်ကိုတော့ နဖူးပြောင်အောင် ဘီးကုတ်နဲ့ နောက်လှန်ပြီးပြီး ပခုံးပေါ် ဒီအတိုင်း ကျနေပစေ”

ရေမွှေး စပရေ ဖြန်းပြီးသောအခါ သူမ အသင့်ဖြစ်နေလေ ပြီ။

“လှလိုက်တာ သမီးရယ်၊ မေမေ ဒီထက်လည်း ပိုမပြော တတ်တော့ဘူး”

“လာ... မမ၊ အောက်ဆင်းစောင့်မယ်၊ ကိုကြီး တက်လာ မှာ မှုတ်ဘူး”

မြေညီထပ် ရောက်သောအခါ နွေးနွေးက ကိုကြီးကား ဝင် လာမည့်ဘက် ဆက်လျှောက်ရန် အကြံပေးသည်မို့ ဆက်လျှောက် လာကြစဉ် ကိုကိုကားတံခါး ဖွင့်လျက်သား လာရပ်သည်။ လှစ်ခနဲ တက်လိုက်သည်။

“ကိုကြီး.. မုန့်ဝယ်ခဲ့”

“ဂျိတ်”

“အေး”

“ဝူး”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဆို ဗီယက်ရှုပြန် အိုဘိုးချန်ပီယံ ဦးစောနုရဲ့အဆိုသင် တန်းကို ဝင်ပြီး ညိုမှိုကို အပ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ဦးစောနုဟာ ထင်ထား တာထက် ရင်းနှီးနေကြောင်း တွေ့ရတယ်။

ညိုမှိုကိုလည်း အစမ်းဆိုခိုင်းပြီး ဦးစောနု မသိမသာလေး ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကိုကိုကို ပြုံးကြည့်ရင်းနဲ့ပေါ့။ KEY သုံးမျိုးကို အယ်သံ ညာသံနဲ့ ဆိုခိုင်းတယ်... ခေါင်းညိတ်ပြန်တယ်။

“သမီး.. ကားထဲက သွားစောင့်နေ၊ သမီးကိုကို ခဏနေ ဆင်းလာလိမ့်မယ်တဲ့”

“သမီး အခုပဲ သင်တန်းတက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ဆိုတော့... .

“သီးသန့်အချိန်စာရင်း ပေးလိုက်ပါမယ်၊ သမီးက ဒီ လောက် လောဖို့မလိုပါဘူးကွဲ့၊ နှစ်ပတ်ပဲ တက်ရင် ပြည့်စုံသွားမှာပါ”

တဲ့။

ကားပေါ်က စောင့်နေလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ကိုကို
ကားထဲ ဝင်လာတယ်။

“ဆ. . ဆရာက ဘာပြောလဲဟင် ကိုကို!”

“ဂရိတ်ဖိုးတဲ့. . . သူ့ဘက်က တစ်မှတ် ထပ်ဖြည့်ပေးပြီးရင်
တစ်ခုပဲ လိုလိမ့်မယ်တဲ့”

“အဲ့ဒါက ဘာလဲဟင် ကိုကို”

“တစ်လုံးတည်းပဲ ပြောတယ်”

“စန်း. . . တဲ့. . . ဒါပဲ၊ ရော့. . . EAR PHONE နားမှာ တပ်
ထား”

ကားဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က စာရွက်တစ်ထပ်ထဲက စာရွက်တစ်
ရွက် ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“ရော့. . . ဒါက NOTES နဲ့သီချင်းစာသား၊ ကိုကို ကား
မောင်းရင်း ဖွင့်ပေးမယ်၊ သူ့အသံနဲ့ တစ်ကျော့ဆိုလိမ့်မယ်၊ ထပ်လာ
မှာက တီးလုံးချည်းပဲ၊ အဲ့ဒါ ညည်းစီးရိုးရဲ့တိုင်တယ်ဆောင်းပဲ” တဲ့။
အသစ်စက်စက်တဲ့။

နာမည်ကြီး အမျိုးသမီး တေးရေးဆရာမရဲ့သီချင်းပါလား။
သုံးလေးရက်အတွင်း ကိုကို ဘယ်လိုများ စီစဉ်လိုက်ပါလိမ့်။

“အခု ‘လင်း’ ကို မောင်းမှာနော်၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းမယ်၊
ဟိုရောက်ရင် ညိုမီအသံကို အကြမ်းသွင်းမှာနော်၊ ဦးစောနုက
သင်တန်းမတက်မီနဲ့ သင်တန်းတက်ပြီး အသံကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြား
သိအောင် ခုပဲ သွားသွင်းထားလိုက်ပါတဲ့”

“သိပါတယ် ကိုကို၊ ဆေးမစားမီပုံနဲ့ ဆေးစားပြီးပုံ ကွဲတာကို
လိုချင်တာမှတ်လား!”

“ဟုတ်ပါ”

“ပြီးတော့ ကိုကို ညိုမီ တဲလင့်(စ်)ကို စမ်းသပ်မှန်းလည်း
သိပါတယ်၊ ဒီကနေ လင်းစတူဒီယိုကို ဘယ်လောက် အချိန်ယူ
မောင်းရသလဲဟင်”

“ယာဉ်ကြောရှင်းရင်တော့ ဆယ်မိနစ်ပေါ့၊ မရှင်းရင် နာရီ
ဝက် အချိန်ရမယ်”

“ရှင်းတဲ့နေရာက အမြန်ဆုံး မောင်းပေတော့ ကိုကို၊ အဲ့လို
စိန်ခေါ်ပွဲမျိုး ညိုမီ သိပ်တွေ့ချင်တာ”

ကိုကို ကားစက်နှိုးလိုက်တယ်။ ကားထဲက ကက်ဆက်ဖွင့်
တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ နားထဲ တီးလုံးအင်ထရို ဝင်လာတယ်။

“စပြီ ညိုမီလေး”

“ဝိုး. . . ”

“လောင်းကြေးပါတယ်နော် ကိုကို”

“စိန်လိုက်”

သီချင်းရေးတဲ့ဆရာမအသံလေး ဝင်လာတယ်။ အိမ်မှာ
သွင်းထားပုံပါ။ အင်း. . . သူလည်း ဆိုရင် ဖြစ်သားနဲ့။ စာသားနဲ့
သံစဉ်ကို နားနဲ့ ဦးနှောက် နှလုံးသားပါ စွင့်ဖွင့်ပြီး လိုက်နားထောင်
ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ဆိုတော့ လိုက်ညည်းလို့ရနေပြီ။

ကားမောင်းရင်း ကိုကိုမျက်နှာ လှည့်လာတယ်၊ တမင် မျက်
လုံး ပြူးပြတယ်။ လှည်းတန်းမီးပွင့်ကြီးကို ကံအားလျော်စွာပဲ လွတ်

ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နေတာတွေ လျော့ပါးစ ပြုလာတယ်။

“အစဆုံး ပြန်ဖွင့်မယ် ကိုဆန်းဝင်း” တဲ့။

အို. . . အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာရှင်။ သူ ခဏချင်းမှာပဲ ဘယ်လို (Arrangement) လုပ်လိုက်ပါလိမ့်။ သီချင်းတီးလုံးအကြမ်း ဟာ အံ့ဘနန်း ခန်းနားသွားလိုက်တာ. . . မြိုင်ဆိုင်သွားလိုက်တာ။ ဆိုချင်ရက်ကိုမှ လက်လာတို့နေပါပေါ့။ သီချင်းနာမည်ကလည်း “ကြယ်တာရာအသစ်တစ်စင်း” လေ။

“ကဲ. . . ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ကြယ်တာရာအသစ်လေး ကြိုက်ရဲ့ လား!”

“အရမ်းကြိုက်ပါတယ်ရှင်. . . ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိအောင်ပါပဲ”

“လက်အုပ်တော့ မချီလိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ နေလွဲ နေဆွမ်း ဘုဉ်း မပေးရင် မဖြစ်လို့ပါ. . . ဟင်း ဟင်း၊ ကဲ. . . တာယာလား ကျွတ် လား ကွဲပြားသွားအောင် ဟိုအခန်းဝင်ပြီး ခွဲခြားပြပေတော့၊ ကျွန် တော်တို့ ယူမယ်၊ ကိုဆန်းဝင်းရေ. . . ငိုကယ်လ်သံ အပြင်ထုတ်ပေး ပါဗျာ”

ကိုကိုပါ အခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာတယ်။ နည်းနည်းရင်တုန် ချင်နေတာ သိပုံရတယ်။

“ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေတယ်လို့ သဘောထားလိုက်၊ စိတ် လွတ်လက်လွတ် အော်ပစ်. . . မကြောက်နဲ့နော်”

နားကြပ်ကို ကိုယ်တိုင်တပ်ပေးတယ်။ NOTES နဲ့ စာသား ကို စတင်မှာ ကပ်ပေးတယ်။

“ပထမ အစမ်းဆိုကြည့်မယ်. . . မယူသေးဘူး၊ ညှိမိ MOOD ဝင်လာမှ လက်မထောင်ပြ၊ ကိုယ့်အရည်အသွေးကို ပြလိုက်စမ်း ညှိမလေး”

ကိုကိုက အပြင်ပြန်ထွက်သွားတယ်။ တီးလုံးစဝင်လာတယ်။ ရပြီ။ MOOD က ခုနကတည်းက ဝင်နေတာ။ ဘာကြောက်စိတ်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အလိုလိုပဲ လက်မထောင်ပြလိုက်မိတယ်။ ရွမ်းမနေဘူး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံတယ်. . . ယူ။

“လွတ်လပ် လဟာကောင်းကင်ဟာ. . . နက်ရှိုင်းမှုနဲ့ မည်း နက်သိပ်သည်း. . . ငါဟာ. . . ဘယ်သူ့ကိုမှ ဟီးလေးခိုမထားတဲ့ များစွာသော ကြယ်တာရာတွေထက်က. . . စွမ်းအားရှိသမျှ လင်း လက်နေတဲ့ လွတ်လပ် ပလက်တီနမ် တာရာတစ်စင်း. . . ”

အပြင်က LAZY CLUB နဲ့ ကိုကိုရော၊ အသံဖမ်း ကိုဆန်းဝင်း ပါ လက်ခုပ်တိုးတိုး တီးတာ လက်မထောင်ပြနေကြတာ ညှိမိ မသိ တော့ဘူး။

“ဘယ်သူမှ ခူးယူခွင့်မရသေးတဲ့

သယံဇာတအပြည့်နဲ့. . . ငါ

စကြာဝဠာကို အလှဆင်နေတဲ့

ကြယ်တာရာတစ်စင်း

မင်းမြင်ရဲ့လား. . . မင်းရှေ့က တိမ်သလ္လာတွေပဲ

မင်းကိုဖုံး. . .

ငါက ဘယ်တော့မှ ဘယ်တုန်းကမှ ပုန်းမနေဘူး. . .

ဘုန်း. . . မြင်ရဲ့လား. . . ဟား. . . ဟား. . . ”

အဆိုခန်း(VOCAL ROOM)က ထွက်လာတော့ လက်ခုပ်သံတွေက ကြိုဆိုနေတယ်။ ပညာရှင်တွေရဲ့လက်ခုပ်သံက ညိုမှိုရင်ကို ပီတိတွေ ပြည့်လျှံစေပါတယ်။

“တကယ်ပါပဲ... သေချာသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကင်မှာ ပလက်တီနမ် ကြယ်တာရာအသစ်တစ်စင်း ဝင်းပြက်လာတော့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... တပည့်တော် ဆွမ်းကပ်ပါရစေ”

“သည်းခံ ဒကာမလေး၊ ဟိုက ထုတ်လုပ်သူက ဆွမ်းစားပင့်ထားပြီးလို့ပါ”

“ရှန်... ညိုမှိုကို ကြားပေါက် တီးပေးတာ မှတ်ဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တမြန်နဲ့က ဂျူတီစယူတယ်၊ မညိုမိဟန် စီးရီးနှစ်ခွေစာ အတီးပိုင်းကြီးပဲ စသွင်းနေခဲ့တာ၊ ဒီနေ့မှ ပထမစီးရီး တိုင်တယ်လ်ဆောင်း ရလို့၊ မညိုမိ VOCAL ကိုလည်း နားစမ်းချင်တာနဲ့”

ပြီးပြီးကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ချင်ပါတော့တယ်။ သူ့ကြိုတင်စီစဉ်မှုတွေက လျှို့ဝှက်စွာ သပ်ရပ်လွန်းလို့ပါ။ လင်းစတူဒီယိုက အပြန်မှာ ယူဇနနဲ့ စီးတီးမာခံမှာ SHOPPING ဝင်တယ်။ ဘာမှမလိုပါဘူးဆိုတာကို စင်ပေါ်တက်ရင် သူများနဲ့ မတူတဲ့ ရိုးရိုးစင်းစင်းနဲ့ ဒီဇိုင်းဆန်းနေရမယ်တဲ့။

သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဝယ်ပါတော့တယ်။ နွေးနွေးနဲ့ မေမေခင်ဖို့လည်း ပါတာပေါ့။ ပီဇာမုန့်တွေလည်း ဝယ်တယ်။ ဒီတစ်ခါ အထုပ်

အပိုးတွေ များတော့ ကိုကိုပါ အပေါ်တက်လိုက်လာတယ်။ ထမင်းဝိုင်းက အသင့်ပြင်ထားတယ်။ မေမေခင်ပါ ဝင်စားတဲ့ မိသားစုထမင်းဝိုင်းလေးပါပဲ။ ဒီမိသားစုထဲမှာမှ အစစအရာရာ အလိုလိုက်မှုတွေ၊ နေရာတကာ ဦးစားပေးမှုတွေနဲ့ လိုအပ်တာထက်ကို နွေးထွေးပြည့်စုံအောင် ကိုကိုဟာ ဖြည့်တင်းပေး ထားပါတယ်။ ပြန်ခါနီး အချိန်စာရင်းတစ်ခု ထုတ်ပေးရင်း...

“နက်ဖြန်ကစပြီး အဆိုသင်တန်း တက်ရမယ်၊ အိမ်ပြန်ရင် အဆိုကျင့်ရမယ်၊ NOTES တတ်အောင် သင်ရမယ်” တဲ့။

ညိုမှိုတို့မြို့က တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် မောင်မောင်အေးဝင်းကို လှမ်းကျေးဇူးတင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့နာမည်ပြောင်က ကြာဇေတဲ့။ ကြာဇေရေ... နင့်ကျေးဇူးပဲ။ နင်သင်ထားလို့ ငါ NOTES ဖတ်တတ်နေတာ... ဂီတာကီး တတ်နေတာ ကိုကို မသိဘူး... ဟီဟီ။

“လောင်းကြေး ကိုကို နှုံးထားတယ်လေ”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ... ကြေးခေါ်လေ”

“ဟင့်အင်း... နောက်မှာ ကြေးက မြင့်တယ်နော်”

“ဪ... အလျော်အစားတော့ ဘဝမှာ ရှိရမှာပေါ့”

ညိုမိနုဖူးကို ဖွဖွလေး ထုပ်ပြီး ကိုကိုပြန်သွားတယ်။ နဖူးပြင်ဆိုတာ ထုစရာအပြင် နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ကိုကိုရေ။

နမ်းရတာ... နမ်းရတာ... သိပလား... ကဲ။

အဲဒါလိုနဲ့ အဆိုပညာရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အံ့မခန်းသင်ယူခဲ့ရပါတယ်။ သီချင်းဆိုရင်း အသက်ရှူနည်း၊ အဆုတ်ထဲကို လေအပြည့်ထည့်ပြီး လျှာခင်ကို ဖြတ်သန်းတွန်းထုတ်မှုကနေ အသံဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံနည်းကျ အသားဆိုင် အော်ဂင်စနစ် အကြောင်းနဲ့ သံစဉ်အလှည့်အပြောင်း MOOD သွင်းပုံ၊ အို. . . ဆေးမစားမီနဲ့ ဆေးစားပြီးဟာ သိသိသာသာ ခြားနားနေပါပေါ့လားရှင်။

(ဒီနေရာကနေ ဆရာသခင် ဦးစောနုအား လက်ဆယ်ဖြာ ထိပ်မှာမိုးလို့ ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ဦးတင်ရှိခိုးအပ်ပါသည်။)

အဆိုခန်း(ရှေ့တန်းတိုက်စစ်တလင်းပြင်)မှာတော့ ဆရာသခင်ဟာ ကိုနိုင်ဇော်ပေါ့ရှင်. . . ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။ ညိုမီ ဟ,နေတာတွေကို ပိုရိုသေသပ်အောင် ဖိပေးပါတယ်။ ဘိတွေ ဘားတွေ အဝင်အထွက်တွေ တိခန့်နေအောင် ကူညီပေးပါတယ်။ သူ့ဂျူတီ

ပြီးပေမယ့် MIXING ပါ အအိပ်ပျက်ခံပြီး ဝင်ကူပါတယ်။ ရက်(၂၀) အတွင်း VOCAL အသံသွင်းတာ နှစ်ခွေစာ ပြီးပါတယ်။ စာနယ်ဇင်း၊ မီဒီယာတွေကို အပ်ပွဲ၊ ပရိုမိုဒ်ပွဲနဲ့ ပထမဆုံး CD နဲ့ ကက်ဆက်ခွေထွက်ပါတယ်။ ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ တဝုန်းဝုန်းပေါ့။ VCD က ရိုက်ဆဲပဲ။ ညိုမီဟန် ဝင်သရုပ်ဆောင်ခွင့် ကိုကို မပေးခဲ့ပါဘူး။ တမင်ဝှက်ထားတဲ့သဘော ထင်ပါရဲ့။ အခွေထွက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ TOP TEN ထဲမှာ နံပါတ်(၈) ချိတ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ နံပါတ်(၅)အထိ တက်လာပါတယ်။ တပြိုင်နက်မှာ စူပါစတားတွေရဲ့အခွေ ထွက်လာလို့ နံပါတ်(၁) မရောက်လိုက်ပါဘူး။ ကိုကိုခေါ်သွားတဲ့နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ညိုမီဟန် သီချင်းသံတွေ လွင့်ပျံ့နေတာကပဲ ပီတိလှိုင်းကို ဖြစ်စေခဲ့ပါရဲ့။

မိတ်ဆက်စာ နှစ်ဒါဇင်လောက်ကလည်း ပျော်ရွှင်ခြင်း တစ်မျိုးကို လှုပ်နှိုးပေးပါတယ်။

မေမေခင်နဲ့နွေးနွေး မဟာစည်တရားပွဲ သွားတဲ့တစ်နေ့ ဖုန်းကြိုဆက်ပြီးမှ ကိုကိုရောက်လာတယ်။

ပထမအခွေ ဒီလောက်အောင်မြင်တာ ကျေနပ်တယ်တဲ့။ တချို့ VCD ထွက်မှ ရောင်းအားပိုကောင်းလာတာတွေလည်း ရှိတတ်သတဲ့၊ ညိုမီ အလှဆုံး ပြင်ထားတဲ့နေ့ပေါ့။

“ကဲ. . . ညိုမီ နိုင်ထားတဲ့လောင်းကြေး. . . ပြောတော့” တဲ့။ ကိုကိုနားကလေးကို မွှေးရင်း တိုးတိုးလေးပဲ ကပ်ပြောလိုက်ပါတယ်။

အရမ်းပျော်သွားပုံရတဲ့ ကိုကိုဟာ ပထမ အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ညိုမီကို ဆွဲသွင်းရင်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး

ပွေ့ဖက်ထားတာ အကြာကြီးပါပဲ။ နောက်တော့ အကြင်နာမိုးတွေ
မစဲအောင်ပဲ ရွာပါတယ်။ နောက်တော့ ကိုကို စွေခနဲ ကောက်ပွေ့
လိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ လေဟာနယ်ထဲ...။

အိပ်မက်တွေကို
အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်တဲ့လား
ဘယ်လိုလုပ် ဖော်မှာလဲ?...
အိပ်မက်ဆိုးတွေချည်း မက်မက်နေတာလေ။

အခန်း(၉)

သူ

ဖြူမသတင်းတွေ ဆက်တိုက်ပင် ကြားနေခဲ့ရပါသည်။ မစွင့်မဖြစ်သော နားကိုလည်း သူ အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားခဲ့ရသည်လေ။ စွင့်ထားခဲ့ရသည်ပဲ။ ပထမဆုံး တွေ့သည့်နေ့ တွေ့ကြုံပုံကို အောင်အေးက ထိုည၌ပင် ဖုန်းလွှမ်းဆက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းတူမနဲ့ ပရိဂျူဆာ တွေသွားပြီ”

“အဆင်ပြေရဲ့လားကွာ... ငါ့ကို အသေးစိတ် ပြောပြပါဦး”

“တို့ သူတို့ဆိုင်ကို အစောကြီးကတည်းက ရောက်ခဲ့ပြီ”

တယ်၊ ငါက ဘီယာဆာနေပြီလေ...ဟဲ့ဟဲ့”

“ခွေးဝတ်နဲ့ တံခါးပွက်နေတဲ့ ဘုံအိမ်သာ တန်းတိုးတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... မငဲ့ဥပမာက ကဗျာမဆန်တဲ့အပြင် ယင်ကောင် တလောင်းလောင်းနဲ့ကွာ... ထပ်သနီး၊ သောင်ပြင်အလွတ်ခံရတဲ့ ဘုရားတကာလေး သံပုံစေတီပွဲတော်မှာ ဂေါပက လူကြီးလစ်လပ်နေတာနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတယ်လို့ ဖွဲ့ဆိုစမ်းပါကွာ”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ အရင်ဂေါပက ဘတ်သွားတဲ့ အထုပ်ရှုပ်တွေ မင်းဝင်မရှင်းရရင်ပဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပေါ့၊ ဆက်ပါဦးကွ... ငါ့တူမနဲ့ပရိဂျူဆာ အခြေအနေ”

“ငါ့လူက ဘီယာတောင် မသောက်တာကို မင်းတူမ စပြီး အထင်ကြီးသွားပုံရတယ်၊ ဘီယာရုပ် ရှက်ရုပ်လည်း မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ လက်တောင်ဆွဲပြီး နှုတ်မဆက်ဘူး၊ မင်းတူမက အယ်လ်ဆိုင်းဒီရဲ့သီချင်းကို ဆိုပြတယ်၊ တော်တော် ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့လူက ညှိမိဟန် နည်းနည်းကွန့်ဆိုတာကို... အဲ... ပဲနည်းနည်းထပ်ထည့်တာကို ငါ့ကို လက်တို့ပြောတယ်ကွ၊ မူရင်းထက် များနေတာ ကြိုက်ပုံမရဘူး၊ ဘာပန်းကုံးမှ တက်ပြီး ဆုမချဘူး၊ K.B သမား လိုတာတွေပါ ထောက်ပြတယ်၊ ဒီလူအတော့်ကို ဂီတဘက်မှာ နဲ့စပ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းတူမတော့ ကောင်းစားသွားနိုင်တယ်”

“နေပါဦး... ငါ့တူမဘက်ကကော သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပက်တာတွေဘာတွေ ရှိသေးလား!”

“ရှိတာပေါ့ကွာ... ဇနီးလေးတော့ ထုတ်ပြသွားသေးတယ်၊ အပြန်ကို ငါတို့နှစ်ယောက် အဆောင်လိုက်ပို့တယ်လေ၊ လမ်း

မှာ မင်းတူမကို ငါ့လူက မေးတယ်၊ မင်းတကာယ်ဖြစ်ချင်လားတဲ့၊ အဲသမှာ ပြန်ပက်တာ၊ ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်ရှင်တဲ့၊ ဖောင်ဖျက်ပြီး ထွက်လာတာတဲ့၊ သိန်းထောင်ချီ တင်တောင်းမယ့် ရွှေသူဌေးကို တောင် ငြင်းခဲ့တာ၊ ကြီးတော်ကြီးကို တော်လှန်ခဲ့တာတွေ ကက်ကက်ကိုလန်အောင် ပြန်ပြောတော့တာ ဟေ့ကောင်ရေ၊ ငါတောင် အားနာသွားတယ်”

“ဖြူမတို့ကတော့ လုပ်မယ်... ဟာဟ၊ အဲဒါမှ ငါ့တူမကွ”

“ဟိုကလည်း ပြောပါတယ်၊ ကိုအောင်အေး မိတ်ဆက်မပေးခင် အမိလေးအကြောင်း ပြောပြတဲ့အထဲမှာတဲ့ အဲဒီတစ်ခုပဲ ကျန်ခဲ့တာတဲ့”

“ဟားဟားဟား... ဘာကျန်တာတဲ့လဲ!”

“ငါပဲ ဝင်မေးရတော့တာပေါ့၊ ဘာကျန်လဲ ကိုလင်း ဆိုတော့ နည်းနည်းစွာတယ်ဆိုတာလေးပါတဲ့”

“ဖြူမက ဘာပြန်ပြောလဲ အောင်အေး”

“စွာတယ်ဆိုတာရဲ့ အဓိပ္ပါယ် နောက်တစ်မျိုးက မဟုတ်ရင် မခံတာ အမှန်ကို မြတ်နိုးတတ်တာတဲ့၊ မင့်တူမ ပီသတယ် ဟေ့ကောင်ရေ”

“ဖြစ်ရမယ်လေကွာ... မျိုးကောင်းတာကိုးကွ”

“ဒါတောင် ငါနဲ့ စပ်မဖောက်လို့၊ နို့ဗို ဒီထက်ကောင်းမှာ”

“ခွေးသား... ဆက်ပါဦးဟ”

“အဆောင်ရောက်တယ်ကွာ... ညဘက်စားဖို့ မုန့်ပါ၊ ဘယ်အချိန်က ဝယ်ထားတယ် မသိဘူး၊ အဆောင်ဆိုတော့ မင်းတူမ

ညဉ့်ဘက် ဆာနေမှာ သိပ်ပဲ၊ ဗိုက်ဆာတာကို ပြောတာနော်၊ ဦးက
ဟိုဟာဒီဟာ မတွေးနဲ့ဦး၊ မင်းတူမ အဆောင်ထဲ ဝင်သွားမှ ညှိမီဟန်
ကို အဆောင်မှာ သူ ဆက်မထားချင်ဘူး၊ သူ့အစီအစဉ် ရှိတယ်တဲ့၊
အဆောင်ရှင်နဲ့ တွေ့တော့လည်း ညှိမီဟန် အဆောင်မှာ ဆက်မနေ
ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့တယ်၊ အပြန်မှာ သူ့အစီအစဉ် ငါ့ကို ပြောပြ
တယ်၊ ဟ့! . . . တော်တော် ထောင့်စေ့တဲ့လူပဲ၊ မင့်တူမ ကံကောင်း
တယ် ငါ့ကောင်ရေ၊ မင်း ဖင်မကျိန်းဘူးလား! . . . ”

“ကျိန်းပစေကွာ . . . ငါတူမ အောင်မြင်ဖို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့
အရေးကြီးတယ် . . . ဒါပဲ၊ အကြောင်းတူရင် ငါ့ဆီ မင်းကိုယ်တိုင်
သံတော်ဦး လာတင်၊ ကြားလား ငအောင်အေး”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ မတော်လိုက်ရတဲ့ ဦးလေး
ယောက်ဖကြီး”

“မင့်အမေကြီးတော်”

ပရိကျူဆာ စီစဉ်သည့်တိုက်ခန်းပေါ်ရောက်သည့်အကြောင်း
ညှိမီဟန် ဖုန်းဆက်ဖော်ရသေးသည်ကို ဝမ်းသာရသည်။

နောက်များမှ လာတွေ့ပါဦးမယ် ဦးစာရေးဆရာရယ် ဟဲ့
သော ဖုန်းစကားနောက်၌ လအတော်ကြာအောင် အဆက်အသွယ်
ဖြူမဘက်က လုပ်မလာခဲ့။ ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ဖြူမဖြစ်စဉ်
အသေးစိတ်ကို သူသိနေခဲ့သည်။ သူမ စီးရီးသွင်းနေသည်။ LAZY
CLUB ကိုနိုင်ဇော်က အစစအရာရာ သွန်သင်ညွှန်ပြသည်။ MIX
DOWN ပါ ဝင်လုပ်ပေးသည်ဟု သိရသည်။

ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ မီဒီယာသတင်းများတွင် ညှိမီဟန်ကို

တွေ့လာရသည်။ ဓါတ်ပုံတစ်ချို့သာ ပါသည်။ VCD အခွေထွက်လာ
တော့ သရုပ်ဆောင်ထဲ၌တော့ မပါချေ။ ပရိုမိုးရှင်းနှင့် ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်ပင် လုပ်သည်။ TOP TEN ထဲတွင် နံပါတ်(၈)တို့ (၅)တို့ တက်
ချိတ်သည်ကိုလည်း သူသိပါသည်။ မတော်တဆ အောင်အေးနှင့်
တွေ့လျှင်တော့ . . .

ဦးစာရေးဆရာကို သတိရကြောင်း၊ အလုပ်များနေ၍ ဖုန်း
မဆက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အချိန်တမင်ပေး၍ သွားတွေ့ရဦးမည်ဖြစ်
ကြောင်း ရွန်းရွန်းဝေအောင် လွမ်းစကားပြောသည်တဲ့။

“သူ အရေးပေါ်ရင်တော့ ငါ့ဆီ ဆက်သွယ်ဖြစ်အောင် ဆက်
သွယ်ဖို့ မင်းပြောထားလိုက် အောင်အေး၊ အရေးလည်း ပေါ်လာမယ်
လို့ ငါထင်နေတယ်”

“ငါသိပါတယ်ကွာ . . . ရိုက်ကွင်းဇာတ်ညွှန်းဆရာကို မင်း
ဆရာလာလုပ်မနေနဲ့”

ဤသို့ဖြင့် ရိုက်ကွင်းဇာတ်ညွှန်းဆရာနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ညှိမီ
ဟန်၏တိုက်ခန်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ရသော အရေး
ပေါ်နေသည်(မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း)ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဖြစ် ကြောင်းကုန်စင်ကို နတ်သံနော၍ပြောရင်း ငိုကြီးချက်မ နှုပ်တစ်နှစ်နှင့် ညှိမီဟန်က... အံ့ဆွဲထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်၍...

“လှိုင်မြို့နယ်တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီး စာချုပ်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးပါတယ်၊ ဒီမှာ စာချုပ်”

“ဟင်... သက်သေက ဒေါ်ခင်ခင်နဲ့အောင်အေး”

“အေးကွာ... ငါလည်း ညှိမီဟန်တော့ ကောင်းစားပြီ ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ထိုးပေးလိုက်တာပဲ၊ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပချည်းပဲလေ”

“အေး... ငါ့ကပ် မလဲဖြစ်သေးလို့”

“ဆက်ပါဦး... ငိုနေရုံနဲ့ ပြီးမလားဟဲ့!”

“အဲလိုနဲ့ ဆီဒိုးနားမှာ ဟန်းနီးမွန်းသဘော တစ်ပတ်သွား

နားနေကြတယ်၊ ဘဝမှာ ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံးနေတွေပါပဲ၊ ဆီဒိုးနားကအပြန် အပေါ်မလိုက်တော့ဘူးနော်တဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိတာ မေ့နေလို့တဲ့၊ အလျင်စလိုပဲ ကားမောင်းထွက်သွားတယ်၊ အဲဒါကိုကိုကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာပါပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ အခန်းဝမှာ စာတစ်စောင် တွေ့တယ်... ဒီမှာ အဲဒီစာ”

မမညှိမီ

မေမေနဲ့နွေးနွေး အရေးပေါ် ခရီးရှည် ထွက်သွားတယ်။ အမှန်က ဒီအခန်းဟာ မမနာမည်နဲ့ ကိုကြီးဝယ်ထားခဲ့တာ။ စားပွဲပေါ်မှာ စာချုပ်။ မမ အသင့်လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ။

နွေးနွေး
(မမကို ချစ်ပါတယ်)

လက်ထပ်စာချုပ်ထဲ သူပြန်ကြည့်သည်။

လင်းမောင်မောင်လိပ်စာ။

“ဟင်... မင်း အခုရလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းလိပ်စာကြီးပဲ၊ ချင်းချောင်းထဲက သူ့အိမ်လိပ်စာမှ မဟုတ်တာ၊ အောင်အေး... မင်းကော မသိဘူးလား ချင်းချောင်းလိပ်စာ”

“မသိဘူးကွ... ဖုန်းဆက်လို့လည်း မရတော့ဘူး... ပြင်ပချည်းပဲ၊ သူတေးထုတ်လုပ်ရေး ရုံးခန်းကလည်း သောကြီးတန်းလန်းနဲ့ စုံစမ်းကြည့်တော့ ငှားထားတာဆိုလား၊ ပြန်ရောင်းသွားသလိုလို

လည်း ပြောတယ်။ ဦးစောနုတို့ ကိုနိုင်ဇော်တို့ဆီပါ ငါလိုက်တယ်။ လူချင်းသိနေတာ ခင်နေတာတော့ ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် လိပ်စာမပေးဘူးတဲ့”

“ခြေရာကို အပြီးဖျောက်သွားတာပါရှင်... အဟင့်... အဟင့်... အဟီး”

အောင်အေးက တက်တစ်ချက် ခေါက်သည်။

“ရိုင်းလိုက်လေကွာ... ငါ့ပယောဂ မကင်းသလိုပဲ၊ တွေ့ရင်တော့လား... ဟင်း”

“အို... ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ကိုအောင်အေး၊ ညှိမီ ကိုကိုကို ချစ်တယ်။ သူ အကြောင်းတစ်ခု ရှိလို့နေမှာ။ သူလည်း ညှိမီကို သိပ်ချစ်တာ၊ တရေးနိုး ညှိမီ နိုးလာရင် သူ ညှိမီမျက်နှာကို မအိပ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေတာ ခဏခဏပဲ ကြုံဖူးတယ်... အဟင့်... အီး”

ပြောရင်း သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ငိုသည်။

သူလည်း နှစ်သိမ့်စရာ စကားမရှိ စကားရှာရတော့သည်။

“မင်းကို သိန်းငါးရာတန် တိုက်ခန်းနဲ့ ပရိဘောဂ သိန်းငါး ဆယ်ဖိုးလောက် ထားခဲ့တာပဲ၊ ဖြေသာပါတယ် ညှိမီရယ်”

“ဘယ်လိုဖြေသာမှာလဲ ဦးရဲ့၊ ဟောဒီခိုက်ထဲမှာ... အဟင့်... အဟင့်... သူ့ရင်သွေးလေး ထားခဲ့တာလေ၊ ဘယ်သူ့ အဖေ ခေါ်ရမလဲ... အီး”

“ဟမ်!”

“ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ နင်ကလည်း ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဆေးဝါး တားဆေးတွေ ပုံလို့”

“ညှိမီမှ မသိတာ၊ သူကလည်း ဘာဆေးမှ မတိုက်ဘူး”
“ဘယ်နယ်လဲ!”

“သုံးလပြည့်တော့မယ်”

“အဘောရှင်း...”

အောင်အေးက စကားစရုံ ရှိသေး၊ မာထန်သောမျက်နှာပေး ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး...

“အို... မကြကောင်း ကြကောင်း၊ ဒါ ညှိမီရင်သွေး၊ ကိုကိုရင်သွေး၊ ရအောင်မွေးမယ်... မွေးကိုမွေးမယ်”

“ဟ... ကလေးအဖေ ခေါင်းစဉ်တော့ တပ်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်း နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ်က လူတကာ လိုက်ပြနေလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်ကိုက မိုက်လုံးကြီးတာ”

သူ ကရုဏာဒေါသသံနှင့် ငေါက်တော့သည်။

“အဲဒါကြောင့် ဦးဆီ လာတာပေါ့၊ ဟော့... အဟီး... အဟင့်ဟင့်... ကယ်ပါဦး... ဦးရယ်”

“ဦးက ဘယ်လိုကယ်ရမှာတုန်းဟ”

“ဦးရယ်... ဦးကယ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ဦး... သမီးတိုက်ခန်းမှာ ဟန်ပြလာနေပေး၊ ဦးအကျင့်သီလနဲ့ သိက္ခာကို သမီးယုံတယ်၊ ကိုယ့်ပရိသတ်ကို ဘယ်တော့မှ မစော်ကားတဲ့ ဦးက ဒီကလေးရဲ့ဟန်ပြဖေဖေ လုပ်ပေးပေါ့၊ ဒါပဲလေ... ဘာခက်တာ လိုက်လို့၊ လုပ်ပါ ဦးရယ်၊ ကူညီပါနော်... မခက်ပါဘူး၊ ကိုကိုပြန် ပေါ်လာမယ်လို့ ညှိမီ သေချာပါတယ်”

“အဲဒါက လွယ်တယ်၊ ခက်နေတာက... အေး... ခက်နေ

တာက ငါပြောမဖြစ်တော့မယ်... မထူးပါဘူး၊ ဒီမှာ မိဖုရား၊ နင်ဟာ ငါ့တူမတဲ့”

“ရှန်... ဟင်”

“ရှန်မနေနဲ့... ငါက နင့်ကို ချီပိုးခဲ့တဲ့ နင့်ဦးလေး ဓူဝံကြယ် ပဲ... သိပ်လားဟဲ့!”

ပါးစပ်အဝိုင်းသားလေးနှင့် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သိမ့်ခနဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက် အုပ်၍ မျက်ရည်ဒုတ်ဒုတ်ကျအောင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

အောင်အေးလည်း ပြတင်းပေါက်ဆီ သွားရပ်နေတော့ သည်။

ငို၍ဝ၊လောက်မှ...

“ငါ့တူမ ဖြူမ... မော့စမ်း၊ အကောင်းဆုံးလမ်းကို ဦး ရွေး ပေးမယ်၊ ဒီကလေး မင်းမွေးရမယ်၊ ဦးကို မင်းယုံလား!”

“အင်း... ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်... .. ”

ကမ္ဘာကျော်တောင်တက်သမား(နာမည်မေ့သွား)ကို မီဒီယာများက မေးတယ်...တဲ့။

ဘာဖြစ်လို့တောင်တက်ရတာလဲ...တဲ့။

တောင်တွေရှိနေလို့...တဲ့။

ဒဲ့ပဲ...ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မေးမိတယ်...

မင်းဘာလို့ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေတာလဲ..?

ဟာ!...အခက်အခဲတွေရှိရှိနေလို့ပေါ့ကွ...။

(ကိုယ့်နာမည်တော့ ကိုယ်သိတယ်)။ ။

အခန်း(၁၀)

အသံမြင့်ထားသော ခြံဝင်းတံခါးကြီးထဲ အောင်အေးက ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ နှစ်ဆောင်တိုက်အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဘီးလှိမ့်ဝင်၍ ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဦး.. သမီးကြောက်တယ်၊ ကြီးတော်လှမ်း.. သ.. သမီးကို..”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့.. ဘွားတော်ကို အားလုံး အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ သူ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်နေတယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာ မောင်နွယ်ချောတစ်ယောက်တည်း ညည်းကို ထိုင်စောင့်နေတယ်၊ သူ

လည်း အကြောင်းစုံ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိမ့်မယ်။ ညည်း ကလေးသုံးယောက် မျက်တွင်းဟောက်ပက် သားမြတ် ဘောက်ဘက်နဲ့ ပြန်လာလည်း သူလက်ခံမှာပဲတဲ့”

“ဒါ. . ဒါပေမယ့် လင်မယားလိုတော့ သမီး မနေနိုင်ဘူးနော်”

“စိတ်ချ. . သူက နာမည်ခံရရင်ပဲ သေဖျော်ပါပြီတဲ့။ အင်မတန် မေတ္တာတရား ကြီးမားတဲ့သူဟာ။ နှင် ရေလိုက်လွဲခဲ့တာ။ ကဲ. . သူ့ဇာတ်သိမ်းထဲကလို ညည်းက တောင်းပန်ရင်း သူ့ခြေသလုံးလေးကို ဖက်ရုံပဲ။ ဒါ ညည်း ဘာမှ နစ်နာမသွားဘူး။ သူ အနစ်နာခံထားတာက တနင့်တပိုးကြီး၊ ကဲ. . . ကားပေါ်က ဆင်း၊ သွား. . . ဧည့်ခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း”

ညိုမိက သူမအထုပ်ကို ဆွဲမည်အပြု အောင်အေးက. . .

“ထားခဲ့ ညိုမိ၊ ငါတို့ ယူခဲ့မယ်”

“ထဘီတွေ ပါတယ် အစ်ကိုအောင်အေးရဲ့”

“ဟာ. . . ထားခဲ့စမ်း၊ ငါတို့လည်း ထဘီကြားက ခေါင်းပြု

ထွက်လာခဲ့တာပဲ”

ဖြူမ ကားပေါ်က ဆင်း၍ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီ တရွေ့ရွေ့ သွားနေပုံလေးက ဇာတ်ဆန်သည်။ ကဗျာနည်းနည်းဆန်နေသည်ဟု ပြောလျှင်ရသည်။ အောင်အေးနှင့်သူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်ရင်း ပြိုင်တူပင် မျက်ခုံးပင့်ပြမိကြသည်။

“လာကွာ ဖိုးကြယ်၊ ကောင်းခန်းလေး. . လိုက်ချောင်းရအောင်”

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။ အသံမမြည်အောင် ကားတံခါးကို ဖိပိတ်၍ ခြေဖဝါး ဖော့နင်းကာ တံခါးမကြီးဘေး တစ်ဖက်စီ ပြေးကပ်လိုက်ကြ၏။

ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်ကျော် ကျေးဇူးရှင်က. . အိမ်နေ ချည်လုံချည်အဟောင်း တီရှပ်ပွယောင်းယောင်းနှင့် ဝင်လာသော ဖြူမကို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ငေးကြည့်နေ၏။ အကျိုးအကြောင်း ဘာမှသိထားပုံမရသော မျက်နှာထားက အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ ရွှေငွေလည်း သူ့မွဲပြာပြာ အရည်ချပ်ပေါ် တစ်ပဲသားမှ ကပ်မနေ။ ဖြူမက သူ့ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးတုတ်ထိုင်ချရင်း အင့်ခနဲ ငိုလိုက်သောအခါ ကြောင်စီစီဖြစ်ပြီး. . . တွဲလောင်းချထားသော ခြေထောက်အစုံကို သုတ်ခနဲ ဆိုဖာပေါ် ကွေးတင်၍ ခူးကလေး လက်နှင့် ပိုက်ကာ ဘေးစောင်းလေး ဖင်လည်ထွက်သွား၏။

မျက်ရည်တွေနှင့် မော့ကြည့်လာသော နုဖတ်နီရဲနေသည့် ညိုမိမျက်နှာလေးကို အငေးသား တအံ့တဩ ကြည့်နေစဉ်. . .

“ညို. . ညိုမိ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲ. . . ဖြူမ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုနွယ်ချော၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားခဲ့မိတဲ့ ဖြူမကို ခွင့်. . ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခြေထောက်ပြန်ချပါရှင်၊ ဖြူမ ခြေသလုံး ဖက်ပြီး တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ပုဂ္ဂိုလ်က ပို၍ကြုံဝင်သွားပြီး ဆိုဖာနောက်ကျောဆီ ခူးပိုက်လျက်သား ရွှေသွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ထစ်ထစ်အအနှင့်. . .

“မ. . မဟုတ်ဘူး. . မ. . မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်. . . ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားမိခဲ့တာက ဟောဒီက အမိုက်မပါ။ လုပ်ပါ. . . ခြေထောက်ချပေးပါ။ တစ်ဖက် တည်း ချလည်း ရပါတယ်။ ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ဖြူမ ဖက်ထားတုန်း အုန်းခနဲ ကျောကို ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါ”

“မ. . . မရိုက်ရဲပါဘူးဗျာ. . . မ. . . မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဖြူမလည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၍ ကားဆီ လှည့်ကြည့်သည်။ အောင်အေးနှင့်သူ ဖျတ်ခနဲ အကာအကွယ် ယူ လိုက်ရ၏။

“ဘာကို မဟုတ်တာလဲရှင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရန်ကုန်က ကြယ် ငန်းရဲခ အိမ်မှာ တွေ့တယ်လေ၊ ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်ပြီး တီးလွှတ်လိုက် မိတယ်လေ။

အဲဒါ ရှင်မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင် ရွှေသူဌေး မောင်နွယ်ချော မဟုတ်ဘူးလား!”

“အဲဒီတုန်းက ဟုတ်တယ်၊ အခု မဟုတ်ဘူး”

“ရှန်. . . ဘာတွေတုန်း!”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အာစရိက အဲသလိုဝတ် အဲဒါတွေ သွားပေး. . . အဲသလိုပြောဆိုလို့ လာပြောခဲ့တာဗျ၊ ခင်ဗျားပေါ်လာ မယ်၊ အဲသလို ဆက်ပြောဆိုတာလဲ ပါသေးတယ်၊ အဲသလို တီးလွှတ် လိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ မပါဘူးလေ”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ!”

“ကျွန်တော်က လင်းမောင်. . . အာစရိ ဒရိုင်ဘာ”

“ဟာ. . . ဘာတွေတုန်း!၊ ရှင်အာစရိဆိုတာက”

“ဟို. . . ဟိုမှာ. . . သူ. . . သူတို့ကို မေးကြည့်၊ ကျွန်တော် တော့ ပါးယားလို့ လစ်ပြီဗျို့”

ပုဆိုးစလေး ဆွဲ၍ ဆိုဟကျောမှီပေါ်မှ ကျော်၍ လင်းမောင် ဆင်းပြေးလေသည်။ လင်းမောင်ဆိုသူ ညွှန်ရာသို့ သူမ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

“ဟင်. . . နွေးနွေးနဲ့မေမေခင်၊ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီကို ရောက်နေတာလဲ!”

“ထပါ မမရယ်၊ နွေးနွေးနဲ့ အန်တီခင်က ဇာတ်ပို့တွေပါ”

“ဟင်. . . သားအမိ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလဲ ဇာတ်ပို့ ဆို တာက”

“ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း ပီပြင်အောင် သဘာဝကျအောင် သရုပ်ဆောင်ရတာလေ”

“ဘာ. . . ဘာဇာတ်ညွှန်းလဲ၊ ညိုမီ ဘာမှနားမလည်တော့ ဘူး”

သူမ ကြောင်အမ်းနေစဉ်. . . သို့မဟုတ် ရှုပ်ထွေးနေစဉ်. . .

“ဇာတ်ညွှန်းက မင့်ဦးလေး ကြယ်ဝန်းရဲခ ဇာတ်ညွှန်းပဲ ဖြူမ”

“ဟင်. . . ဂျီတော်ဂျမ်းစိန်. . . အဲ့. . . ကြီးတော်သော်”

“ခေါ်ချင်သလိုခေါ် သမီးလေးဖြူမ၊ ဇာတ်သိမ်းက အရမ်း လှသွားလို့ ကြီးတော်ဂျမ်း ဝမ်းမြောက်ခန်းပဲ. . . ဟင်းဟင်း”

အောင်အေးနှင့်သူလည်း ဇာတ်ပေါင်းခန်းထဲ ရင်ကော့၍ စစ်နိုင်သော သူရဲကောင်းတို့၏ ခြေလှမ်းနှင့် လှမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဦး၊ သမီး ချာလပတ် လည်နေပြီ၊ ရိုက်မယ်ထင်တဲ့ ကြီးတော်သော်ကလည်း ပြုံးလို့”

“ကဲ... ငါတူမ၊ ဆိုဖာပေါ် စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ဦး အားလုံးရှင်းပြမယ်၊ ကြီးမေသော်... သား အားလုံး အထုပ်ဖြေပြလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဪ... ငါသားရယ်၊ နင်က ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာပဲဟာ၊ ငါသားပဲ လိုသလို ဇာတ်သိမ်းရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာချည်းပဲ ရှိနေလို့ ဒီဇာတ်လမ်းကို အများပြည်သူ ဘယ်လိုမှ ခံစားနားလည်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဓိက ခေါင်ချပ်က ထုတ်လုပ်သူရှိမှ ဖြစ်မှာလေ၊ အဓိက ထုတ်လုပ်သူက ဘယ်သူလဲ၊ ကဲ... ကြီးတော်သော်ပဲပြော”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဒီဇာတ်လမ်းကို ထုတ်လုပ်သူက ငါပဲဟေ့... ငါပဲဟဲ့၊ အကြီးဆုံး ဖက်ခွက်ကြီးနဲ့ စားတာ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ၊ ကဲ... မှတ်ကော၊ နင်တို့အခေါ်ပဲ... ထုတ်လုပ်သူ ဂျမ်းစိန်ဟေ့”

ဤသို့ဖြင့် အထက်တစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံချပ်လုပ်ထားခဲ့သော ကြိမ်ရိုက်ခေါ်၍ ငမိုးရိပ်... အဲ... ကြယ်ဝန်းရံခ ပြည်တော် ပြန်ခန်းလေးကို ပရိသတ်တို့ ဖီးလ်မကွေးအောင်... ရွာစားရေ... ယီးလေးလေး ယီးလေးယို... ယီးလေးလေး ယီးလေးယို...

(အလကားဗျာ... ဘာမှမဆိုက်ဘူး၊ ငမိုးရိပ်တို့ ရေခင်းတို့ လှေသဘင်တို့နဲ့ ဘယ်လိုမှကို မပတ်သက်တာပါ။ ကြီးတော်ဂျမ်းစိန်ခေါ် ကြီးတော်သော် ခေါ် ကြီးမေဒေါ်တင်တင်သော်က... နင် ငါနာမည်နဲ့ ငါ့မြို့နာမည် ထည့်ရေးရဲရေးကြည့်... သေခန်းပြတ်လို့

ကြိမ်းထားလို့ အမည်နာမအမှန်တွေ မပေါ်အောင် လျှောက်လွှဲနေရင်း ရေထဲ ချော်တောငဲ့ကုန်တာပါ။

ပရိသတ် သက်သေရှိပါတယ်ဗျာနော်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်လျှောက်လုံး ဖတ်လာတာပဲ။ မီးမျောပွဲတောင် ရွှေကျင်မီးမျောပွဲလို့ ထည့်ရေးလို့လား။

လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီရောင် ဖြစ်ကုန်တာ ရွှေကျင်ချောင်းလို့ ပါသလား။ ကြီးတော် ဒေါ်တင်တင်သော်နဲ့ ဖြူမ ခေါ် ညှိမီဟန်ဇာတ်(ကျွန်တော့်ဇာတ်)မြို့ဆိုတာ ညောင်လေးပင်လို့ တစ်လုံးထည့်ရေးထားတာ ဖတ်မိလား။ ခင်ဗျားတို့ သက်သေနော်။ ပြဿနာဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က နေပေးကြပါဗျာ။ အမှန်တရားဘက်က ရဲရဲတင်းတင်း ရပ်ပေးကြစမ်းပါ။ ရပ်ရဲကြစမ်းပါ။

အမှန်တရားဘက်က အုပ်စုတောင့်ရင် ကြီးတော်ကြီးလည်း မကြောက်ဘူး။ ကြီးတော်ထက် ကြီးတာလည်း မကြောက်ဘူး။ မှတ်ဘူးလား။ ရှူး...!... ခင်လို့ ပြောထားရဦးမယ်။ ညောင်လေးပင်မှာ ချောင်းမရှိ မြစ်မရှိပေမယ့် ကြီးတော်သော် ခေါ် ဒေါ်တင်တင်သော်ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်။ ညောင်လေးပင်ရွာမထဲမှာ နေတယ်။ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့။)

၆ ၆ ၆ ၆

ရန်ကုန်ဘက်က လာရင် ဇာတိမြို့အဝင် သင်္ကေတက တော့ ထောင့်မှန်ချိုးထားတဲ့လမ်းကြီးကို ဖြတ်ဝင်ရတာပါပဲ။ ဇစ်ဇက် ပေါ့။ ဒဲ့လာနေရာက ထောင့်မှန်ချိုးမယ်။ မြို့ကို ဘေးတိုက်မြင်ကွင်းနဲ့ အဝေးက မြင်ရမယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းထိုး ထောင့်မှန်ထပ်ချိုးဝင်ပါလိမ့် မယ်။ မြို့ထဲကနေ မီးရထားလမ်း ဂုံးကျော်ကို ဖြတ်ရင် ရွာမထဲ ရောက်ပါပြီ။ ကိုယ့်ကြီးတော်အိမ်ကြီးက လမ်းဘေးမှာတင် ရှိနေ တယ်။

လမ်းချဲ့တာ မလွတ်လို့ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ လေးပေလောက် ပဲ့ပါသွားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟည်းနေအောင် အရှိန်အဝါကောင်း ဆဲပါပဲ။ အောင်အေးကို စည်းရုံးပြီး(ဘီယာလည်း တစ်လမ်းလုံး တိုက် လာတော့)ကိုယ်လည်း လင့်ခရုဇာနဲ့ ကြယ်ဝန်းရဲခဲ မြို့ပြန်လာတယ် ပေါ့။ ခမ်းခမ်းနားနားပါပဲ။

အောင်အေးကိုလည်း လူရှေ့သူရှေ့ . . ကောင်လေးတွေ ဘာတွေ ခေါ်တာပေါ့။ ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာလေ . . . ဟဲဟဲ။

လူရှိန်တာတော့ ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။

ကြီးတော်သော်ကတောင် . . .

ဆိုက်ကားပေါ်ကနေ အထုပ်ဆွဲ ဆင်းချလာရင် တန်းပြော တန်းဆဲမယ်လို့ ပြင်ထားတဲ့ ကော်ပတ်မစားရသေးတဲ့ စကားလုံး တွေကို သူ့လည်ချောင်းထဲ ပြန်မျိုချလိုက်ပုံရပါတယ်။ ငြိမ်ခနဲ ခြံထဲ မောင်းဝင်ပြီး ဆင်ဝင်အောက် ကျိခနဲ အိခနဲ ကားခေါင်းထိုးရပ်လိုက် တာကိုး။

'ပါးစပ်မပါဘဲ အတော့်ကို စကားပြောသောအရာကို ကား ဟု ခေါ်သည်'။ ဟုတ်ရဲ့လား။ စနစ်ဟောင်း စနစ်သစ် ဘယ်ခေတ် မဆို ပြဋ္ဌာန်းလိုရတဲ့ မြန်မာသင်ပုန်းကြီးဖတ်စာပါပဲ။ ကြီးတော် သော်က မြင်မြင်ချင်းပဲ . . .

“ဟဲ့ . . . သေနာကောင် ရောက်လာပြီကိုး” တဲ့။

ကြီးတော်သော်မျက်စိက ကားကို ကြည့်ရင်း ဒင်းဝယ်စီးတာ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဧကန္တ . . . ငါ့ကို ကြားချင်လို့ ငှားစီးလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွင်းစကားကို . . . ကြယ်ဝန်းရဲခဲပဲလေ . . . ဟင်းဟင်း . . . ကြားဖြစ်အောင် ကြားသပေါ့။

“သား စာရေးဆရာဖြစ်နေပြီ ထုတ်ဝေသူက ထသွားထလာ လွယ်ကူအောင် လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးထားတာလေ၊ စာမူ ဆဲကတောင် အရစ်ကျ ဖြတ်မနေပါဘူး”

သူ့လည်မျိုကို တက်လာတဲ့ အတွင်းရော အပြင်ပါ ပေါ့လစ်

တင်ထားတဲ့စကားတွေကိုလည်း သူ ပြန်မျှချရင်း. . .

“ကြီးတော်သော် နေကောင်းတယ်နော်၊ သားကောင်လေးပဲ တစ်လမ်းလုံး မောင်းလာရတာဆိုတော့ ဒီကောင်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဟေ့ ကောင် အောင်အေး၊ ဟိုဟာ ငါ့အိပ်ခန်းပဲ. . . ဝင်သွား၊ မင်းနားလို့ ရပြီ၊ ထမင်းစားချိန်ကျမှ ငါနိုးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ. . . အိပ်ချင်နေပြီ”

သူ့ကျောပိုးအိတ် ကောက်ဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခါနီးမှ. . .

“ဆရာ. . . ရေခဲရေတစ်ပုလင်းလောက် ရမလားခင်ဗျ”

ကြီးတော်သော်က. . .

“ဟဲ့. . . နောက်ဖေးမှာ ဘယ်သူရှိသတုန်းဟေ့၊ ကားဆရာ လေးကို ရေခဲရေ တစ်ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက် အိပ်ခန်းထဲ ပို့ပေးလိုက်စမ်း နော် မောင်ထွေး. . . ကြားလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ. . . ကြားပါတယ်”

အေပေး. . . ဒီကောင့်အိတ်ထဲ ဝီစကီ ပုလင်းပြားက ဖုခံ နေတာ အထင်းသား မြင်ရတယ်။ ဒိုက်ဦးမှာ ဆီထည့်ရင်း ဆင်းဝယ် ခဲ့တာ မသိဘူးထင်လို့။ ချက်ချ မျှီဆိုဟေ့။ အမြည်းပါ မောင်ထွေးနဲ့ ငါအပိုခိုင်းလိုက်မယ် ကျေးဇူးရှင်ရဲ့။ နှစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲ ကျန်နေမှ ကြီးတော်သော်က. . .

“နင် ငါ့ကို ကြားဖို့ ကားငှားစီးလာတာမူတ်လားဟင်. . . ငါ့ကြယ်!”

“အို. . . ကြီးတော်သော်ရယ်၊ ဒီနံပါတ် ဒီမော်ဒယ်နဲ့ ဒီလို ကားမျိုး ညအိပ်ညနေ စင်းလုံးငှားတဲ့ကုမ္ပဏီ ရှိတယ်လို့ ကြီးတော်

ကြားဖူးလား၊ ဒီနိုင်ငံက အဲသလောက် တိုးတက်နေပြီတဲ့လား!”

“စွန်နိုင်ပေါင်တော်. . . နင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ယုတ္တိ တန်အောင် ကူလီကူမာဉာဏ်က အင်မတန် ထက်သန်ခဲ့တဲ့ ပလီစေ့ ချောက်ချက်ကောင်”

ဟုတ်ကဲ့။ ကြီးတော် စကားလုံး ကြွယ်ဝပုံပါခင်ဗျ။ စွန်နိုင် ပေါင်က မဆိုနိုင်ပေါင်လို့ ပြောတာ။ ကူလီကူမာတို့ ပလီစေ့ချောက် ချက် ဆိုတာက ညာတာကို ဆိုလိုခြင်းပါ။

ငယ်ငယ်က အဖြစ်တစ်ခု ပြန်သတိရသည်။ လေးနှစ်သား ခန့် ဖြစ်မည်။

“ကြီးတော်သော်. . . စိန်မာဒင် သွားကြည့်မလို့ မုန့်ဖိုးပေး”

“ဟိုကျ နင်က ဘာဝယ်စားမှာလဲ!”

“မုန့်ဟင်းခါး”

“ရော့. . . တစ်ရာငါးဆယ်၊ အကြော်နဲ့စား၊ နောက် ဘာ စားဦးမလဲ!”

“မုန့်လေပွေ”

“မုန့်လေပွေ တစ်ချပ်တစ်မတ်၊ နှစ်ချပ်စား၊ ရော့. . . ငါးမူး၊ နောက်ကော”

“ဇီးမဆလာ”

“ဇီးမဆလာ ဆယ်ပြားဖိုးဆို အများကြီးပဲ၊ ချေးပန်းမယ်၊ ရော့. . . ဆယ်ပြား၊ ကဲ. . . ဘာထပ်စားဦးမလဲ!”

သူ ခဏစဉ်းစားသည်။ ဘာစားရမုန်းမသိ။ သြော့. . . သိပြီ။

“ဇီးသီးဝန်း မတော်တဆ တိုက်မိမယ်၊ လူတိုးလို့မုန့်လေပွေ

အပုံပေါ် ချော်လဲတယ်၊ ကဲ. . ဘာနဲ့လျော်မလဲ!”

ကြီးမေကြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ရင်း. . .

“အင်း. . . နင်ဟာလေ၊ သာဉာဏ်သားလို့ မပြောရဘူး၊ ဉာဏ်ချည်းပဲ၊ နင့်အဖေထက် သာမယ့်ဟာလေး၊ ရှေး. . . ငါးကျပ်”

“မရဘူး. . . ဘဲဥဗန်းတွေလည်း ပွဲခင်းထဲ ရှိသေးတယ်၊ တစ်ဆယ်ပေး”

ပေးပါတယ်။ အဲ့တုန်းက ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ငွေတစ်ဆယ်နဲ့ ပွဲခင်းတစ်ခင်းလုံး ဝယ်လို့ရခဲ့သပေါ့။ ကြီးတော် စကားနဲ့ ခေတ်ကောင်းတုန်းကပေါ့။ ခုတော့. . . ထားပါ။

ကန်တော့ဖွယ်ပစ္စည်းများနဲ့ ဦးချအပြီး ဆုတောင် မပေးဘဲ ကြီးတော်သော်က. . .

“ငါ့ကြယ်. . . ဒီနား လာထိုင်စမ်း၊ လူကြားလို့မကောင်းဘူး၊ ခုနေသော ဒီခွေးမ ငါ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိရင် ငါဆွဲဆောင့်တာနဲ့ အင်္ဂတေကြမ်းခင်းထဲ ကျုံ့ဝင်နေလောက်ပြီ၊ ဒင်း ငါ လက်နဲ့ရေးတာကို ပက်ခနဲ တံတွေးထွေးပြီး အိမ်သာတက်တဲ့ဖိနပ်နဲ့ နင်းပွတ်ပြီး ဖျက်တာ၊ သူ့အမေညို့နဲ့ သာ နားပင်းကိုးကန်းနဲ့ ခံမယ်၊ ငါမခံဘူး၊ ဖြူမကို ငါ အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်တယ် ငါ့ကြယ်”

“အဲ့ဒါကို ဘိုလို့ Dead or Alive လို့ ခေါ်တယ်၊ အမေရိကန် ကောင်းဘျိုင်ခေတ်မှာ အလွန်ခေတ်စားတဲ့စကားပေါ့”

“နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ!”

“ကြီးတော် အသေရရ အရှင်ရရဆို၊ အသေယူမယ်ဆိုရင် တော့ ရန်ကုန်ကနေ ပြန်သယ်ဖို့ နည်းနည်းခက်မလား မသိဘူး”

“တောက်!. . . ငါ ဒေါသဖြစ်နေတယ်နော် ငါ့ကြယ်၊ နင် နောက်တီးနောက်တောက် လာလုပ်မနေနဲ့၊ ဖြူမ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်လို့ နင့်ဘယ်သူပြောလဲ!”

ဖြူမ အလိုလိုနေရင်း သူ့အိမ်ပေါ် တက်လာပြီး သူနှင့် ပက်ပင်းတွေထားသည်ကို မပြောသင့်သေး။ သူ့အရည်အသွေး ကျသွားနိုင်သည်။ သူသည် စွမ်းစွမ်းမြည်သော သူရဲကောင်းဖြစ်ကြောင်း ဒီပွဲမှာ ပြသရမည်။

ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့်. . .

“ဖြူမ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ကြီးတော်ရဲ့၊ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့လူ ဆွမ်းပရာဘုံတို့ မချမ်းဘောတို့ ထွက်ပြေးပါမလား၊ လွယ်ပါတယ်. . . ကျွန်တော် ဒါကိုသုံးတယ်လေ”

သူ့နားသယ်စပ်ကို လက်ညှိုးထိပ်နှင့် ခေါက်ပြလိုက်သည်။ ကြီးတော်သော် ချိန်းဘရီးဟုလည်း ပြောရာကျသည်လေ။

“အေး. . . နင်တော်တာ ငါသိတယ် ငါ့ကြယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို အာဏာကုန် ပါဝါကုန် ပေးတယ်၊ နင် ဖြူမကို တွေ့အောင် ရှာပြီး မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငါ့ဆီ ပြန်ပို့ပေး. . . ဒါပဲ”

သေဟ။ ကိုယ်တော်ကြောင်း ကြွားလိုက်မှပဲ ကိုယ့်အကြွား ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြီးကွင်းတက်စွပ်ပြီး ခွေးခြေကို စုံကန်လှဲသလိုဖြစ်ပြီး အစ်ခနဲ လည်ဆစ်ပြုတ်ကိန်းပါလား။

“နင် အဲ့ဒါကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး. . . ဟိုဘက်ကို ငါစကား တွေလွန်ထားတာဟဲ့!. . . ဟိုဘက်က တခမ်းတနားလာကြမယ့် ငါ့အရှက်ဟက်တက်ကိုကွဲတော့တာ. . . သောက်ကောင်မလေး အဲ့ဒီ

နေကများ အနားမှာ ခါးထက်ထက်ရှိနေရင် နင် ငါ့မျက်နှာတောင် မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး... ”

“တောက်!... အိမ်က အလုပ်သမားတွေည့်ချက်... အနီး ဆုံးက ခါးလေးတစ်လက်တောင် သွေးမထားကြဘူးလား...”

“ရှက်လို့ ခါးနဲ့လှီးပစ်ချစ်တယ်လို့ ဥပမာစကားနဲ့ တင်စား တာဟဲ့... ငါ့ကြယ်နေနီ ငါ့အပူကို နင်ကပေါ့တိပေါ့ဖျက် လာလုပ် နေသလား... ဟတ်လား... ငါ့ဖြင့်ရှက်လွန်းလို့ အပြင်တောင် မထွက်ရဲဘူး”

“စိတ်ညစ်လို့ သောကတွေဆွေပြီး ဝတောင်လာတယ်”

“အေး ငါကဒေါသဖြစ်ရင် အစားနဲ့ပါးစပ်မပြတ်မှလေ... ပြတ်တာနဲ့ ဒေါသကဝင်ဝင်လာတတ်တယ်”

“ဒါပေါ့ကြီးတော်သော် ဗမာစကားရှိသားကပဲဟာ လှလို့ ဝလို့ ပါလားဆိုတာလေ... ဟား... လှလို့ပိန်လို့ပါလားဆိုတာ မရှိဘူး လေ”

“ဟိုပင့် ဒီကော်နဲ့ နင်စကားလမ်းမလွဲနဲ့ ငါ့ကြယ်... နင်ဖြူမ ကို တွေ့အောင်ရှာ ရအောင်ခေါ်ခဲ့... ကြိုးတုတ်သင့်တုတ်ခဲ့... အချိန်ဘယ်လောက် နင်ယူမလဲ!...”

သူ့ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အချိန်တောင်းရမလဲ စဉ်းစားရတော့သည်။

အကြံဆိုတာက ကြံတိုင်းထွက်နေသော အရာမဟုတ်၊ ပါတိုင်းထွက်နေသော ဆိတ်ချေးတုံးလည်းမဟုတ်၊ ညစ်ထုတ်လျှင် ထွက်လေ့ရှိသော သွားတိုက်ဆေးလည်းမဟုတ်။

“နေပါဦး ကြီးတော်ရယ် သားစဉ်းစားပါဦးမယ်... ဒါနဲ့ ဖြူမနဲ့ ပေးစားမယ့် အဲဒီရွှေသူဌေးဆိုတာက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ... ကြီးတော်သော်က ငွေမမက်တတ်ပါဘူး...”

“အေး... ငါ့ငွေတွေက ဖြူမတို့သားအမိကို ဆောင်းတွင်း မှာ လန်ကွတ်တီပတ်ပြီး မီးဖိုပေးထားလို့ရတယ်ဟဲ့!... တစ်ဆောင်း လုံး လှူစမ်း ငါ့ငွေမမက်ဘူး... ငါမက်တာက လူဟဲ့...”

အဲဒီ မောင်နွယ်ချောဆိုတာ သဘောဖြူ အူစင်းကလေး အသောက်အစားလည်းကင်းတယ်ဟဲ့...

လူကြီးသူမကိုလည်း ရိုသေတတ်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ နင့်လို ဖက်ခွက်နဲ့ပဲစားချင်တဲ့ နင့်တူမက လူတောင်မမြင်ဖူးသေး ဘူး... ရွှေသူဌေးဆိုတာနဲ့ ဟင်ခနဲဖြစ်တာလေ...

ဘာလဲ ဂလင်းပီဆိုလား ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးတဲ့... ပညာတတ်ဘွဲ့ရဖြစ်သွားပြီး စာတွေ နင်းကန်ဖတ်ပြီး ရူးသွားတာ... ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ရမယ် ဘာမယ်နဲ့ အဲဒါသူ့အလုပ်လား ဘာတဲ့ ဂေဟစနစ်ဆိုလား...

“ဂရင်းပီ(စ်)တို့ ဂေဟစနစ်တို့ပါ ကြီးတော်ရဲ့”

“အဲဒါနဲ့သူ လင်ကောင်းသားကောင်း ဥစ္စပေါရုပ်ချောလေး ရမှာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ ပြောစမ်း နင်ပြောစမ်း ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေ ခက်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ...”

သူလည်း သူ့ကြီးတော်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိပါလေ၊ တစ်ထိုင်တည်း နားဝင်အောင်လည်း သူမပြောတတ်။

“နေပါဦး ကြီးတော်ရဲ့... သူက ဖြူမကို ဘယ်လိုကတယ်

လို ဒီလောက်ဖြစ်နေတာလဲ!”

“နင့်တူမက အခုနောက်ပိုင်းပြင်တတ်ဆင်တက်လာတယ်လေ နဂိုကလည်း အခဲလေးကလှတော့... ထွက်တာပေါ့...”

သူက မီးမျှောပွဲသွားရင် သူ့ကို အရမ်းချစ်တဲ့မကျည်းတန်းက အေးအေးသန်းတို့အိမ်မှာပဲ တည်းနေကျလေ...”

“ဘယ်အေးအေးသန်းလဲ!”

“ဟဲ့!.. ဦးရွှေ-ဒေါ်အုန်းသမီးလေးဟယ်.. ဒီလာရင် အိမ်မှာတည်းတဲ့ သမက ဟိုခပ်ချောချော ညှိစိမ့်တစ်ယောက်လေ... ခုတော့ သူလည်း အရွယ်တော်တဆိတ်ဟိုင်းပြီး အစိပ်ပိုင်း နှစ်ခါကျော်ပြီပေါ့...”

ဖြူမက အဲဒီမှာတည်းတယ်၊ အပျိုကြီးတွေ နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း ငြန်းငြန်းကွဲတွေနဲ့ ချောင်းထဲဆင်းရတာဆိုတော့ ဟိုခမျာ ဘယ်အနားကပ်ရမလဲဟဲ့...”

သူလည်း သူ့ရပ်သူ့ရွာမှာ သူ့ဂုဏ်သူ့သိက္ခာနဲ့ဆိုတော့ အောင်သွယ်တော်ကို နှစ်နှစ်လောက်ရှာရတာ... နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီအေးအေးသန်းကိုပဲ အရဲစွန့်ပြီး ပြောခိုင်းရတော့တာပေါ့... အေးသန်းက သူ့မြို့မှာ ရှစ်စပ်လှင်လေ...”

အဲဒီ မောင်နွယ်ချောအကြောင်း အပြင်ဘမ်းတောင်မဟုတ်ဘူး အူမချေးခါး အတွင်းသားပါ စုံ... ပြီးမှ ငါ့ဆီလာမြန်းတာဟေ့!... နင့်တူမလုပ်ပုံက အေးသန်းပါ ဟိုဘက်ကို မျက်နှာပျက်တော့တာပေါ့... သူလည်း အပျိုကြီးသာဆိုပေမယ့် သူ့မြို့မှာလည်း နင်တို့ပြောသလို ဟိတ်ဆိုရင် ဟိတ်လိုက်ထဲကပဲ...”

“ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်တူယောက်ဖကို အကဲတော့ခတ်ချင်သေးတယ် ကြီးတော် သူက စာပေဝါသနာပါလား!”

“ဟဲ့ သူလည်း အနုပညာသမား ခေတ်မီတဲ့လူငယ်ပဲ... ရွှေပန်းတိမ်လုပ်တယ် နိုင်ငံခြားကက်တလောက်ပါ ဖတ်နိုင်တာ ပြီးတော့ အရင်က ဂီတာသင်တန်းဖွင့်ဖူးတယ်... ဂီတမှူးလည်း လုပ်ဖူးတယ်လို့ အေးသန်းပြောတာပဲ စာလည်း အလွန်ဖတ်တယ်တဲ့”

အတော်ဝမ်းသာဖို့ကောင်းတဲ့သတင်းတွေပါပဲ ဂီတာသမားတဲ့၊ လက်ခနဲ့ အကြံထွက်လာတယ် အကြံကောင်းရင် တစ်ချက်တဲ့။

“ကျွန်တော် သူ့ကို အကဲခတ်ချင်တယ် စကားပြောကြည့်ချင်တယ် ကြီးတော်၊ သား အစီအစဉ်တစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာနေတယ်...”

“တွေ့ရမှာပေါ့ တွေ့ကိုတွေ့စေရမယ် သူကလည်း နင်လာမယ်ဆိုလို့ အလုပ်တွေပစ်ထားပြီးလာခဲ့ပါမယ်တဲ့၊ ငါက နင် မိုးချုပ်မယ်လို့ပြောထားမိလို့မလာသေးတာ...”

နင်ညနေကားနဲ့မှ ရောက်မယ်ထင်နေတာလေ... သူက နင့်ကို ပိုတောင်တွေ့ချင်နေသေးတာဟဲ့...”

“တူမ လှလှလေးကို ကိုယ်တိုင်လှော်ပေးဖို့အရေး နားနားနေနေ အားမွေးဦးမယ် ကြီးတော်...”

“အေး ဟုတ်သား... သားတို့ နားဦး နားဦး နင်ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေချည်း ငါစီစဉ်ထားတယ်၊ ချက်တုန်းပဲ ငါ မောင်နွယ်ချောအိပ်ဖုန်းဆက်ချေဦးမယ်”

အိပ်ခန်းထဲဝင်လိုက်သောအခါ အောင်အေးက မုလင်းဖွင့်

ထားပြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ ခုတင်ဘေးမှာက ဝက်အူချောင်းနှင့်ကြက်ဥ ဖူယောင်ကြော်ပန်းကန်က အထင်းသား၊ ခွက်နှင့်ပုလင်းက ဖွက်ထား ပုံရသည်။ သူက အခန်းတံခါး ချက်ပါချရင်း...

“ဟေ့ကောင် မူးအောင်တော့ မသောက်နဲ့နော်”

“မင်းက မသောက်ဘူးလား... ဖိုးကြယ်!”

“သောက်ချင်တာတယ်ကွ နေဦးအကြံထုတ်ဦးမယ်... ကြီး တော်သော်နဲ့ ထမင်းတစ်စားပွဲထဲစားရင် အနံ့ရရသွားလိမ့်မယ်... ဒီ အမြည်းတွေက မင်းကိုဘယ်သူလာပို့ထားတာလဲ!...”

“မောင်ထွေးလေကော ရေခဲရေပုလင်းလာပို့ရင်း ငါ့ အခြေ အနေကို ရိပ်မိပုံရတယ်... လူနပ်ပဲကွ... ဝက်သားစားတယ်နော် ဆိုပြီး တအောင်နေတော့ လာပို့တာ...”

အမြည်း... အစ်ကိုတို့အတွက်တဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ဟေဟေ...

“သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်မကြီး မသိအောင် ပျော်စရာပါးစရာ တွေကို ပီပီရီရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်ကြကွာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လျှို့ဝှက်စွာ ညီညီညွတ်ညွတ်နေသားကျနေပြီလေ... ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ ခိုးစားရတာပိုချိုတဲ့သဘောပေါ့!”

ဟုတ်ကဲ့... ထိုထက်ပို၍ ပိုမိုပျော်စရာကောင်းသော အစီ အစဉ်တစ်ခုက အလိုက်သင့်ပင်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ မောင်ထွေး တံခါး လာခေါက်ခြင်းပါ...

“အစ်ကိုကြယ် ကြီးတော်သော်ခေါ်နေတယ်”

ညှော့ခန်းထဲက ကြီးတော်သော်က ဂုဏ်ယူဝမ်းသာတဲ့ မျက်

နာကြီးနဲ့...

“ရေမိုးချိုးကြ သားသားနားနား ဝတ်စားသွားကြ ကြယ်ဝန်း ရံခဲကို မြို့နယ်စာပေလုပ်သားအဖွဲ့နဲ့ စာပေမြတ်နိုးသူများက ဖိတ် မန္တကပြုသတဲ့ နင့်ကို နေ့လယ်စာ ကျွေးချင်လို့တဲ့... ကားလွတ် ပေးလိုက်မယ်တဲ့... နင်က အဲ့လောက်တောင် ကြီးကျယ်နေပ လား!...”

“ဟဲဟဲ... ကြယ်ဝန်းရံခဲလေ ကြီးတော်သော်ရဲ့ နိုင်ငံကျော် ပဲဥစ္စာ”

“အေးဟဲ့... ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီကို ရှိရှိသေသေခွင့် တောင်းလာတာ... ဟင်းဟင်း... ငါ့ဂုဏ်တက်တာပေါ့... ငါလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ် လမ်းပြမယ့်ကားသာ လွှတ်လိုက်... ငါ့သားက သူ ကားနဲ့သူ နောက်ကမောင်းပြီးလိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ ခပ်မာမာပဲ အပေါ်စီးက ပြောလိုက်တယ်... ကဲ ရေမိုးချိုး သားသားနားနား ဝတ်... ရော့ ဒီမယ် စိန်လက်စွပ်ပါ ဝတ်သွား မင်းတို့လုံခြုံရေးနဲ့ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ မောင်ထွေးပါခေါ်သွား”

မကြာခင် စူပါရုပ်ကားလေးတစ်စင်းနောက်ကို လင်းခရုဇာ မောင်းပြီး သုံးယောက်သား မြို့ကအကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်ကို အခန့်သား ရောက်သွားကြပါတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ သောက်စရာ စား စရာပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ လူငယ်ပိုင်းကျော်စ လူတစ်ယောက်နဲ့ အခြား တစ်ယောက် အသင့်စောင့်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

မြင်မြင်ချင်းပဲ သိသာလွန်းတဲ့ အဲ့ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသွေး အမွှေးကို ပရိတ်သတ်မြင်အောင်ဖွဲ့ပြရရင်... အရှေ့နဲ့အနောက်

တောင်နဲ့မြောက် မကပါဘူး အထက်နဲ့အောက်ပါပဲ၊ ဒီထက်မြင်သာ
ထင်သာရှိအောင် ဥပမာပေးရရင် ရန်အောင်မင်းသားဖြစ်ခါစနဲ့
(ကို)ဗေလုဝကို ယှဉ်ပြီးချထားသလိုပါပဲ။ (ကို)ဗေလုဝကတောင် ပို
ချောပါသေးတယ်။ ကိုရန်အောင်လို ဥပမာနဲ့လူက ဝမ်းသာအားရ
ပြုံးပြီးထလာတယ် နွေးနွေးထွေးထွေး လက်ကမ်းရင်း. . .

“ကျွန်တော် ဖိတ်မန္တကကို ဆရာခိုးမြှင့်တာ ဝမ်းသာလိုက်
တာ ကျွန်တော် မောင်နွယ်ချောပါခင်ဗျာ. . . ဟောဒါက ကျွန်တော်
အိမ်တော်ပါ လင်းမောင်လို့ ခေါ်ပါတယ် လိုတာခိုင်းပါ”

“နေပါဦး ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ. . .
ဒီအစီအစဉ်ကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုများရေးဆွဲခင်းကျင်းလိုက်တာလဲ
ဗျာ သပ်ရပ်လွန်းလို့ပါ”

“ဘယ်သူရှိဦးမလဲ. . . မောင်ထွေးပေါ သူက ကျွန်တော့် မော့
ဆက်(ထောက်လှမ်းရေး)လေ၊ သူပဲ အစီအစဉ်ရေးဆွဲတာပါ ဆရာနဲ့
လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်လို့ ကျွန်တော်ကလည်း
ပြုစုချင်နေတာနဲ့”

“ဒါဆို ကြီးတော်သော်ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ မြို့နယ်စာပေလုပ်
သား ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာက. . .”

“မောင်ထွေးက အသံတုဝိဇ္ဇာလည်းဖြစ်တယ်လေ. . . သူက
အရင်က ရုပ်ရှင်အသံသွင်းဌာနတစ်ခုမှာ လုပ်ဖူးတယ်. . . ရုပ်ရှင်
အသိုင်းအဝိုင်းကလာတာ”

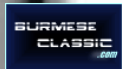
“ဟားဟား ခရီးပန်းပြီး သောက်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ. . .
ဒါက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအောင်အေးတဲ့. . . လောလောဆယ်သူကားနဲ့

ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာပေါ့. . . ကဲ ချီးယားစ်”

“ချီးယားစ်. . . ချီးယားစ်. . . ချီးယားစ်”

“ခွမ်! ချင်! ဂျလပ်!”

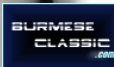
၆ ၆ ၆ ၆

“ကတ်လမ်းက အဲဒီက စတာပဲဖြူမရေ. . ငါ ဖင်တော့ နည်းနည်းကျိန်းပေမယ့်. . မောင်နွယ်ချောဟာ နင်နဲ့ အင်မတန် ထိုက်တန်သူလို့. . ငါ အဲဒီဝိုင်းမှာပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အားလုံးငါရေးတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ. . . နင်နဲ့ အင်နီ စာအုပ်လာ ယူဖို့ ပြောထားပြီး ကိုလင်းမောင်ကို မောင်နွယ်ချောနေရာဝင်ယူပြီး နင်ကိုမရိပ်မိအောင် ဝင်လာတဲ့ နေ့ဟာ ငါ့ဇာတ်လမ်းစဖွင့်တဲ့နေ့ပဲ။ နင်ကြမ်းတဲ့နေ့လေ. . . ဟင်းဟင်းဟင်း. . . အဲ့. . ဒါ. . ပဲ. . .

ငါတူမနဲ့ မညားညားအောင် ဟောဒီသူငယ်ချင်း အောင် အေးနဲ့ ပေါင်းကြံခဲ့တာပဲ။ မောင်နွယ်ချောက သူတို့မြို့က ကလေးနှစ် ယောက်ကို တကယ် ဂီတလောကထဲ ပို့ဖူးတော့ အားလုံးရင်းနှီးနေ တယ်လေ။ သူလည်း သူတို့မြို့က ဂီတမှူးပဲ။ သူက ရွှေတူးသူ မှတ်ဘူး ဖြူမ. . . ရွှေကောက်သူ၊ ပန်းတိမ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသူ၊ ပန်းဆယ်မျိုးထဲ

က အနုပညာသမား ဖြူမ၊ ညည်းအတွက် ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယိုတစ်ခုပါ ညည်းမသိအောင် ဝယ်ထားပြီးသား၊ ဒီကလေးမွေးပြီးရင် ညည်း နံပါတ်ဝမ်းဖြစ်အောင် သူစီစဉ်ပြီးသား၊ နွေးနွေးနဲ့ဒေါ်မေခင်ကိုလည်း ဦးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတစ်ခုက အတူတူ ရွေးချယ်ခဲ့ ကြတာလေ. . ဒီအိမ်က ဉာဏ်ကြီးရှင် မောင်ထွေးအဆက်အသွယ် ပေါ့”

“ဟယ်. . . တကယ့်အကယ်ဒမီရှော့တွေပဲ”

“သရုပ်ဆောင်တာ မှတ်တော့ဘူး သမီး၊ သမီးကို အန်တီခင် တို့ တကယ်ချစ်သွားတာ”

“မမရာ. . . ဒီအခြေအနေ ရောက်လာပါ့မလားလို့ ဒီအိမ် ကနေ ရက်ပေါင်းများစွာ နွေးနွေး ရင်တဒိတ်ဒိတ် စောင့်နေခဲ့ရတာ ပါ”

“ဒါ. . ဒါဆို. . ကိုကိုရောဟင်”

“ဒီမှာ ညှိမိလေး”

“ဟယ်. . . ကိုကို”

အိပ်ခန်းဝ၌ ရပ်နေသော ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်၍ စိတ်လျှော့ချလိုက်သောအခါ စွေခနဲ ကောက်ပွေ့လိုက်သည် ထင်သည်။

လေဟာနယ်ထဲ. . . ဟုတ်ပါ့ရှင်. . . ဟိုးအရင်. . . ရင်ခုန် ကြုံဖူးခဲ့တဲ့ လေဟာနယ်ထဲ။

“သူတို့လင်မယား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပလေစေ၊ ဘယ် သူမှ သွားမနှောင့်ယှက်နဲ့” ဟူသော ကြီးတော်သော်၏ပျော်နေသော

အသံ သဲ့သဲ့ကိုတော့ . . ဂီတနားနှင့် သူမ ကြားဖြစ်အောင် ကြား
လိုက်ရပါသေးသည်။

သူနှင့်အောင်အေး လက်ဝါးချင်း ဖောင်းခနဲ ရိုက်သံကိုတော့
ချစ်တူမလေး ဖြူမခေါ် ညိုမီဟန် ကြားမကြား မသိချေ။
ဂျိတ်ခနဲ တံခါးပိတ်သွားပြီဖြစ်သတည်း။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

BURMESE
CLASSIC
.com

နောက်

ဆွဲသတင်း။ ။ ညိုမီဟန်၏ ဒုတိယစီးရီး
အကြီးအကျယ် ပေါက်သည်။ ပထမစီးရီးပင် ပြန်ပေါက်သည်။
ရောင်းမလောက်တဲ့။ သားလေး မွေးသည်။ “ကြယ်ဝန်းခ” ဟု အမှတ်
တရ နာမည်ပေးသည်။ ကြယ်ဝန်းရဲခက ဤဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်တိုင်
ဇာတ်ညွှန်းရေးသည်။ မောင်နွယ်ချောက ထုတ်လုပ်သူ ဒါရိုက်တာ
ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မေခင်နှင့်နွေးနွေးက အကယ်ဒမီ တစ်ပြေးနေသည်
တဲ့။ အကွက်နည်းနည်းနဲ့ အပီလုပ်သွားသော လင်းမောင်နေရာ
သရုပ်ဆောင်သည် (ကို)ဗေလုဝတော့ အကယ်ဒမီ သေချာသည်တဲ့။

ရိုက်ကူးခြင်း တင်ပါး

နတ်ရွာနိုး